

Dokument nr. 15:9 (2006-2007)

Dokument nr. 15:9

(2006–2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1250 - 1330

18. - 29. juni 2007

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

241 491

Trykk: A/S O. Fredr. Arnesen - 2007

www.stortinget.no

Dokument nr. 15:9

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1250 - 1330

18. - 29. juni 2007

Innhold

Spørsmål	Side
1250. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. utbedringer av strekningen E136 Ålesund-Oppland grense, besvart av samferdselsministeren.....	7
1251. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. forskriftskrav for Norsk Senter for Seniorutvikling, besvart av kunnskapsministeren.....	8
1252. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. hjertesykdommer hos kvinner, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	9
1253. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. samhandlingen mellom 1. og 2. linjetjenesten i helsevesenet, besvart av helse- og omsorgsministeren	10
1254. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. eiendomsskatt, besvart av finansministeren.....	11
1255. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. bemanning hos Fylkesnemnda, besvart av barne- og likestillingsministeren	12
1256. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. støtte til familier med barn med nedsatt funksjonsevne, besvart av helse- og omsorgsministeren	13
1257. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. fullverdig redningshelikoptertilbud, besvart av justisministeren.....	14
1258. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. kjøttbransjen, besvart av landbruks- og matministeren	15
1259. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. tolking og informasjon på samisk i helsevesenet, besvart av helse- og omsorgsministeren	16
1260. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. posttilbudet i Mo i Rana, besvart av samferdselsministeren	17
1261. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. adopsjonssøkeres alder, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	19
1262. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. skatteoppgjøret, besvart av finansministeren.....	20
1263. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. utbygging av strekningen Timenes-Kjevik, besvart av samferdselsministeren	21
1264. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. fødestuene ved sykehusene Namsos og Levanger, besvart av helse- og omsorgsministeren	21
1265. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. bruk av demensmedisin i Nord-Trøndelag, besvart av helse- og omsorgsministeren	22
1266. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. problemer knyttet til datasystemet og den manuelle rutinen for innrapporteringsløsningen for førerkortopplæring (TEA-registeret), besvart av samferdselsministeren.....	23

	Side
1267. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. dispensasjon fra yrkestransportlova for personer over 70 år, besvart av samferdselsministeren	24
1268. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. fiskeriavfall, besvart av fiskeri- og kystministeren	25
1269. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forhåndsinnkreving av bompenger til Hardangerbroen, besvart av samferdselsministeren	26
1270. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. dårlig posttjeneste i Distrikts-Norge, besvart av samferdselsministeren	27
1271. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. de nye fregattene i Fridtjof Nansens- klassen, besvart av forsvarsministeren.....	28
1272. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Sundsbø, vedr. spesialenhetene i NAV, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	29
1273. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. arbeidsmodellen for fordeling av ressurser innen psykiatrien i Agderfylkene, besvart av helse- og omsorgsministeren	30
1274. Fra stortingsrepresentant Jenny Klinge, vedr. tiltak for å gjere barnehagane til sukkerfri sone, besvart av helse- og omsorgsministeren	31
1275. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. oppfølging av tvangsreturnerte flyktninger, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	33
1276. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. ordninger mellom industrien og kraftselskapene, besvart av olje- og energiministeren ..	34
1277. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. solcellebransjen og klimavoteloven, besvart av miljøvernministeren	35
1278. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. akuttinstitusjonen i Oslo på rusfeltet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	35
1279. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. omsorgsårsverk, besvart av helse- og omsorgsministeren	36
1280. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. fordelsbeskatningen av månedskort betalt av arbeidsgiver, besvart av finansministeren....	37
1281. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. miljøbelastningen i Moss og Horten, besvart av samferdselsministeren.....	38
1282. Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. økt foreldrebetaling i barnehaver, besvart av finansministeren	39
1283. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. norske fiskerihavner, besvart av fiskeri- og kystministeren	40
1284. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. rettssikkerheten for et enkeltindivid som blir fratatt passet på feil grunnlag, besvart av justisministeren	41
1285. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. nordmenn arrestert i Natalprovinsen i Brasil, besvart av utenriksministeren	42
1286. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. rustesting på skoler, besvart av kunnskapsministeren	43
1287. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. alkoholfrie arenaer for barn og unge, besvart av kultur- og kirkeministeren	44
1288. Fra stortingsrepresentant Ola T. Lånke, vedr. konflikten mellom India og Pakistan om Kashmir, besvart av utenriksministeren	45

	Side
1289. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. hiv-arbeidet i HivNorge, besvart av helse- og omsorgsministeren	46
1290. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. prestegården i Atrå, besvart av kultur- og kirkeministeren	47
1291. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. eiendomsskatten, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	48
1292. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. norsk rovviltforvaltning, besvart av miljøvernministeren	49
1293. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. innstilling av morgentoget mellom Dombås og Oslo, besvart av samferdselsministeren.....	50
1294. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. veibygingen i Norge, besvart av samferdselsministeren	50
1295. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. lønnsoppgjøret i helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	52
1296. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. dieselvgiften, besvart av finansministeren.....	52
1297. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. mangler på lærebøker og læremidler tilpasset Kunnskapsløftet Samisk, besvart av kunnskapsministeren.....	53
1298. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. tunnelsikkerhet, besvart av samferdselsministeren	53
1299. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. idiopatisk hypersomni, besvart av helse- og omsorgsministeren	54
1300. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. teknologiprojektet "Just Catch Bio", besvart av olje- og energiministeren.....	55
1301. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kutt i bruk av oljefyring., besvart av miljøvernministeren	56
1302. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. regelverket rundt auksjonering av importkvoter, besvart av landbruks- og matministeren.....	57
1303. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. nisje- og spesialprodukter i landbruket, besvart av landbruks- og matministeren.....	58
1304. Fra stortingsrepresentant Heidi Sørensen, vedr. leteboring eller utvinning av petroleum i Svalbards territorialfarvann, besvart av miljøvernministeren	59
1305. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. hovedstadmelding om trygghet i byen, besvart av justisministeren ...	60
1306. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. forskjellen i kjøpekraft mellom lønnsnettaker i Storbritannia og Norge, besvart av finansministeren	60
1307. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. pris- og rentenivå i Norge, besvart av finansministeren.....	62
1308. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. midlertidig stenging av Lysaker stasjon, besvart av samferdselsministeren	62
1309. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. åpen konkurranse om kjøp av helse - og sosialtjenester i kommunene, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	63

	Side
1310. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. opptjening av pensjonspoeng, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	64
1311. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. utbedringsarbeidene i Haukelitunnelene, besvart av samferdselsministeren	65
1312. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. rusbehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	66
1313. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. riksvei 4, besvart av samferdselsministeren.....	66
1314. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Entra eiendom, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	68
1315. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. riksveiferje mellom Sund og Austevoll, besvart av samferdselsministeren.....	68
1316. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. internasjonal konkurransenøytralitet, besvart av finansministeren	70
1317. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. lemping på handelshindring, besvart av finansministeren.....	70
1318. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. boplikten ved fiskeværet Veiholmen, besvart av landbruks- og matministeren	71
1319. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. bemanning på Vestfoldbanen, besvart av samferdselsministeren.....	73
1320. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. tunnelskandalen på E18 i Vestfold, besvart av samferdselsministeren.....	74
1321. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Energiforbruk og klimagassutslipp, besvart av samferdselsministeren.....	74
1322. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. gratis pc til elevene i videregående opplæring, besvart av kunnskapsministeren..	76
1323. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. nedleggelse av Kure epilepsisenter, besvart av helse- og omsorgsministeren	77
1324. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. praktisering med returavtaler, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	78
1325. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. narkotika i norske fengsler, besvart av justisministeren	79
1326. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. miljøgebyret på Svalbard, besvart av miljøvernministeren.....	80
1327. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. fullføringen av Namdalsprosjektet, besvart av samferdselsministeren	81
1328. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. 150-årsdagen for Dues avgang, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	82
1329. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. utbygging av Nyland, besvart av samferdselsministeren.....	83
1330. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. motorferdsel i utmark, besvart av miljøvernministeren.....	83

Dokument nr. 15:9

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1250

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 22. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Det er som kjent store behov for utbedringer av strekningen E136 Ålesund-Oppland grense (ca. 230 km). Næringstransporten fra inn- og utland er sterkt økende, og går i dag på ekstremt smale og kronglete vegstrekninger. Faren for ulykker og tap av liv øker parallelt.

Ser statsråden behovet for at E136 Ålesund-Oppland grense er en strekning som må løftes frem og prioriteres, og vil statsråden på nytt vurdere om Ålesund-Oppland grense kan egne seg som OPS-prosjekt på hele eller deler av strekningen, uten bompenger?»

BEGRUNNELSE:

Den ekstremt dårlige standarden på stamveg E136, Ålesund-Oppland grense, er godt kjent for de fleste, nå også for statsråden. Det dreier seg om flere svært trafikksfarlige delstrekninger som kvar for seg er viktige for beboerne langs vegen, trafikanter generelt og ikke minst transportnæringene og næringslivet som har behov for å transportere varer inn og ut av regionen. Romsdalen fra Åndalsnes og frem til Oppland grense er en svært viktig del av eksportvegen for både deler av Romsdalen og ikke minst for næringslivet på Sunnmøre. Vegstandarden på strekningen er høyst kritikkverdig og langt fra god nok med tanke på de krav som stilles, både miljømessig og i forhold til det å få ned ulykkesstatistikken.

Vi registrerer stadig økende tungtrafikk, med store tunge vogntog gjennom boligområder og hyppigere trafikkulykker, som ofte får alvorlige utfall.

Med bro over Tressfjorden vil trafikantene spare 14 km. Det betyr atskillige millioner kilometer innspart kjøring over et år, som igjen sparer tid, miljø og ikke minst menneskeliv. Vegen rundt Tressfjorden er i dag svært trafikksfarlig, med mange avkjørsler og derav trafikkulykker.

På den svært smale strekninga gjennom Måndalen står deler av vegen, som ble bygget under siste verdenskrig, i fare for å rase ut og ned i sjøen. Det er ikke hensiktsmessig eller mulig å utbedre det utsatte området. Eneste fornuftige løsning vil være snarest, før det oppstår en alvorlig ulykke, å erstatte strekningen med tunnel Måndalen-Våge.

I andre enden ser vi en stadig økende trafikk mellom knutepunktet Moa i Spjelkavik, gjennom drabantbyen Lerstad, inn og ut av Ålesund sentrum. Lerstadvegen er svært utsatt med mye tungtrafikk, økende antall av ulykker grunnet mange trafikksfarlige av- og påkjørsler, og ikke minst forårsaker trafikken på denne strekningen alvorlige brudd på miljøloven.

Det er viktig at OPS-modellen tas i bruk der en ser at det kan oppnås vesentlig samfunnsøkonomisk gevinst ved en raskest mulig gjennomføring, og hvor prosjektenes størrelse og kompleksitet er framtredende.

Strekningen E136 Ålesund-Oppland grense bør løftes frem og prioriteres ved oppstart av nye OPS-prosjekt, da det er vesentlige samfunnsøkonomiske gevinster å hente på en rask gjennomføring. En slik løsning vil være viktig for næringslivet i regionen, samtidig som den vil bidra til å redusere ulykkesstatistikken og de mange miljøulempene fra den stadig økende tungtransporten fra både inn- og utland. Den

vil også redusere og forebygge mot ytterligere brudd på miljø- og vegtrafikkloven.

OPS tas i bruk i Europa i stor utstrekning, og det er allerede mye kunnskap og erfaringer å hente fra EU.

Bondevik II-regjeringen igangsatte tre OPS-prosjekt, der to allerede er åpnet. Det første ble åpnet i Trøndelag, E39 Klett-Bårdshaug (Orkdalsvegen) 30. juni 2005. De to andre ble tildelt Agderfylkene, E39 Lyngdal-Flekkefjord og E18 Grimstad-Kristiansand.

I OPS-prosjektene på veg overtar et OPS-selskap ansvaret for først å prosjektere og forskuddsfinansiere utbyggingen, for så å drive og vedlikeholde denne og eventuelt tilgrensende veg i en periode på 20-30 år. Staten vil i perioden være eier av vegen, og Statens vegvesen vil påse at OPS-selskapet "leverer" vegen til trafikantene som avtalt. Det er positive erfaringer med OPS-prosjektene som hittil har vært gjennomført, og det vises til at byggetiden har blitt redusert med 40 pst.

SPØRSMÅL NR. 1251

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 25. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«De nye forskriftene til folkehøgskoleloven som krever 25 pst. av skolens eget personale på hvert kurs, gjør at Norsk Senter for Seniorutvikling i Stokke vil få driftsgrunnlaget så svekket at skolens eksistens er i fare. Skolen dekker 65 pst. av årsundervisningen med egne krefter, men tematikken i en del kurs gjør at lærerkrefter må innleies.

Hva vil statsråden gjøre for at denne helt spesielle skolen kan bli unntatt fra det nye forskriftskravet?»

BEGRUNNELSE:

De nye forskriftene er opprinnelig et forslag fra Folkehøgskolerådet som i sin begrunnelse for å ønske 25 pst.-regelen, samtidig har gitt uttrykk for at dette får utilsiktede resultater for Norsk Senter for Seniorutvikling. Rådet satte derfor som en forutsetning for endringen at NSFS fikk unntak fra den nye forskriften.

Dette har ikke skjedd, og skolen får nå problemer ved at en del spesielle kurs f.eks. for slagrammede, maritime kurs o.a. ikke kan arrangeres. Dette svekker driftsgrunnlaget for skolen i betydelig grad. Det er

Svar:

Jeg viser til Stortingets behandling av Dokument nr. 8:53 (2005-2006), jf. Innst. S. nr. 185 (2005-2006), med forslag om å vurdere organisering av utbygging og drift av E136 Ålesund-Oppland grense som offentlig/privat samarbeid (OPS-prosjekt) uten bompenger.

Som jeg redegjorde for i Stortinget den 9. juni 2006 vil jeg avvente resultatet fra evalueringen av de tre prøveprosjektene som er satt i gang, før jeg eventuelt tilrår nye prosjekt etter OPS-modellen. Evalueringen av prosjektene er nå godt i gang. Jeg tar sikte på å orientere Stortinget om erfaringene fra de tre OPS-prosjektene i forbindelse med framleggelse av statsbudsjettet for 2008. I den forbindelse vil jeg vurdere om OPS-modellen er godt egnet som virkemiddel for å finansiere vegbygging i Norge.

grunn til å understreke at skolen er enestående i sitt slag i landet og at et unntak derfor burde være håndterbart.

Svar:

Norsk Senter for Seniorutvikling, Vestfold er godkjent som et folkehøgskolelignende tiltak etter en nå opphevet dispensasjonsbestemmelse i gammel folkehøgskolelov av 1984. Etter § 7 i lov om folkehøgskoler av 6. desember 2002 nr. 72 fortsetter slike dispensasjoner å gjelde også under ny lov.

Forskrift av 13. oktober 2006 nr. 1158 til lov om folkehøgskoler trådte i kraft 1. januar 2007. Paragraf 4 b) femte ledd i forskriften bestemmer at den enkelte skole har det pedagogiske og praktiske ansvaret for alle kurs. På kortkurs må skolens eget personale ha minst 25 pst. av undervisningen på hvert enkelt kurs.

Norsk Senter for Seniorutvikling tilbyr kortkurs, det vil si kurs som varer minst to dager og maksimum 94 dager.

Jeg vil vise til at forskriftsbestemmelsen om at skolens eget personale på kortkurs må ha minst 25 pst. av undervisningen på hvert enkelt kurs, har som

formål å tydeliggjøre skolenes ansvar for kortkursene.

Norsk Senter for Seniorutvikling har henvendt seg til Utdanningsdirektoratet og henstilt om dispensasjon fra forskriften § 4 b) tredje og femte ledd. (Tredje ledd i forskriften bestemmer at kortkurs som har reising som en del av opplegget, reisekurs, skal settes inn i en pedagogisk sammenheng, og at elevene i tilknytning til kursene skal utføre forarbeid og etterarbeid på skolen. Også denne bestemmelsen tar sikte på å tydeliggjøre skolenes ansvar for kortkursene). Jeg vil for øvrig vise til at Nordnorsk Pensjonist-skole har gjort en tilsvarende henvendelse til direktoratet. Denne skolen er på samme måte som Norsk Senter for Seniorutvikling godkjent som et folkehøyskolelignende tiltak etter en opphevet dispensasjonsbestemmelse i gammel folkehøyskolelov. Utdanningsdirektoratet har som svar til de to skolene vist til at det ikke foreligger dispensasjonsadgang etter forskriften. Norsk Senter for Seniorutvikling og Nord-

norsk Pensjonist-skole har så tatt forholdet opp med departementet. I brev til skolene av 6. juni 2007 har departementet bekreftet at forskrift til folkehøyskoleloven ikke gir hjemmel til dispensasjon.

Jeg mener det er viktig å tydeliggjøre skolenes ansvar for kortkursene, og å sette dem inn i en pedagogisk sammenheng. Jeg legger til grunn at skolene foretar nødvendige tilpassinger i sine kortkursopplegg. Dette kan enten gjøres ved at gjennomføringen av de kurs som tilbys i dag, hvor skolene eventuelt ikke oppfyller forskriftens krav, justeres, eller ved å tilpasse kurstilbudet. Utdanningsdirektoratet vil på forespørsel kunne gi skolene veiledning med hensyn til den nærmere forståelsen av forskriften, og rekkevidden av de ulike bestemmelser.

Det er min klare vurdering at de aktuelle bestemmelsene i forskriften ikke er til hinder for fortsatt avholdelse av kortkurs, slik at Norsk Senter for Seniorutvikling, samt Nordnorsk Pensjonist-skole, kan videreføre driften.

SPØRSMÅL NR. 1252

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 27. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at hjertesykdommer hos kvinner tas inn i den nasjonale kvinnehelsestrategien?»

BEGRUNNELSE:

Fortsatt forskes det lite på hjertesykdom hos kvinner, og det til tross for at hjertesvikt er en viktig dødsårsak.

I spørretimen den 9. november 2005 stilte undertegnede statsråden spørsmål om kjønnsforskjellene når det gjelder behandling av hjertelidelser i Norge, og at kvinner får dårligere behandling enn menn. Statsråden svarte da at kvinnehelse var et eget satsingsområde, og at også arbeidet med økt forskningsinnsats skulle følges opp. Det viser seg imidlertid at hjertesykdommer ikke er blant de sykdommer som er nevnt under kvinnehelsestrategien som er fremlagt i Nasjonal helseplan i forbindelse med budsjettet for 2007.

Svar:

Kvinnens helse står høyt på min dagsorden. Kvinnehelsestrategien har en varighet fra 2003 til

2013, og jeg forutsetter at vi skal få gjort mye for å styrke arbeidet med kvinners helse, herunder hjertesykdommer, i løpet av disse årene.

I budsjettet for 2007 er kvinnehelsestrategien omtalt både som en del av Nasjonal helseplan, og under kap. 701 Forskning (post 50 Norges forskningsråd) hvor kvinnehelse omtales som en egen strategisk satsning. I Nasjonal helseplan legges hovedvekten på behov for å inkludere et kjønnsperspektiv i all virksomhet hvor dette er relevant i forebygging, behandling, rehabilitering, samt forskning og undervisning av helsepersonell. Det har ikke vært intensjonen i denne sammenheng å nevne alle sykdommer hvor det skal rettes spesiell oppmerksomhet mot kvinners behov.

For en måned siden deltok jeg i åpningen av LHL sin store kampanje for bedre forebygging, behandling og forskning på kvinner og hjertesykdom, - "Hjertedamer - Go red!". Kampanjen skal bidra til å øke kunnskapen om hjertesykdom hos kvinner, noe jeg støtter helhertet.

Kvinnehelsestrategien følges opp blant annet i oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene og i tildelingsbrevene til Sosial- og helsedirekto-

ratet og Norges forskningsråd. Vi ber de regionale helseforetakene i 2007 om særlig oppmerksomhet rettet mot at kvinners behov for helsetjenester blir fulgt opp, og at kjønnsperspektiv integreres på en god måte i virksomheten. Departementet forutsetter likeverdig behandling av menn og kvinner for samme type plager. Spesielle utfordringer knyttet til kvinners og menns helse må møtes med tilstrekkelig kunnskap og ressurser. Helseforetakene har i 2007 fått i oppdrag å prioritere oppbygging av forskningskompetanse innen forskningssvake fagområder, herunder kvinnehelse. Ved å få inn et kjønnsperspektiv i forskning på hjertesykdom i de regionale helseforetakene, vil vi få ny kunnskap om hjertesykdom hos kvinner.

I 2006 åpnet jeg Nasjonalt medisinsk kompetansesenter for kvinnehelse ved Rikshospitalet - Radiumhospitalet HF. Viktige oppgaver er forskning og fagutvikling, undervisning av helsepersonell, veiled-

ning og rådgivning, og spredning av informasjon. I Revidert nasjonalbudsjett for 2006 (St.prp. nr 66 2005-2006) blir det presisert at kompetansesenteret skal ha et særskilt fokus blant annet på sykdommer som primært rammer kvinner, herunder forebygging og behandling av hjerte- og karsykdommer hos kvinner.

Også Norges forskningsråd er i tildelingsbrevene fra Helse- og omsorgsdepartementet de siste årene bedt om å stimulere til at kjønn og kjønnsforskjeller i helse og sykdom blir adressert og drøftet i alle relevante prosjekter. I tillegg er det øremerket midler til dette formål med 4 mill. kr i 2007, hvor oppmerksomheten skal rettes mot problemstillinger som omtales i kvinnehelsestrategien.

Dette skal vi følge videre opp. Kvinnehelse er et eget satsningsområde hvor økt forskningsinnsats er et av områdene som følges opp, herunder forskning på hjertesykdom hos kvinner.

SPØRSMÅL NR. 1253

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 27. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre et regelverk som ivaretar behovet for en god samhandling mellom 1. og 2. linjetjenesten, slik at pasientenes grunnleggende rettigheter og behov for trygghet i behandlingsløpet, blir ivaretatt?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til et oppslag i Romerikes Blad den 8. juni 2007 om en kvinnelig sykehjemspasient med KOLS som etter å ha vært pasient ved Ahus i 6 uker, skulle på avlastning på det kommunale sykehjemmet i to uker før hun dro hjem. Hun var avhengig av et mobilt surstoffapparat, men fikk pga. et rigid regelverk ikke låne med et slikt fra Ahus.

Hadde hun reist rett hjem, hadde hun fått med seg et mobilt surstoffapparat fra sykehuset. Etter at saken ble omtalt i mediene, løste den seg. Det er imidlertid urovekkende at regelverket er så rigid at en fleksibel samhandling mellom 1. og 2. linjetjenesten blir umuliggjort. Pasientene har krav på trygghet for at de får nødvendig hjelp.

Svar:

Jeg er helt enig med representanten Sjøli i at pasienter må føle trygghet for at de får den hjelpen de trenger fra helsetjenesten. Pasienthistorien som er omtalt i Romerikes Blad 8. og 10. juni i år er et eksempel på hvordan det ikke skal være, og synliggjør at det er pasientene som tar omkostningene når samarbeidet mellom ulike tjenester ikke fungerer som det skal. Heldigvis løste denne saken seg til alles beste ved at det ble utvist fleksibilitet, og ved at pasientens behov ble satt i sentrum.

Pasienter med behov for koordinerte tjenester over organisatoriske skillelinjer, bør kunne forvente et helhetlig og sammenhengende tjenestetilbud. Jeg har derfor hatt fokus på å utvikle samhandlingstiltak og helhetlige behandlingsskjeder for pasientene de senere årene. Dette har bidratt til at samarbeidet mellom kommuner og helseforetak om pasienter som har behov for både spesialisthelsetjenester og kommunale helse- og omsorgstjenester fungerer godt mange steder. Imidlertid finnes det fremdeles eksempler på svikt i samarbeidet, slik som i dette tilfellet.

Å skape mer helhet og sammenheng i tjenestetilbudet for brukere og pasienter er en stor utfordring.

Utfordringene omfatter den praktiske organiseringen og grunnleggende problemstillinger knyttet til holdninger, kommunikasjon og vilje til å finne fram til helhetlige løsninger for pasientene. Dette krever en bred tilnærming. Hovedtyngden av samhandlingsutfordringene må løses lokalt og i den utøvende tjenesten. Samtidig må det arbeides på nasjonalt nivå for å legge til rette for styrket samhandling.

Jeg vil fortsatt legge trykk på å følge opp samhandlingsområdet, og departementet og KS undertegnet den 21. juni en nasjonal rammeavtale om samhandling for helse- og omsorgsområdet. Den varer i tre år, og legger vekt på å etablere likeverdige rammer for samhandling. For å sikre god oppfølging, skal det holdes halvårlige møter hvor blant annet bruker- og pasientorganisasjoner vil bli trukket inn i arbeidet på en systematisk måte.

I den nasjonale rammeavtalen pekes det på enkelte områder der det er særlige behov for bedre samhandling. Det omfatter blant annet pasienter med langvarige og sammensatte behov innen psykisk helse, rus og rehabilitering. Rammeavtalen legger også vekt på at kommuner og helseforetak inngår lokale samhandlingsavtaler slik at samarbeidet mellom dem blir godt forankret og har en samlet oppfølging. Oppfølging av arbeidet lokalt skal gi trygghet og forutsigbarhet for pasienter som trenger tjenester over organisatoriske grenser.

De senere årene har en rekke kommuner og helseforetak inngått slike avtaler. Arbeidet går i riktig retning og er i utvikling. Jeg vil følge det nøye også framover.

SPØRSMÅL NR. 1254

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 25. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Etter at Stoltenberg II-regjeringen åpnet for en utvidelse av eiendomsskatten slik at det mange steder er innført hytteskatt, betaler svært mange med vanlige inntekter og pensjoner en betydelig høyere skatt enn de gjorde i 2004. Løftet om å beholde skattenivået fra 2004 gjelder åpenbart ikke dem med hus og hytte. Ifølge VG 18. juni har hytteeierne i Trysilfjellet fått en skattetakst som er mer enn dobbelt så høy som fastboende boligeiere.

Er det i tråd med departementets retningslinjer?»

BEGRUNNELSE:

Det som gjør hytteskatten særlig problematisk er at hytteeierne svært sjelden har stemmerett i den kommunen de har hytte. Det betyr at de ikke på vanlig demokratisk vis har noen innflytelse på et så sentralt tema som skatt i kommunen. Derfor har Høyre foreslått å fjerne hytteskatten og sette et tak på takstgrunnlaget for eiendomsskatt for øvrig, slik at den aldri kan utgjøre mer enn 30 pst. av markedsverdi.

Svar:

Bestemmelsen om skattegrunnlaget for eiendomsskatten i § 8 i lov 6. juni 1975 nr. 29 om eiendomsskatt til kommunane er som kjent ikke trådt i

kraft, med unntak for vannkraftverk. I stedet gjelder regelen i Byskatteloven § 5 første ledd, jf. eiedoms-skattelova § 33 annet ledd. Førstnevnte fastsetter at skattegrunnlaget (takstene) for eiendomsskatten skal settes til omsetningsverdien. Departementet har ikke fastsatt nærmere retningslinjer for hvordan man skal komme fram til denne verdien ved takseringen. I tillegg til lovens ordlyd er de viktigste rettskildene på dette området rettspraksis, kommunal praksis og departementets fortolkningsuttalelser.

En rekke kommuner benytter ulike former for sjabloner ved takseringen av eiendommene. Dette kan være ulike satser pr. kvadratmeter gulvareal for forskjellige typer eiendom, eller for ulike soner i kommunen mv. Departementet har uttalt at det vil være adgang til dette i den grad sjablonene er hjelpemidler som kommer i tillegg til befaring av hver enkelt eiendom ved takseringen. Det forutsettes videre at sjablonene og bruken av disse reflekterer ulikheter i markedsverdien på eiendommene. Sjablonene kan heller ikke brukes til en differensiering av skattenivået på annet grunnlag enn verdiforskjeller. En slik bruk av sjabloner vil kunne stride mot likhetsprinsippet, og derfor kunne bli underkjent av domstolene. Dersom hytteeiere får en høyere takst enn hva som er tilfellet for eiere av boligeiendom vil dette være lovmessig hvor ulikheten gjenspeiler ulikhet i markeds-

verdi, og de ovennevnte prinsippene er overholdt ved takseringen.

Når det gjelder momentene som tas opp i begrunnelsen for spørsmålet viser jeg til mitt svar i brev av

8. juni 2007 vedrørende forslaget i Dokument nr. 8:77 (2006-2007) med forslag om reversering av de siste endringene i eigedomsskattelova.

SPØRSMÅL NR. 1255

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 29. juni 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte at det er gjort de nødvendige tiltak for å sikre en tilstrekkelig bemanning hos Fylkesnemnda for sosiale saker i Oppland og Hedmark fylke slik at saksbehandlingen i barnevernssaker skjer innenfor lovens rammer?»

BEGRUNNELSE:

Saker om omsorgsovertakelse er alvorlige inngrep i familier. Derfor hviler en særskilt forpliktelse for staten til å utøve sin saksbehandling på en ytterst korrekt og minst mulig belastende måte for den familie som skal få sin sak behandlet i Fylkesnemnda for sosiale saker.

I 2006 var det en kraftig økning i antall saker til behandling i Fylkesnemnda for sosiale saker i Oppland og Hedmark. Dette er en utvikling som krever økte ressurser. Det er innsendt klage over at saksbehandlingstiden er for lang og ikke i overensstemmelse med gjeldende lover for behandling av slike saker i regionen. Klagen er sendt både Barne- og Likestillingsdepartementet og Fylkesnemnda i Oppland og Hedmark. Fylkesnemnda for sosiale saker i Oppland og Hedmark viser til kapasitetsproblemer over lengre tid som årsak til ulovlig sen saksbehandling av saker om omsorgsovertakelse i deres fylkesnemnd. Vi finner det særlig betenkelig at disse signaler ikke er tatt til etterretning på et tidligere tidspunkt og tilstrekkelige ressurser er satt inn.

Vi ber derfor statsråden redegjøre for hva hun konkret har gjort for å oppbemanne fylkesnemndene for å sikre at ikke staten opptrer som lovbrøyer i disse saker, og at familier i en ellers vanskelig livssituasjon blir satt under uverdigg press i påvente av en beslutning i egen sak.

Svar:

Ifølge barnevernloven § 7-1 g om Bruk av fylkesnemnda i barnevernssaker, skal forhandlingsmøte

holdes snarest, og hvis mulig innen fire uker etter at fylkesnemnda mottok saken. Det betyr at nemndene ikke er direkte pålagt å gjennomføre forhandlingsmøte innen 4 uker. Ordlyden i bestemmelsen åpner for en viss fleksibilitet i det fristen gjelder "hvis mulig". En frist på fire uker vil imidlertid ikke være mulig å gjennomføre i alle saker. I mange tilfeller ligger årsakene til dette utenfor nemndenes kontroll. Det kan bl.a. være vanskelig å finne et møtetidspunkt som passer for alle sakens berørte parter og dens advokater innenfor lovens tidsfrist. Den enkelte fylkesnemnd bestreber seg likevel alltid på at møtet gjennomføres snarest mulig, da dette er alvorlige saker for de parter som er involvert.

Fristen på fire uker er videreført i de nye saksbehandlingsreglene for fylkesnemndene som Stortinget vedtok i oktober 2006, jf. Innst. O. nr. 2 (2006-2007) og Besl. O. nr. 2 (2006-2007). Formålet med de nye saksbehandlingsreglene er å legge til rette for en enhetlig og hensiktsmessig saksbehandling i nemndene, i tråd med de grunnregler for god saksbehandling som gjelder for domstolene. Der er derfor også et mål at den moderniseringsprosess som pågår for domstolene får virkning for nemndenes saksbehandling. Det legges bl.a. opp til aktiv saksstyring fra nemndslederens side, med større vekt på saksforberedelse og kortere forhandlingsmøter, samt tilretteleggelse for at saksbehandlingens omfang skal stå i forhold til sakens tema. Det er også et mål med de nye reglene at disse skal bidra til kostnadsbesparende og effektivitetsfremmende forenklinger. De nye reglene skal tre i kraft 1. jan. 2008, samtidig med den nye tvisteloven.

Fylkesnemndene for sosiale saker består av 12 enkeltstående nemnder som er geografisk spredt over hele landet. Departementet har sørget for en grunnbemanning i den enkelte nemnd, men det er en utfordring å være riktig bemannet til enhver tid da saksmengden varierer i løpet av året. Fra 2005 til 2006 hadde fylkesnemndene en markant saksøkning på 10 % som videre resulterte i lengre saksbehandlingstid i

enkelte nemnder. Departementet tok situasjonen alvorlig, og iverksatte tiltak gjennom en midlertidig styrking av nemndenes ressurser i 2006, med en påfølgende permanent ressursstyrking fra 2007. Da det tar tid å rekruttere kvalifisert personell, vil ikke en ressursøkning umiddelbart resultere i kortere saksbehandlingstid. I tillegg gjør nemndenes lokalisering og størrelse at enkelte nemnder er mer sårbare enn andre dersom uforutsette situasjoner skulle oppstå.

Slike faktorer har også vært utslagsgivende når Fylkesnemnda i Oppland og Hedmark den siste tiden ikke har klart å holde den veiledende fristen i loven. I tillegg hadde nemnda i perioden fra 31.12.2005 til 31.12.2006 en økning i saksmengden på 11 %, og en økning på hele 57 pst. Pr. 24.4.2007 sammenlignet med samme periode året før. Samtidig er Oppland og Hedmark en av de minste nemndene i landet med totalt 3,5 årsverk. Da departementet ble informert om den kraftige saksøkningen, ble det i samråd med regionleder vurdert tiltak for å forhindre uholdbar lang

saksbehandlingstid i nemnda. Dette resulterte i at en ekstraordinær nemndsleder ble satt inn.

Jeg viser videre til at de nye saksbehandlingsreglene som omhandler nemndenes sammensetning, hvor hovedregelen innebærer at det skal være tre nemndsmedlemmer (mot fem tidligere), trådte i kraft allerede 1. januar 2007. Denne effektiviseringen av saksbehandlingen forventes vil ha en effekt nå i 2007.

Departementet mener etter dette at styrkingen i Fylkesnemnda i Oppland og Hedmark sammen med de nye saksbehandlingsreglene, vil være tilstrekkelig for å redusere saksbehandlingstiden i nemnda til et akseptabelt nivå. Videre vil departementet fortsette å følge nøye med på fylkesnemndenes saksbehandlingstid fremover, og samtidig kontrollere om de nye saksbehandlingsreglene får den forventede innsparrings- og effektiviseringseffekten som det er lagt opp til fra og med 2007.

SPØRSMÅL NR. 1256

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 27. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«De regionale helseforetakene har tidligere vært pålagt å vurdere økonomisk og praktisk støtte til familier med barn med nedsatt funksjonsevne, i samarbeid med kommunen, for å muliggjøre intensive treningsopplegg. Videre har det vært en forutsetning at forholdsvis like problemstillinger behandles likt, uavhengig av hvor i landet man bor.

Dersom dette fortsatt gjelder, hva vil statsråden i så fall gjøre for å håndheve det?»

BEGRUNNELSE:

Det har fremkommet i media i den senere tid at familier som ønsker å gjennomføre intensive treningsopplegg for sine funksjonshemmede barn, ikke behandles likt i hele landet. Likeverdig helsetilbud uavhengig av hvor man bor i landet er for Kristelig Folkeparti en av grunnverdiene i helsetjenestene. Først og fremst av hensyn til det funksjonshemmede barnet, men også av hensyn til familien, er det grunnleggende med likt tilbud i hele landet.

Svar:

Det kan ytes bidrag fra folketrygden til reise og opphold ved Doman-instituttet, og videre er det åpnet

for bidrag til reise og opphold til ABR-tilbud i Belgia og FCH-tilbud i Philadelphia. Det er også som en prøveordning åpnet for reise- og oppholdsutgifter for å benytte Kozijavkin-metoden i Ukraina. Ved søknad om bidrag fra folketrygden skal det foreligge uttalelse fra det regionale helseforetaket om at eksisterende habiliteringstilbud er mangelfullt, og uttalelse fra barnets lege om at opplegget det søkes om anses som faglig forsvarlig i det aktuelle tilfellet.

I Bestillerdokument 2005 til de regionale helseforetakene går det bl.a. fram følgende:

"Det regionale helseforetaket skal, i samarbeid med kommunen, vurdere økonomisk og praktisk støtte til familier med funksjonshemmede barn for å kunne muliggjøre valg av treningsmetoder, herunder Doman-metoden. De regionale helseforetakene skal samarbeide slik at det blir størst mulig likhet i vurderingene, slik at barn med forholdsvis like problemstillinger blir behandlet mest mulig likt, uavhengig av hvor i landet de bor."

Det overordnede likebehandlingsprinsippet som er nedfelt i helselovgivningen gjelder også for disse pasientene.

Etter det jeg har fått opplyst fra Helse Nord RHF har de regionale helseforetakene et veletablert samar-

beid for å få størst mulig likhet i vurdering av søknader om intensiv trening etter utenlandske metoder.

Enkeltøknader til det regionale helseforetak om støtte til trening i hjemmet må like fullt behandles individuelt, og det må gjøres individuelle vurderinger basert på faglig grunnlag. Jeg kan ikke gå inn i de faglige vurderingene i enkeltsaker.

Som det går fram ovenfor, er de regionale helse-

foretakene kjent med det som er presisert i ovennevnte bestillerdokument, og samarbeider for å få størst mulig likhet i behandlingen av denne typen saker. De regionale helseforetakene forutsettes å gjøre en individuell vurdering på faglig grunnlag, der også mest mulig likhet i vurderinger er en forutsetning, uansett hvor i landet en bor.

SPØRSMÅL NR. 1257

Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen

Besvart 22. juni 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva har endret seg på materiell- og personellsiden i Forsvaret fra 2002 til 2007 som medfører at Forsvaret nå har tilstrekkelig kapasitet til å yte et fullverdig redningshelikoptertilbud ved Florøbasen fra 1. januar 2009?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til statsrådens svar på mitt spørsmål nr. 1182 vedrørende redningshelikopterbasen i Florø.

I svaret sier justisministeren at på det tidspunkt da flertallet på Stortinget gikk inn for sivil base i Florø (i 2002), hadde ikke Forsvaret kapasitet til å operere basen. Det blir videre sagt at nå er forutsetningene endret og at Forsvaret nå har kapasitet til å operere en redningshelikopterbase i Florø også.

I mitt spørsmål nr. 1182 etterlyste jeg en fullverdig driftsgaranti fra 1. januar 2009. I justisministerens svar sies intet om det aktuelle tidspunktet, men uttrykket "[...] fra dag én [...]" nyttes. Dette oppfatter jeg som en svært upresis tidfesting.

Svar:

I mitt svar på ditt spørsmål nr. 1182 skrev jeg at flertallet på Stortinget i sin tid gikk for en sivil base i Florø fordi at Forsvaret på den tiden ikke hadde kapasitet til å operere basen, men at forutsetningene har endret seg.

Slik prekvalifiseringsdokumentene for Florøbasen ble formulert aksepteres det et oppsett hvor et fullverdig redningshelikopter har et reservehelikopter på plass på basen innen 6 timer. Etter at prekvalifisering ble igangsatt i februar 2007 har Forsvaret bekreftet at de har kapasitet til å operere Florøbasen under disse forutsetningene.

Vi har fått konkrete lovnader fra Forsvaret om at Florøbasen kan opereres med eksisterende maskinpark uten at dette går ut over beredskapen på de andre basene.

SPØRSMÅL NR. 1258**Innlevert 18. juni 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 27. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt tidligere spørsmål om hva statsråden tenker å gjøre for å gjøre kjøttbransjen mer konkurransedyktig.

Hvordan tenker statsråden å følge opp den typen fyrtårnsprosjekter som er beskrevet nedenfor, som foruten rene kommersielle interesser også inneholder næringspolitikk og innovasjonspolitikk av stor samfunnsmessig og nasjonal betydning?»

BEGRUNNELSE:

Det foreligger konkrete prosjekter som kan bidra til å gi kjøttbransjen en betydelig bedre konkurransekraft i årene som kommer, tatt i betraktning at denne industrien vil få betydelig mer konkurranse fra utlandet med en ny WTO-avtale. Dette går bl.a. på å bedre logistikk og arbeidsmetoder.

Med nye løsninger til hvordan hele logistikken og arbeidsmetodene kan endres for å øke konkurransekraften menes følgende:

1. Nytt vareflytsystem.
2. Ny praksis for produksjon, salg og verdiskaping.
3. Nytt sporbarhetssystem, med forbrukervarsling hvis fare for liv og helse.

Dette innebærer følgende gevinster for næringen og for samfunnet:

1. Reelle muligheter for å skape store og varige konkurransefortrinn for norskproduserte kjøttvarer.
2. Reelle muligheter for å jevne ut de store forskjellene i lønns- og kostnadsnivå mellom Norge og EU.
3. Reelle muligheter for å gjøre norsk landbruk og norsk kjøttindustri mer konkurransedyktige i en tid med mer konkurranse fra utlandet.

Svar:

Innledningsvis vil jeg vise til spørsmål nr. 1177 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentanten Hans Frode Kielland Asmyhr, og mitt svar i brev av 15. juni 2007. Også dette gjaldt kjøttbransjens framtidige konkurransesituasjon. Jeg ga der mine kommentarer vedrørende forhold som strukturutvikling i bransjen, vertikal integrasjon i verdikjeden og den økende satsingen på produktutvikling og kvalitetssatsing. Jeg redegjorde også for hvorfor jeg mener det

ikke er ønskelig med kontraktproduksjon (mhp. kvantum, kvalitet, tidspunkt og pris) som hovedvirkemiddel for å sikre leveransene av slakt til kjøttindustrien. Dette fordi kontraktproduksjon på flere punkt vil bryte med den landbrukspolitikken som Stortinget har fastsatt, jf. mitt svarbrev av 15. juni 2007 i saken.

I spørsmål nr. 1258 fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr vises det til fyrtårnsprosjekter som foruten rene kommersielle interesser også inneholder nærings- og innovasjonspolitikk. Basis i disse prosjektene skal være a) bedre vareflytsystem, b) ny praksis for produksjon, salg og verdiskaping og c) nytt sporbarhetssystem med forbrukervarsling hvis fare for liv og helse.

Etter det jeg kjenner til er de fyrtårnsprosjektene som det vises til, i stor grad basert på et prosjekt etablert av firmaet Innovation og Terje Bratlie. Dette gjelder en videre satsing på et tilsvarende prosjekt som departementet og kjøttindustrien fikk presentert i 2004. Prosjektet var, og er, i stor grad bygd opp om å gi bedre ressursutnyttelse gjennom kontraktstyring og vertikal integrasjon innen kjøttbransjen.

I forhold til kontraktproduksjon, så har jeg allerede gitt mitt svar over om dette. Når det gjelder et bedre vareflytsystem og ny praksis for produksjon, salg og verdiskaping, vil jeg også vise til de samme momentene som Landbruks- og matdepartementet vektla i sitt svar til firmaet Innovation i 2004. Det er foretakene i den norske kjøttbransjen som må ta stilling til om de ønsker å ta bruk i det konseptet som Innovation foreslår. Jeg mener at kjøttbransjen selv i høyeste grad er kompetent til å vurdere om forslag til forbedringer, fra f.eks. Innovation, bør implementeres i foretakene i sektoren. Jeg vil derfor ikke gå inn på noen nærmere vurdering av de enkelte elementer i vareflyt og produksjon, salg og verdiskaping.

Jeg vil legge til at jeg er blitt gjort kjent med, at forslagene fra Innovation kan innvirke på konkurranseforholdene mellom foretakene innenfor norsk kjøttbransje. Jeg har ikke noe grunnlag for å foreta noen nærmere vurdering av dette. På generelt grunnlag mener jeg at myndighetene bør være meget forsiktige med å støtte tiltak som kan redusere den eksisterende konkurransen innen næringsmiddelindustrien.

I brevet av 18. juni 2007 fra representanten Hans Frode Kielland Asmyhr er det også lagt til grunn at det er behov for et nytt sporbarhetssystem for sikre liv og helse til forbrukerne. Jeg vil i den sammenheng

vise til at sporing på matområdet er et politisk satsingsområde fra min side. I 2006 ble det etablert et prosjekt i samarbeid med bransjen, for å få i stand et bedre system for sporing av mat. En innstilling ble fremlagt i januar 2007 og prosjektet blir nå ført videre i neste fase. Målsettingen er å etablere en nasjonal, elektronisk infrastruktur for effektiv utveksling av informasjon i matkjeden innen utgangen av 2010. Elektroniske løsninger vil legge grunnlag for bedre beredskap, økt mattrygghet og økt verdiskaping i alle ledd.

Landbruks- og matdepartementet koordinerer arbeidet og leder den opprettede styringsgruppen for prosjektet, som er et samarbeid mellom myndigheter og bransjeaktører i hele matkjeden.

Produksjon av trygg mat av riktig kvalitet er en hovedoppgave for norske bønder. Tilliten blant norske forbrukere til norsk kjøttproduksjon er en vesentlig faktor for verdiskapingen i kjøttbransjen. Det er derfor viktig at norsk landbruk har rutiner og kvalitetskontrollsystemer som sikrer slik produksjon. Jeg har derfor også satt i gang et arbeid med å utvikle et helhetlig kvalitetssystem med en felles merkeprofil i

markedet. Et helhetlig kvalitetssystem og innføring av en ny merkeprofil er viktige tiltak for å styrke norsk matproduksjon, og å etablere etterprøvbare og dokumenterbare systemer som styrker tilliten hos forbruker. Det helhetlige kvalitetssystemet skal ha som formål å bidra til kvalitet i alle ledd i verdikjeden, samt synliggjøre og dokumentere kvalitetsarbeidet overfor forbruker. Det helhetlige kvalitetssystemet skal dokumentere overfor forbrukere, dagligvarekjeder og myndigheter, hvordan matproduksjonen foregår.

Avslutningsvis vil jeg vise til at kjøttindustrien selv må ha ansvaret for å sørge for den nødvendige effektivisering og omstilling av sin virksomhet. Dette innenfor de rammevilkår som er fastsatt av myndighetene, jf. mitt svarbrev av 15. juni 2007 til spørsmål nr. 1177 til skriftlig besvarelse. Jeg tar selvsagt som utgangspunkt at den satsingen som kjøttbransjen skal gjøre, må baseres på den landbrukspolitikken som Stortinget har fastsatt, noe som innebærer at kontraktproduksjon ikke kan være et aktuelt hovedvirkemiddel for omlegging av vareflyten innen kjøttsektoren.

SPØRSMÅL NR. 1259

Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 27. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Blant den eldre samisktalende delen av befolkningen er det mange som verken forstår eller snakker norsk.

Hva vil statsråden gjøre slik at de i sitt møte med helsevesenet blir sikret et tilbud om tolking og informasjon på sitt eget språk?»

BEGRUNNELSE:

Det vises i denne forbindelse til en sak i NRK Sami Radio i dag, 18. juni 2007, hvor en 74 år gammel mann fra Karasjok er innlagt ved Glittreklubben i Hakadal, 3 mil nord for Oslo. Den første uka han var innlagt ved klinikken, fungerte hans datter som tolk for ham. Men i fortsettelsen blir han henvist til å få tolking pr. telefon en gang i uka under det videre oppholdet. Han forstår ikke hva helsepersonellet sier til ham, og han kan heller ikke gjøre seg forstått på norsk om sin egen helsetilstand. Dette er en helt uholdbar situasjon for pasienten. Mange eldre

samisktalende pasienter har opplevd lignende situasjoner tidligere. Det er svært viktig for alle pasienter å kunne snakke om sin egen helse og sykdom på sitt eget språk.

Vi har nylig hatt Sametingets årsmelding for 2005 til behandling i Stortinget, og et stort flertall vedtok bl.a. følgende: "Den samiske befolkningen må sikres nødvendig helsehjelp og informasjon på sitt eget språk." Handlingsplanen Mangfold og likeverd utløp i 2005, men det ble også vedtatt i forbindelse med behandlingen av Sametingets årsmelding at det er viktig at tiltakene i handlingsplanen blir videreført.

Svar:

Jeg erkjenner at tolketjenesten for den samiske befolkning i helsetjenesten ikke er god nok. Eksempelet fra Glittreklubben viser at dette også gjelder Helse Sør-Øst. Jeg har i oppdragsdokumentet for 2007 til Helse Øst klart uttrykt at Helse Øst skal sørge

for og finansiere tolketjenester til den samiske befolkning hvis det er behov for dette.

I oppdragsdokumentet heter det at:

"Informasjon og innflytelse fra pasienter og pårørende er viktig for kvaliteten i behandlingen, og har egenverdi for pasienter og pårørende. Videre er det viktig at tjenestene har formalisert samarbeid med brukerne. Nødvendig pasientinformasjon må derfor være tilgjengelig for pasienter/pårørende, herunder også informasjon om forebyggingstiltak i regi av primærhelsetjenesten og fylkeskommunene, som for eksempel røykeavvenningskurs. For å ivareta den samiske befolkningens behov for tjenester er det viktig at Helse Øst bidrar til at personellet har nødvendig kompetanse i samisk språk og kultur."

Videre er behov for tolketjenester generelt tatt opp i Helse Sør sitt bestillerdokument for 2006 til helseforetakene. Helseforetakene ble da pålagt en særskilt oppmerksomhet i forhold til behov for tolketjenester gjennom følgende formulering:

"Det forutsettes likeverdig behandling av pasienter, uavhengig av etnisk bakgrunn. Spesielle utfordringer knyttet til pasienter fra andre kulturkretser må møtes med tilstrekkelig kunnskap og ressurser. Det skal være særlig oppmerksomhet på at kvinners behov for helsetjenester blir fulgt opp. Kunnskap om pasientens språk og kultur er nødvendig for å yte gode helsetjenester. Når tolk er nødvendig bør nasjonalt tolkeregister (<http://www.tolkeportalen.no>) brukes."

Utfordringer med tolketjenesten har i ettertid vært tema i kontaktmøte med fagdirektørene i helseforetakene.

Tolketjenester har også vært tatt opp i forbindelse med kjøp av rehabiliteringstjenester fra private rehabiliteringsinstitusjoner av begge de tidligere helseregionene. De institusjoner Helse Sør Øst har avtale med er underlagt samme krav til tolketjeneste som helseforetakene.

Til den konkrete saken som beskrives i brevet opplyser Glittrelinikken at de tidlig tok kontakt med Nasjonalt tolkeregister for å få assistanse slik prosedyren er, men at det ikke var mulig å få samisk tolk i det aktuelle tidsrommet. Glittrelinikken har en medarbeider som forstår samisk, men som ikke kan snakke språket. I det aktuelle tilfelle ble denne medarbeider benyttet for å sikre at pasienten kunne meddele seg.

Glittrelinikken ser at dette er en utilfredsstillende løsning, men det var den beste løsningen de kunne tilby når det ikke var mulig å få tolketjeneste. De beklager at det ikke lyktes å skaffe pasienten en god nok tolketjeneste.

I St.meld. nr. 25 (2005-2006) Om framtidens omsorgsutfordringer omtales omsorgstilbud til den samiske befolkning. For å kunne gi et kvalitativt godt omsorgstilbud til den samiske tjenestemottakeren må kompetanse i samisk språk og kultur sikres.

Arbeids- og inkluderingsministeren legger frem en stortingsmelding om samepolitikken høsten 2007. I arbeidet med denne prinsippmeldingen er Arbeids- og inkluderingsdepartementet i dialog med Helse- og omsorgsdepartementet. Tolkeproblematikk til den samiske befolkning er også aktuell i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1260

Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 26. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«For en tid tilbake ble Mo i Rana tatt av primærpostkartet. Dette har ført til en langt dårligere servicegrad overfor særlig næringslivet i et av Norges mest aktive industrisamfunn, med et hundretalls bedrifter som daglig er avhengig av Postens tjenester. A-posten er i stor grad forsinket. Åpningstider og tilgjengelighet er strammet inn.

Hva vil statsråden foreta seg for å gi Rana-samfunnet, og i særdeleshet næringslivskundene i Mo i Rana, et bedre, mer åpningsvennlig og akseptabelt tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Mo i Rana er et av Norges mest mangfoldige industrisamfunn. I Mo Stripark befinner det seg alene rundt 130 selskaper i tillegg til alle andre selskaper som eksisterer i Rana. Svært mange av disse opererer i internasjonal konkurranse. Tidligere var posten i Mo ferdig sortert kl. 07.00. Nå er den ferdig sortert tidligst kl. 09.00 pga. postens senere ankomst til Mo. For næringslivet innebærer dette økte kostnader og lavere servicegrad. Flere klager også på lite hensiktsmessige lokaliteter, særlig for bedriftspostforsendelser. Næringsliv og handel i Mo i Rana ven-

ter nå på konkret svar på om Posten Norge har i utsikt å bedre postservicen til/fra Mo i Rana. Jeg ber herved statsråden medvirke til at slikt svar blir gitt, og at den manglende kundetilfredsstillelsen blir gjennomgått.

Svar:

Jeg har bedt Posten Norge AS om å kommentere forholdene representanten tar opp. Posten har gitt følgende opplysninger om posttjenestene i Mo i Rana:

Fremsendingskvalitet til/fra Mo i Rana. Posten har ikke målinger av fremsendingskvaliteten på så detaljert nivå at det kan bekrefte om Rana-samfunnet generelt har blitt spesielt hardt rammet av fremsendingsproblemer til Posten. A-post og ekspresspakker til Mo i Rana (og Lurøy/Træna) sendes med bil fra Bodø med ankomst Mo i Rana 07.15. Dette er en halv time senere enn før innføringen av ny flyløsning. På vinterstid kan det oppstå problemer med biltransporten over Saltfjellet. I perioden januar-februar var transportene forsinket i større eller mindre grad halvparten av dagene. Forsinkelsene oppstår fordi det er kolonnekjøring eller nattestenging på Saltfjellet. Posten har vurdert alternative måter å framsende posten på, men ut fra geografiske og klimamessige forhold har fremføring med bil vist seg totalt sett å gi best regularitet, selv om også overflatetransport er sårbar på vinterstid. Fra august i år vil Mo i Rana få posten ferdig sortert til rute, og det forventes at dette vil bidra positivt mht kvalitet vinterstid. Denne posten vil kunne tas rett ut i ruta uten sortering, og konsekvensene av en forsinkelse vil derfor kunne begrenses.

Når det gjelder ekspresspakker, var det i en periode etter innføringen av ny flyløsning problemer med å oppfylle leveringsfristen. Etter at postboksanlegget ble overført fra omdelingssentralen til postkontoret (se nedenfor), har omdelingssentralen fått frigjort ressurser og det er nå kun unntaksvis avvik for levering av ekspresspakker.

For øvrig har Posten ikke konkrete indikasjoner på at Rana-samfunnet har blitt spesielt rammet av Postens fremsendingsproblemer. De siste månedene har kvaliteten på landsbasis blitt forbedret som følge av en fokusert innsats fra Postens side, og fremsendingskvaliteten er nå kommet opp på nivå med kravene i konsesjonen. Posten mener likevel at kvaliteten ikke er på et tilfredsstillende høyt og stabilt nivå, og at det er grunn til å forvente at kvaliteten på lengre sikt blir vesentlig bedre.

Tilgjengelighet til postkontor og postbokser. Mo i Rana-samfunnet har ett postkontor (ny profil/posthandel) og 4 Post i Butikk (Grubhei, Selfors, Båsmoen og Andfiskå). Posten mener dette gir svært god

poststedsdekning. Mo postkontor har både sentral beliggenhet og lange åpningstider (kl. 19:00 og lørdag kl. 15:00). Tilbudet til bedriftskundene spesielt ble imidlertid endret i mars dette år:

- Den lokale bedriftspostkontorløsningen ved omdelingsenheten i Mo ble nedlagt, og bedriftskundene ble henvist til Mo postkontor. Samtidig ble omdelingsenheten flyttet og konsentrert om omdelingsoppgaver.
- Mo postkontor ligger i 2. etasje i et kjøpesenter i Mo sentrum.
- Fristen for utlevering av ferdig sortert post i postboksene (boksleggingsfristen) er blitt forskjøvet til kl. 09:00, dels som følge av ny ankomsttid for posten til Mo i Rana og dels som følge av flyttingen av bedriftskontorløsningen fra omdelingsentralen til postkontoret.

Med overflyttingen til postkontoret i Mo fikk bedriftskundene bedre tilgjengelighet til rådgivning om Postens produkter og tjenester. Beliggenheten til postkontoret i 2. etasje er imidlertid ikke tilfredsstillende, spesielt for bedrifter med store postmengder. Posten er derfor på utkikk etter nye lokaler til postkontoret i Mo sentrum, bedre tilpasset også bedriftskundenes behov. Foreløpig har Posten ikke lyktes med dette, men jobber aktivt med å få til en snarlig løsning. Når det gjelder boksleggingsfristene, er Posten oppmerksom på at en til to timers senere bokslegging er en ulempe for bedriftskundene. Fristen er imidlertid en tilpasning til den nye landslogistikken til Posten og til behovet for en klarere oppgavedeling mellom postkontoret og omdelingssentralen. Den nye landslogistikken gjør Posten bedre i stand til å sikre en høy fremsendingskvalitet over tid, og dette vil være en fordel ikke minst for bedriftene. For øvrig nevner Posten at boksanlegget ved Mo postkontor har følgende åpningstider: Mandag-fredag kl. 08-23, lørdag kl. 09-23 og søndag kl. 11-23

Jeg forutsetter at Posten oppfylder kravene i konsesjonen og tilrettelegger for at både privatkunder og næringsliv i Mo i Rana tilbys et godt posttilbud. Jeg legger til grunn at Posten behandler klager og tilbakemeldinger fra kundene på en forsvarlig måte og at Posten søker å imøtekomme kundenes behov, så langt de driftsmessige og økonomisk lar seg løse på en forsvarlig måte. Videre legger jeg til grunn at Posten fortsetter å ha høy fokus på fremsendingskvaliteten i tiden fremover, og at det blir etablert gode og robuste løsninger som bidrar til å sikre en stabil og høy fremsendingskvalitet, minst på nivå med minimumskravene i konsesjonen.

SPØRSMÅL NR. 1261**Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 29. juni 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere praksis knyttet til adopsjonssøkeres alder?»

BEGRUNNELSE:

Regelverket for adopsjon legger vekt på at objektive kriterier skal være basis for om de enkelte adopsjonssøkere får innvilget søknad eller ikke. Siden adopsjonsloven ikke har noen øvre grense for alder, åpner dette for individuelle vurderinger om egnethet knyttet til søkers alder, noe som er positivt. I takt med økende levealder og friskere befolkning vil det være naturlig å se nærmere på regelverket knyttet til alder der hvor alder i seg selv er eneste kriterium for avslag. Særlig for par der aldersforskjellen er stor, kan avslag bare på grunnlag av den ene søkers alder virke urettferdig.

Svar:

Vårt gjeldende regelverk om adopsjon tar utgangspunkt i det grunnleggende prinsipp om at en adopsjon skal være til barnets beste, slik det er nedfelt i FNs barnekonvensjon og i Haagkonvensjonen om vern av barn og samarbeid ved internasjonale adopsjoner. De nevnte konvensjonene legger begge viktige føringer for myndighetenes arbeid med adopsjonssakene. Haagkonvensjonen forutsetter et samarbeid og en oppgavefordeling mellom opprinnelseslandet og mottakerlandet. Opprinnelseslandet har ansvaret for at barnet er friggitt for adopsjon, herunder at nødvendige samtykker er gitt av berørte personer og myndigheter. En viktig oppgave for mottakerlandet er å sikre at adoptivsøkerne kan gi barnet et godt og varig hjem. Den konkrete tildelingen av foreldre til barnet skjer i henhold til opprinnelseslandets regelverk, som dermed også stiller krav som søkere må oppfylle.

Gjeldende norske retningslinjer Q-0972 for undersøkelse og godkjenning av adoptivhjem fra 1999 er nettopp utformet med sikte på å ivareta hensynet til barnets beste. I dette ligger blant annet at søkerne må ha forutsetninger og muligheter for å kunne gi barnet en trygg og harmonisk oppvekst. Ved adopsjon av utenlandske barn kjenner en vanligvis ikke til barnet på forhånd. Retningslinjene for utenlandsadopsjon avspeiler derfor ikke bare hva som kan være det beste for ett barn, men hva som er best for barn generelt.

Selv om det forligger objektive kriterier i adopsjonsloven og retningslinjene, er adopsjonssakene li-

kevel saker som er sterkt skjønnspregede. Dette krever at det foretas en helhetlig vurdering av søkerne, noe som stiller alle instanser som behandler disse sakene overfor vanskelige avveininger.

Adopsjonsloven har fastsatt en nedre grense for søkerens alder. Av lovens § 3 følger at bevilling til å adoptere som hovedregel bare kan gis til den som har fylt 25 år. Adopsjonsloven inneholder derimot ingen øvre aldersgrense. Det følger imidlertid av retningslinjene at det likevel vanligvis ikke bør gis godkjenning til søkere over 45 år. Retningslinjene åpner for å gjøre unntak ved søknad om adopsjon av barn nr. 2 eller hvis søkerne har spesielle ressurser i forhold til barn. Den øvre aldersgrensen kan også fravikes dersom søkerne ønsker søsken til barn som allerede er i familien, der det er aktuelt med adopsjon av noe eldre barn, eller dersom det er stor aldersforskjell på adoptivsøkerne.

I kommentarene til retningslinjene fremgår at en vurdering av søkerens alder alltid må gjøres med hensyn til barnets hele oppvekstsituasjon. Dette gjør at man må legge til grunn et framtidsperspektiv på minst 15-20 år, noe som innebærer at søkere skal være i stand til å takle omsorgsoppgaver i lang tid framover. Hensikten med den øvre aldersgrensen er likevel ikke å utelukke adoptivsøkere over 45 år med spesielle ressurser, herunder søkere med særlig god fysisk og psykisk helse og gode kvalifikasjoner fra å kunne bli godkjent som foreldre.

Gjeldende retningslinjer forutsetter at adopsjonsmyndighetene skal foreta en grundig og skjønnsmessig vurdering av søkerens totale livssituasjon. Retningslinjenes krav til søkerens alder skal inngå i denne helhetlige vurderingen. Som jeg har redegjort for, forutsetter retningslinjene at det blant annet skal tas hensyn til om det foreligger stor aldersforskjell på søkerne, om søkerne har spesielle ressurser, om søknaden gjelder adopsjon av noe eldre barn, og eventuelt om søknaden er motivert ut i fra ønsket om søsken til barn som allerede befinner seg i familien. Jeg mener derfor at gjeldende retningslinjer allerede i dag gir rom og mulighet for å foreta konkrete og skjønnsmessige vurderinger av opplysningene i den enkelte sak for nettopp å treffe gode og riktige avgjørelser til beste for det enkelte adoptivbarn.

Jeg viser for øvrig til mitt svar av 8. juni 2007 til stortingsrepresentant Harald T. Nesvik på spørsmål nr. 1138, der jeg uttaler at det er lenge siden vi har hatt en helhetlig gjennomgang av norsk adopsjonspolitik og at jeg for tiden vurderer behovet for å foreta

en slik gjennomgang. Jeg forutsetter at en eventuell gjennomgang vil omfatte regelverket knyttet til muligheten for å adoptere, og at den derfor naturlig også vil gjelde kravet til søkerens alder. Uavhengig av en

slik gjennomgang, vil jeg kontinuerlig ha oppmerksomhet rettet mot praktiseringen av regelverket, og nøye følge utviklingen av praksis.

SPØRSMÅL NR. 1262

Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 12. juli 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Den 30. april er frist for selvangivelsen. Den 22. juni er skatteoppgjøret for de fleste. I dagens høyteknologiske samfunn skulle man tro at det burde være mulig å få det man ev. har til gode raskere. I andre land, som f.eks. Estland tar det ikke staten mer enn 2-3 dager før skattyteren har pengene tilbake på konto.

Hvorfor tar det den norske stat 1 måned og 22 dager, noe som andre land bruker ca. 3 dager på, og hva vil finansministeren gjøre for at dette skjer raskere neste år?»

BEGRUNNELSE:

Jeg vil anta at grunnen er todelt. At det norske skattesystemet er såpass komplisert, selv for saksbehandlerne, med altfor mange fradragordninger og at det er derfor det tar lang tid å kontrollsjekke selvangivelsen. Videre at man til tross for at man har innført forenklet selvangivelse og elektronisk innrapportering, ikke har gjort jobben enklere for saksbehandlerne? Hvis finansministeren får gjennomslag for sitt ønske om at fra neste år at kan skattyter passivt samtykke til selvangivelse vil det forhåpentligvis føre til enda mindre jobb for skatteetaten.

Jeg håper og ber om at når finansministeren svarer, tar hun også med tall på hvor mange årsverk man bruker på å behandle selvangivelsene, nå og de siste ti årene. Bakgrunnen for dette er at det kan være interessant å se hvor stor effekt de siste års effektiviseringer og forenklinger har hatt på etaten. Hvor mange færre ansatte blir det i skatteetaten etter alle disse endringene, og hvor mye penger bruker staten nå på å drive inn skatt?

Det kan også være interessant å vite hvor mye staten taper eller tjener på renteutgiftene/renteinntektene (til skattyter som skal ha penger igjen og renteinntekter på skattyter som skylder staten penger).

Svar:

Om lag 88 pst. av de som leverer forhåndsutfylt selvangivelse får sitt skatteoppgjør i juni. Over 40

pst. av skattyterne foretar endringer og tilføyelser i den forhåndsutfylte selvangivelsen eller vedlegg til denne. I perioden fra innlevering av selvangivelsen og fram til utlegg av ligningen foregår det et betydelig kontrollarbeid, både for å sikre at skattyters rettigheter er ivaretatt og for å avdekke feil og unndragelser. I 2006 ble 280 000 selvangivelser kontrollert før juniutlegget, og det ble foretatt 90 000 korrigeringer. Korrigeringene medførte brutto endring av inntekt med om lag 7,7 mrd. kr og formue med rundt 70 mrd. kr. Skatteetaten opplyser at kontrollene som gjennomføres er nødvendig for å sikre tilfredsstillende kvalitet på ligningen.

I 1997 var innleveringsfristen 31. januar, og ligningen ble først lagt ut i september. Jeg har fått opplyst at det i 1997 ble brukt 1 235 årsverk på ligning av lønnstakere og pensjonister. Dette inkluderte alle relevante arbeidsoppgaver, herunder klagebehandling. I 2006 var den tilsvarende ressursbruken 656 årsverk.

Skatteetaten arbeider med flere tiltak for ytterligere å redusere behandlingstiden og bedre servicen for skattyterne. Som kjent arbeides det med et fritak fra leveringsplikten for skattytere som mottar fullstendig og korrekt forhåndsutfylt selvangivelse. Jeg har også fått opplyst at skatteetaten planlegger puljevis utlegg av ligningen fra 2008. Første pulje vil bli lagt ut tidligere enn dagens juniutlegg, og vil omfatte skattytere som har levert selvangivelse innen 30. april, og som ikke blir tatt ut til kontroll.

Ordningen med renter på skatt til gode og restskatt er en nøytral ordning, som innebærer at skattyter skal få kompensert sitt rentetap i den tid stat og kommune disponerer tilgodebeløpet. Tilsvarende skal stat og kommune ha kompensert sitt rentetap i det tidsrommet skattyter disponerer restskattebeløpet. Rentetillegg og rentegodtgjørelse fordeles mellom stat, kommune, fylkeskommune og folketrygden. Det er for øvrig de kommunale kemner-/kommunekassererkontorene som innkrever skatter og utfører kontroller mv. i den forbindelse. Dette dreier seg om ca. 1 600 årsverk.

SPØRSMÅL NR. 1263**Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 27. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Den 13. juni i år vedtok Kristiansand bystyre at utbygging av strekningen Timenes-Kjevik skal ses på som et enhetlig prosjekt. Det inkluderer tunnel gjennom Moneheia. Dagens vei fra Timenes til Kjevik er underdimensjonert og sterkt ulykkesbelagt, en ny vei er derfor sårt tiltrengt.

Vil statsråden ta initiativ til at prosjektet igangsettes snarest og med høy grad av offentlig finansiering, inklusiv et vesentlig bidrag fra Avinor?»

Svar:

Dagens riksvegforbindelse fra E18 til Kjevik omfatter 5,5 km langs rv 41 fra Timenes ved E18 til Bøen, samt rv 451 fra Bøen til Kjevik som er 1,8 km lang.

Kravet om etablering av nye sikkerhetssoner på Kjevik flyplass gjør at Avinor må legge om rv 451 langs rullebanen på Kjevik flyplass og kryssområdet med rv 41 på Bøen. Forslag til reguleringsplan for Kristiansand lufthavn Kjevik sendes nå ut på høring. Planen inkluderer nødvendige omlegginger av rv 451 både langs dagens trasé, samt alternativ løsning for å flytte traseen syd for rullebanen. Planen ventes vedtatt høsten 2007.

Jeg er kjent med Kristiansand bystyres vedtak av 13. juni 2007 om bompengesøknad for "Samferdselspakke for Kristiansandsregionen" fase én. I denne

søknaden er det lagt til grunn 100 mill. kr til rv 41/451 Timenes-Kjevik. Dette beløpet er tiltenkt trafikksikkerhetstiltak og eventuelt løsninger på adkomst til flyplassen i samarbeid med Avinor.

Avinor har fått pålegg om å utbedre flere lufthavner de nærmeste årene. Dette vil også i noen tilfeller ha betydning for tilkomstvegene til flyplassene. Med bakgrunn i dette vil jeg ta initiativ til et samarbeid mellom Statens vegvesen og Avinor for å sikre gode planprosesser og avklare ansvarsforhold knyttet til finansiering av tiltakene.

Jeg vil også vise til at det i samme bystyremøte i Kristiansand ble fattet vedtak om å igangsette arbeid for å finansiere en utbygging av strekningen Timenes-Kjevik, inkludert tunnel gjennom Moneheia. En behandling av denne strekningen som et enhetlig prosjekt vil måtte omfatte planmessige og finansielle avklaringer for en utbygging av rv 41 fra E18 til krysset med rv 451 og videre til Kjevik. Dette er en utbygging som det ikke er rom for innenfor de 100 mill. kr som er lagt til grunn i Samferdselspakke Kristiansand. Prosjektet må derfor finansieres over den fylkesfordelte rammen til øvrige riksveger i Vest-Agder, eventuelt i kombinasjon av bompenger. Dette må vurderes i forbindelse med pågående utarbeidelse av Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019 og fylkespolitiske prioriteringer innenfor rammen i det påfølgende handlingsprogrammet.

SPØRSMÅL NR. 1264**Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 27. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Det er blitt knyttet stor usikkerhet vedrørende hvorvidt fødestuene ved sykehusene Namsos og Levanger vil bli holdt åpne under ferieavviklingen for inneværende år.

Kan statsråden bekrefte at fødestuene ved disse sykehusene vil bli holdt åpne gjennom hele året, slik at fødende i regionen kan være trygge på at de får et like godt tilbud i ferieavviklingen som i resten av året?»

BEGRUNNELSE:

Nærhet til fødestuer er av svært stor betydning for dem det gjelder. Dette er like gjeldende for fødende i ferien som i andre deler av året. Det er blitt knyttet stor usikkerhet til hvorvidt fødestuene ved henholdsvis Namsos HF og Levanger HF vil bli holdt åpne på normalt vis under ferieavviklingen. Undertegnede er opptatt av at statsråden klargjør hva som er tilfellet, slik at de som venter barn i denne perioden, kan være sikre på at de ikke må reise lengre enn nødvendig for å føde.

Svar:

Jeg er opptatt av at gravide og fødende får et helhetlig og faglig forsvarlig tilbud. Graviditet og fødsler er en sårbar tid for mor og barn, og i et land som vårt skal vi ha forventninger om at det er gode og forsvarlige tilbud på plass hele året. Det er de regionale helseforetakenes oppgave å innrette og levere gode helsetjenester også på dette området.

Helse Midt-Norge RHF har informert meg om at

Helse Nord-Trøndelag HF ikke har vedtatt sommerstengning av fødeavdelingene ved henholdsvis sykehusene i Namsos og Levanger.

Jeg har startet et arbeid med en helhetlig plan for svangerskaps-, fødsels- og barselomsorg. Jeg vil i dette arbeidet, som skal sikre landets gravide og fødende et helhetlig tilbud av god kvalitet, også ta opp hvordan vi kan få kontinuerlige tilbud året igjennom.

SPØRSMÅL NR. 1265

Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I en ny helseundersøkelse gjengitt i Dagbladet 30. mai kommer det frem at Nord-Trøndelag ligger langt under landsgjennomsnittet i bruk av demensmedisin. Undertegnede er bekymret over at det kan være økonomiske faktorer som er årsaken til denne svært store skjevfordelingen.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at også innbyggerne i Nord-Trøndelag som lider av demens, får et optimalt tilbud når det gjelder medisinerings?»

BEGRUNNELSE:

I en ny helseundersøkelse gjengitt i Dagbladet 30. mai kommer det frem at Nord-Trøndelag ligger langt under landsgjennomsnittet i bruk av demensmedisin. Tallene fra undersøkelsen er svært urovekkelige. Hvis det er slik at innbyggerne i Nord-Trøndelag ikke får det samme tilbudet som resten av landet når det gjelder demensmedisin, så er dette en skjevfordeling man ikke kan akseptere. Det må, etter undertegneds syn, umiddelbart igangsettes en gjennomgang for å få kartlagt årsaken til den enorme forskjellen i bruk av demensmedisin.

Svar:

Jeg er opptatt av at demensomsorgen skal styrkes. Regjeringen vil presentere en helhetlig plan for

demensomsorg innen utgangen av 2007. Planen vil være rettet mot forskning, kompetanseheving, rekruttering, boformer og samarbeid med pårørende og frivillige. Det er allerede iverksatt flere tiltak for å styrke tjenestetilbudet. Noen av disse tiltakene er å lære opp fastleger og kommuner i å bruke diagnoseverktøy, utviklingsprogram for samhandling mellom 1. og 2. linjetjenesten, pårørendeskoler, samtalegrupper og utvikling av dagtilbud. Jeg viser til mer omtale om dette i St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening.

Demenslegemidlene refunderes av folketrygden. Det er forskjeller i forskrivningen mellom fylker for de fleste legemidler, også for legemidler som refunderes av folketrygden. Disse forskjellene kan blant annet skyldes ulik praksis når det gjelder behandling av lidelsene eller ulikheter i sykkelighet mellom fylkene. Forskjeller i forbruket av slike legemidler betyr ikke nødvendigvis forskjeller i kvaliteten på behandlingstilbudet. Vi har heller ingen indikasjoner på at forskjeller mellom fylkene i forskrivning skyldes økonomiske faktorer.

Når det gjelder total omsetning av reseptbelagte legemidler ligger Nord-Trøndelag omtrent på landsgjennomsnittet. For demenslegemidler ligger Nord-Trøndelag over landsgjennomsnittet.

SPØRSMÅL NR. 1266**Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 27. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden følge opp at Statens vegvesen straks tar ansvaret for denne situasjonen ved å forenkle rutinen, ev. overlater til autoriserte trafikkskoler selv å utstede bevis for lovlig øvelseskjøring, eller på annen måte sørge for at den byråkratiske og dårlig fungerende rutinen mot TEA-registeret ikke ytterligere fordyrer førerkortopplæringen i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Fra Autoriserte Trafikkskolers Landsforbund fremgår det at det er store problemer knyttet både til datasystemet og til den manuelle rutinen for innrapporteringsløsningen for førerkortopplæring (TEA-registeret). Det fremgår videre fra andre kilder at dette gir elevene dårlig service og økte kostnader, også som følge av meget høy tidsbruk fra trafikkskolenes side for å få registreringene gjennom.

Man er kjent med opplysninger om at rutinen skal innarbeides i "Au2sys", med tidsplan "i løpet av 2009". Rutinen oppleves som svært byråkratisk og lite tilrettelagt for publikum, men "løsningen" pekes på som integrasjon mot et datasystem man ikke uten videre kan ha tiltro til tidsplanen for. I mellomtiden fortsetter en håpløs og fordyrende situasjon for trafikkskoler og elever, elever som fra før har en langt dyrere førerkortopplæring enn i våre naboland.

Ekstraarbeidet kan lett fordyre opplæringen ytterligere, og det må kunne stilles spørsmål om rutinen i det hele tatt kan forsvare de store ulempene den påfører, i siste instans, trafikkskolenes elever.

Svar:

Tidligere var det trafikkskolene som utstedte bevis for all obligatorisk opplæring som skulle forevises på trafikkstasjonen før førerprøve. Statens vegvesen innførte en ny rutine med elektronisk registrering av dokumentasjon for obligatorisk opplæring i forbindelse med ny lærerplan i 2005. Innrapportering av opplæringen foregår i dag elektronisk gjennom et register kalt TEA (Trafikkskolenes Eksterne Applikasjon).

Bakgrunnen for denne elektroniske registrering var at trafikkskolene skulle slippe å utfylle kursbevis og at elevene kunne fritas fra å bringe bevisene til trafikkstasjonen for registrering.

Det er beklagelig at problemene med datasystemet som skal ivareta TEA-registreringen, kan ha medført ulemper for elever og trafikkskoler. Statens vegvesen opplyser at systemet ikke har fungert optimalt i starten, men at det er gjort forbedringer underveis. Statens vegvesen opplyser videre at en ny versjon av TEA-registeret ble satt i produksjon for en drøy uke siden og at ytterligere forbedringer er bestilt på databasen for å forbedre søkehastigheten og brukergrensesnittet.

På bakgrunn av formålet med databasen og det faktum at den skal forbedres finner jeg det ikke formålstjenlig å gå tilbake til den tidligere ordningen hvor trafikkskolene utstedte bevis for lovlig øvelseskjøring. Departementet vil følge opp at utviklingen av databasen gjennomføres til beste for både trafikkskolene og elevene.

SPØRSMÅL NR. 1267**Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 25. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Med henvisning til statsrådets svar på brev fra transport- og kommunikasjonskomiteen for noe over ett år siden, ønskes det svar på når statsråden forventer å kunne komme tilbake til Stortinget med saken, ev. om det nå kan synes mer aktuelt å innvilge dis-

pensasjoner i tråd med intensjonene i forslaget fra saken?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets behandling av innstilling fra transport- og kommunikasjonskomiteen

om forslag fra stortingsrepresentantene Bård Hoksrud og Øyvind Halleraker om dispensasjon fra yrkestransportlova for personer over 70 år, jf. Innst. S. nr. 217 (2005-2006), uttalte statsråden i brev til komiteen av 22. mai 2006 følgende:

"Jeg vil ikke kommentere de konkrete forhold som forslagsstillerne tar opp. Det at departementet allerede har satt i gang oppdrag på dette området innebærer at vi mener at det bør foretas en vurdering av enkelte deler av ordningen, også den øvre aldersgrensen for kjøreseddel på 70 år, og jeg har i den forbindelse merket meg forslagsstillerens kommentarer. Vi vil i et samarbeid med helsemyndighetene, blant annet få vurdert om det har vært en bedring i helsenivået blant de eldre og om det kan finnes grunnlag for en regelendring.

Deretter og så snart som mulig, vil jeg komme tilbake til Stortinget om saken med eventuelle forslag til endringer."

Det vises til at det i mellomtiden, ikke minst i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 6 (2006-2007) Om seniorpolitikk Seniorane - ein viktig ressurs i norsk arbeidsliv, er falt mange positive omtaler om eldre mennesker som ressurs i arbeidslivet. Bran-sjen mangler dessuten i økende grad arbeidskraft.

Vedrørende sikkerhetsvurderingene er det fremdeles slik at ubetalt kjøring kan utføres, uten at undertegnede kan se at dette endrer sikkerhetsbetraktningene, og fremdeles kan så langt man vet utenlandske sjåfører over aldersgrensen i Norge kjøre i dette landet til tross for manglende lokalkunnskap og kjennskap til norske veier og kjøreforhold.

Det er heller ikke notert noen dokumentasjon på at persontransport utført av erfarne sjåfører over 70 som imøtekommer fysiske og medisinske krav skulle, medføre økt fare for ulykker.

Svar:

Etter mitt brev av 22. mai i fjor til transport- og kommunikasjonskomiteen har departementet via Helse- og omsorgsdepartementet bedt om en helse-

faglig vurdering av om det er grunnlag for å heve aldersgrensen for kjøreseddel, og eventuelt hvordan den helsemessige godkjenningen av den enkelte sjåfører best kan foretas. Tilbakemeldingen har blitt forsinket, men jeg venter å få svar innen kort tid. Avhengig av helsemyndighetenes tilråding kan departementets arbeid med eventuelle regelverksendringer ta til.

Hensynet bak at det er satt en aldersgrense på kjøreseddel er at man har gjort en vurdering av at den generelle risikoen for at en brå og uventet forverring av helsen til sjåførene øker med alderen. Kravet til kjøreseddel er knyttet til løyvepliktig transport av passasjerer, altså transport mot vederlag. I den ervervsmessige transporten veier hensynet til passasjerene tungt. De kan som brukere av offentlig transport ikke velge hvem som utfører transporten, og det forventes at myndighetene har utviklet systemer som ivaretar sikkerheten.

Jeg har i den siste tiden fått flere henvendelser fra sjåfører som har passert aldersgrensen, men som fortsatt ser seg i stand til å kjøre drosje eller buss. Disse finner dagens aldersgrense uheldig. Jeg er enig i at eldre er en ressurs vi må benytte oss av så lenge det ikke går utover andre viktige hensyn samfunnet skal ivareta. Det er nå rundt 30 år siden aldersgrensen for kjøreseddel sist ble vurdert og fastsatt av Vegdirektoratet i samråd med (daværende) Helsedirektoratet. Det kan tenkes at den eldre befolkningens helsetilstand i løpet av denne perioden har blitt bedret i en slik grad at hensynet til passasjerens sikkerhet fortsatt kan ivaretas ved å øke aldersgrensen for kjøreseddel. Derfor er jeg ikke negativ til å sette opp aldersgrensen for kjøreseddel dersom helsemyndighetene går god for at passasjerer i offentlig transport ikke samtidig utsettes for økt risiko.

Hvis det er grunnlag for å endre yrkestransportlovens regler om kjøreseddel, regner jeg med at endringsforslag kan sendes på høring i løpet av høsten. Stortinget vil bli orientert på et egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1268

Innlevert 19. juni 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 31. juli 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Hvert år kastes svært store mengder med bifangst over bord fra fiskefartøy. Innen oppdrettsnæ-

ringen kastes også svært store mengder slakteriavfall som ikke blir godt nok utnyttet til andre formål. Dette avfallet inneholder store mengder mineraler som

kunne ha vært bedre utnyttet. Avfallet kan bl.a. utnyttes som gjødsel i landbruket.

Hva tenker statsråden å gjøre for at denne ressursen som bifangst og slakteriavfall representerer kan bli bedre utnyttet?»

Svar:

Jeg viser til brev av 20. juni med spørsmål fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr og departementets foreløpige svarbrev av 22. juni der det ble varslet at spørsmålet ikke kunne besvares før i uke 31 på grunn av min ferieavvikling.

Biprodukter og slakteriavfall fra fiskeri- og havbruksnæringen representerer en viktig ressurs. Stiftelsen RUBIN, som bl.a. er finansiert av Fiskeri- og kystdepartementet, arbeider for å øke utnyttelsen av biprodukter og bidra til lønnsom utnyttelse av biproduktene som kan øke verdiskapingen, også for primærleddet. Markedet er i stor grad nøkkelen til økt utnyttelse av biprodukter. Et viktig tiltak i så måte er etableringen av BiNor, et felles eksportselskap for næringen eid av flere aktører i fiskeindustrien, med markedsføring, produktutvikling/varemerkebygging og tilrettelegging hos produsentene som viktige oppgaver.

I dag utnyttes tilnærmet 100 pst. av slakteriavfallet fra havbruksnæringen. Det meste blir ensilert (syrekonservert) og anvendt i produksjon av proteinkonsentrat og ensilasjeolje.

Proteinkonsentratet blir videre brukt i svine- og pelsdyrfôr, mens ensilasjeoljen går til fôr eller teknisk bruk. En økende andel går fersk inn i oljeproduksjon eller til såkalte enzymprosessanlegg. Dette gir høykvalitetsolje og høykvalitetsproteinhydrolysat som anvendes til fôr til familiedyr, smågris og i noen tilfeller human ernæring. Det er også en del avskjær og hoder fra slakteriene som anvendes som menneskemat.

Utnyttelse av biproduktene fra tradisjonelle fiskerier dreier seg om to problemstillinger. Den første problemstillingen er knyttet til utkast av fisk, mens

den andre problemstillingen dreier seg om i hvor stor grad man utnytter råstoffet etter at fisken er landet.

Beregninger viser at om lag 62 pst. av biproduktene fra tradisjonelle fiskerier blir utnyttet (281 tusen tonn av totalt 455 tusen tonn).

Norge praktiserer utkastforbud på de viktigste kommersielle artene. Det er i tillegg utviklet omfattende tiltak som i størst mulig grad skal forhindre at fiskerne tar opp fisk de ikke ser seg tjent med å beholde, herunder minstemål- og maskeviddebestemmelser, samt stenging av fiskefelt med for stor innblanding av fisk under minstemål. Dessuten har det i en årrekke vært satset betydelig på utvikling av redskapsteknologi, bl.a. med det formål å sikre bedre seleksjon. På disse områdene er Norge blant de fremste i verden. Målet er at det ikke skal forekomme utkast.

Andre utfordringer er knyttet til utvikling av teknologisk utstyr for industriell håndtering av fisk/biprodukter. Eksempelvis vil skånsomme sløyemaskiner ombord i havflåten som ikke ødelegger innvollelene kunne gi grunnlag for økt utnyttelse bl.a. lever, rogn, melke og mager. Ilandføring av fisk med hode fra havfiskeflåten er en annen viktig faktor, som vil kunne øke mulighetene. Det er under etablering ett industrielt tørkeri for fiskehoder i Finnmark.

For kystflåten vil økt ilandføring av rundfisk være et godt tiltak. Det gir bedre muligheter for å håndtere fisken og biproduktene industrielt, noe som vil kunne bedre kvaliteten og øke effektiviteten. Det er nå en klar tendens til økt ilandføring av rundfisk fra flåten. For den delen av flåten som fortsatt sløyer ombord arbeides det med å bedre systemene for sortering/lagring av biproduktene ombord i båtene.

Fra pelagisk sektor utnyttes i dag nesten alle biproduktene til mel og eller olje, og det arbeides med utvikling av prosesser som kan gi økt kvalitet på olje og proteiner.

Den samlede verdiskapingen basert på utnyttelsen av biprodukter fra fiskeri og havbruk var ca. 400 mill. kr i 1991. Til sammenligning var verdien i 2006 1,4 mrd. kr.

SPØRSMÅL NR. 1269

Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 27. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Etter innføring av forhåndsinnkreving av bom-

penger til Hardangerbrua fra 1. mai 2006 viser ferjestatistikken fra Indre Hardanger at de fleste trafi-

kantgrupper velger bort ferjen Brimnes-Bruravik. Trafikken viser tiltagende og jevn tilbakegang også i 2007. En ny reisevaneundersøkelse gjort i Odda viser i tillegg at en svært liten del av de som reiser med bil mot Bergen, vil velge veien over fremtidig bro Brimnes-Bruravik.

Vil statsråden sørge for at det blir gjennomført supplerende kvalitetssikring av prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Tydelig redusert trafikk og tydelige signal fra reisende med bil i Odda om hvilken vei de vil velge til Bergen, gir grunn til uro over trafikkgrunnlaget for Hardangerbrua. Jeg vil også minne om at det tidligere er avdekket at den reisetiden Statens vegvesen har lagt til grunn fra Odda til Bergen over Brimnes-Bruravik medfører brudd på gjeldende fartsbestemmelser på den vegen som da må brukes, og at kostnadene for bilistene også blir høyere ved å velge kjøring via fremtidig bro basert på de brotakster som prosjektet er basert på.

Jeg minner om at regelverk om kvalitetssikring av store statlige investeringsprosjekter har sin bakgrunn ikke minst i store statlige vegprosjekt på Vestlandet som ga store overskridelser, og som resulterte i svært kritiske merknader både fra Riksrevisjon og fra Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité.

På denne bakgrunn er det grunn til uro over de klare og negative signaler som kan avleses om fremtidig trafikkgrunnlag for Hardangerbrua. Svikt i trafikkgrunnlaget kan medføre betydelig lengre nedbetalingstid, betydelig høyere bompengesats og eventuelt også refinansiering som vil gå ut over andre viktige vegprosjekt i Hordaland.

Jeg tillater meg også å vise til den troverdighetskrisen Statens vegvesen har i forbindelse med bygging, drift og vedlikehold av veitunneler.

Dette burde gi ytterligere et argument for å sikre byggingen av Hardangerbrua gjennom en ekstra kvalitetssikringsrapport der trafikkgrunnlag og trafikkprognoser gjennomgås på nytt. Det vil være naturlig at konsulentfirmaet som utarbeidet den første kvalitetssikringsrapporten om trafikkgrunnlag også gjennomfører en ny.

Dersom en ny kvalitetssikring av trafikkgrunnlag og derved bompengefinansiering viser betydelig avvik, bør tilleggsproposisjon straks legges frem for Stortinget.

Jeg oppfordrer statsråden til å iverksette slikt ekstra kvalitetssikringsarbeid.

Svar:

Det foreligger nå statistikk for ferjesambandet Brimnes-Bruravik og for trafikken på rv 7 over Har-

dangervidda til og med mai 2007. Statistikken viser en nedgang for trafikken i ferjesambandet i perioden november 2006-april 2007 med 15 pst. målt i antall biler og 24 pst. målt i personbilenheter (pbe) sammenlignet med året før. Trafikken på rv 7 over Hardangervidda gikk i samme periode ned med 35 pst. Statens vegvesen viser til at det var vanskelige kjøreforhold på rv 7 vinteren 2006/2007 med mye kolonnekjøring og stengt veg. Vegen var helt stengt i 1 059 timer, og det var kolonnekjøring i 945 timer. Tilsvarende tall for vinteren 2005/2006 var henholdsvis 140 timer og 353 timer. I tillegg til at trafikken går via andre ruter i de periodene vegen er stengt, skapes det usikkerhet som påvirker trafikken også i perioder med åpen veg. Det bør også nevnes at trafikken i ferjesambandet er vesentlig lavere om vinteren enn resten av året. I 2006 var antallet biler i januar vel 13 000, mens antallet var vel 70 000 i juli og 33 000 i september.

I svaret på spørsmål nr. 238 som jeg svarte på i brev av 29. november 2006 ble det vist til at høyere pris fører til lavere etterspørsel, og det vil være naturlig at innføringen av forhåndsbompenger fører til noe trafikkavvisning. Det ble videre opplyst at trafikken i ferjesambandet Brimnes-Bruravik hadde gått ned i perioden mai-august 2006 sammenlignet med året før, og nedgangen var klart størst for mai måned. I mai 2007 økte derimot trafikken i sambandet med 11 pst. sammenlignet med året før. Dette gjelder både målt i antall biler og målt i pbe.

Reisevaneundersøkelsen som er omtalt i spørsmålet, er gjennomført på oppdrag fra Haugesunds Avis. Personer i Odda er blitt spurt om hvilken kjørerute de vil velge til Bergen etter åpningen av Hardangerbrua. Svært få av de spurte sier at de vil velge ruten via Hardangerbrua. Tidligere erfaringer fra Hordaland viser at verdien av å stille folk spørsmål om framtidige reisemønstre er begrenset. For Askøybrua og Folgefonntunnelen ble det gjennomført spørreundersøkelser før åpningen av prosjektene. Det viste seg at de faktiske reisemønstrene ble svært forskjellige fra det spørreundersøkelsene viste.

Trafikkgrunnlaget for Hardangerbrua bygger på langsiktige analyser for trafikkutviklingen. Etter Statens vegvesens vurdering har trafikknedgangen i ferjesambandet vinteren 2006/2007 sammenheng med vintertrafikken over Hardangervidda. Erfaringer viser dessuten at trafikken kan variere noe fra år til år uten at det er forhold som kan forklare dette. Det vil ikke være riktig å trekke bastante konklusjoner om den framtidige trafikken over Hardangerbrua på grunnlag av statistikk for et kort tidsrom. Jeg kan derfor ikke se at det er grunnlag for å gjennomføre supplerende kvalitetssikring av prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1270**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 25. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I avisen Østlendingen av 12. juni 2007 kan vi lese om et brev som tok 7 dager på en avstand på ca. 45 km.

Er dette en forsvarlig reisetid for et brev, eller vil statsråden ordne det slik at de som bor i Distrikts-Norge har en posttjeneste som er i forhold til det de betaler for?»

Svar:

7 dagers fremsendingstid for et brev er for lenge. Det er i Postens konsesjon stilt krav om at minst 85 pst. av A-posten skal være fremme over natt. Posten har i lengre tid, særlig i fjor høst og i vinter, hatt problemer med fremsendingskvaliteten. Etter at Posten har gjennomført en rekke tiltak for å avhjelpe situasjonen, ligger nå fremsendingskvaliteten igjen ligger over konsesjonskravet.

SPØRSMÅL NR. 1271**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 2. juli 2007 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«De nye fregattene våre i Fridtjof Nansen- klassen er blitt nærmere 6 mrd. kr dyrere enn det var forutsatt da fartøyene ble bestilt.

Det er selvfølgelig forskjellige grunner til det, men synes statsråden dette er en forsvarlig økning, og hva vil hun bidra med så for ettertiden slipper slike overskridelser?»

Svar:

Bredvold legger til grunn at fregattene har blitt nærmere 6 mrd. kr dyrere enn opprinnelig kostnadsramme. Forsvarsdepartementet viser i den forbindelse til St.prp. nr. 78 (2006-2007):

"Fregattprosjektet vart opphavleg vedteke med ei kostnadsramme på 12 240 mill. kr (1999-kroneverdi). Ved Stortinget si handsaming av Innst. S. nr. 192 (1999-2000), jf. St.prp. nr. 48 (1999-2000), vart kostnadsramma auka til 14 066 mill. kr (2000-kroneverdi). I denne justeringa inngjekk eskalering på grunn av årleg prisstiging, samt ei justering på grunn av større endringar sett i forhold til valutakursar. Vidare vart kostnader knytte til sjølve gjennomføringa av prosjektet tatt inn som ein del av prosjektet si totale økonomiske ramme. Innkjøp av Taktisk Datalink-16 (TDL-16) til dei nye fregattane, med tilhøyrande omfangs- og rammeauke for fregattprosjektet, vart vedteke ved Stortinget si handsaming av Innst. S. nr. 225

(2002-2003), jf. St.prp. nr. 50 (2002-2003). Etter dette er prosjektet si økonomiske ramme justert for den årlege prisstiginga.

Utviklingsfasen for oppgraderinga av Evolved Sea Sparrow-missiler (ESSM) vart vedteke i samband med Stortinget si handsaming av Budsjett-innst. S. nr. 7 (1994-95), jf. St.prp. nr. 1 (1994-95). Det er lagt til grunn at dei nye fregattane skal utrustast med ESSM som hovudvåpen mot lufttrugsmål. I St.prp. nr. 1 (1996-97) vart Stortinget informert om at missilet ev. skulle kunne verte omfatta av kostnadsramma for prosjekt Nye fregattar. Stortinget vart gjennom St.prp. nr. 50 (2002-2003) informert om ein auke av stykkprisen for ESSM. I samband med handsaminga av Budsjett-innst. S. nr. 1 (2006-2007), jf. St.prp. nr. 1 (2006-2007), vart det vedteke å auke prosjektet si kostnadsramme (post 45) med 581 mill. kr for innkjøpet av ESSM. Etter den vedtekte rammeauken er prosjektet si kostnadsramme (post 45) 16 878 mill. kr, og prosjektet sine kostnader for gjennomføring (post 01) er 703 mill. kr."

Det har således ikke funnet sted noen overskridelse av kostnadsrammen, men årlige budsjettekniske justeringer. I tillegg har Stortinget godkjent anskaffelse av Taktisk Datalink 16, økt stykkpris for ESSM, og nå sist anskaffelse av satellittkommunikasjon.

Det er ikke uvanlig at den teknologiske utviklin-

gen og endrede operative krav kan medføre endringer i prosjekter som går over lang tid. Slike tilpasningene gjør at Forsvaret tilføres økt operativ kapasitet og/eller mer kosteffektive løsninger. I fregattprosjektet, og i andre større prosjekter, vil slike endringer og tillegg bli vurdert når behovet oppstår, og forslag lagt frem for Stortinget på egnet måte.

Forsvarsdepartementet har et sterkt fokus på å unngå overskridelser, det vil si at prosjektet blir gjennomført innenfor vedtatt kostnadsramme. I fregattprosjektet ivaretas dette av et eget prosjektstyre og gjennom rutinemessig statusrapportering til departementet.

SPØRSMÅL NR. 1272

Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Sundsbø

Besvart 27. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Etableringen av spesialenheter innen NAV har skapt reaksjoner i mange kommuner som må avgi kompetanse og arbeidsplasser til sentraliserte enheter. I Soria Moria-erklæringen heter det at de deler av sektorpolitikken som har betydning for regional utvikling, skal samordnes med de regionalpolitiske målsettingene.

Har dette skjedd ved etablering av spesialenheterne i NAV, og hvilke tiltak gjennomføres for å forhindre at oppbyggingen av NAV ikke tapper mange distriktskommuner for statlige arbeidsplasser?»

BEGRUNNELSE:

Etableringen av spesialenheter i NAV berører til sammen 1400 arbeidsplasser som flyttes fra tidligere arbeids- og trygdekontor til fylkesvise forvaltningsenheter og de fem spesialenhetene for pensjon. I prinsippene for organisering er det lagt vekt på å ta personalpolitiske hensyn, slik at ansatte kan opprettholde bosted sjøl om de bytter arbeidsplass. Spesialenhetene er derfor stort sett etablert i de deler av fylkene som har høyest befolkningstetthet.

En rekke distriktskommuner med et svakt arbeidsmarked skal avgi arbeidsplasser til spesialenhetene. Etter en kort periode med "fjernarbeidsplass" må arbeidstakerne fra disse kommunene flytte eller bytte arbeidsplass. Det har kommet sterke reaksjoner fra kommuner som mener NAV-reformen fører til sentralisering av arbeidsplasser og til svekkelse av kompetansetiljøet i kommuner som allerede sliter med fraflytting og svak tilstedeværelse av statlige arbeidsplasser. Det er fra disse kommunene også reagert på at NAV i liten grad har involvert kommunene i prosessen med etablering av spesialenhetene innen fylket.

I Soria Moria-erklæringen heter det at: Vi skal sikre distriktpolitiske hensyn i sektorpolitikken og i sterkere grad samordne statens samlede rolle. I distrikts- og regionalutvikling skal innsatsen målrettes og forsterkes. De deler av sektorpolitikken som har betydning for regional utvikling, skal samordnes med de regionalpolitiske målsettingene. Det skal foretas konsekvensutredninger av forslag som har betydning for utvikling i distriktene.

Det er tatt distriktpolitiske hensyn i NAV-organiseringen gjennom bestemmelsene om at alle kommuner skal ha et NAV-kontor med tilstedeværelse også fra statlig side. Dette har stor betydning for de minste kommunene. Etableringen av spesialenheter med 1400 arbeidsplasser representerer derimot en omfattende sentralisering, som fører til tap av arbeidsplasser i andre distriktskommuner. Det er vanskelig å se at Arbeids- og Velferdsdirektoratets arbeid med etablering av de fylkesvise spesialenhetene er tilfredsstillende forankret i Soria Moria-erklæringens forutsetninger og i et samarbeid med de berørte kommunene.

Ut fra disse forhold tillater jeg meg å stille ovennevnte spørsmål til arbeids- og inkluderingsministeren.

Svar:

I Lov om arbeids- og velferdsforvaltningen heter det at Arbeids- og velferdsetaten og kommunene skal ha felles lokale kontorer som dekker alle landets kommuner. Utover det skal arbeids- og velferdsetaten være representert på de stedene som Arbeids- og velferdsdirektoratet bestemmer.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet har gitt Arbeids- og velferdsetaten i oppdrag å basere omorganiseringen på følgende generelle prinsipp: "NAV-

kontorene skal være Arbeids- og velferdsforvaltningens kontaktpunkt med brukerne. Skjønsmessige beslutninger tas lokalt. Det betyr blant annet at beslutning om attføring/rehabilitering/ tidsbegrenset uførepensjon skal ligge i førstelinjen."

I lokaliseringen av fem spesialenheter for pensjon har Arbeids- og inkluderingsdepartementet bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet plassere disse i Harstad, Steinkjer, Ålesund, Porsgrunn og Groruddalen i Oslo. Det har vært en målsetting av disse i hovedsak skal lokaliseres i byer utenfor landsdelshovedstedene.

For øvrige spesialenheter har Arbeids- og velferdsetaten fastlagt lokaliseringen ut fra prinsipper fastsatt av Arbeids- og inkluderingsdepartementet.

- Den statlige bemanningen på de minste NAV-kontorene (tre eller færre ansatte) opprettholdes.
- Spesialenheter for forvaltning fatter vedtak om regelstyrte ytelser. De etableres fylkesvis, og egne mer desentraliserte alternativer vurderes for de fylker med mest spredt bosettingsmønster.
- I arbeidet med å etablere de fylkesvise enhetene skal etaten ta personalpolitiske hensyn og åpne for fjernarbeidsplasser i en oppbyggingsfase.

Prinsippene for lokalisering ble fastsatt etter drøftinger i Regjeringen.

Kommunal- og regionaldepartementet har utarbeidet "Retningslinjer for lokalisering av statlige ar-

beidsplasser og tjenesteproduksjon", datert 29. mars 2001. Disse retningslinjene ble vektlagt da Arbeids- og velferdsdirektoratet utarbeidet sine lokaliseringforslag. Før direktoratet 14. mars 2007 la fram sitt forslag til lokalisering ble forslaget forelagt Arbeids- og inkluderingsdepartementet. Etter departementets vurdering hadde direktoratet i sitt samlede forslag til lokalisering klart å balansere hensynene til effektivitet, personalpolitikk og distrikts- og regionalpolitikk på en god måte.

Før endelig beslutning ble fattet har fylkeskontorene i Arbeids- og velferdsetaten gjennomgått forslaget til lokalisering med kommunene, fylkeskommunen, fylkets regionale samarbeidsarena, KS på fylkesnivå, brukerorganisasjonene og medbestemmellesapparatet. På bakgrunn av fylkeskontorenes tilbakemeldinger til Arbeids- og velferdsdirektoratet ble direktoratets opprinnelige forslag til lokalisering endelig besluttet.

Som gjennomgangen over viser, har det i prosessen fram mot beslutning om lokalisering av spesialenheter samlet sett blitt lagt vekt på distriktpolitiske hensyn. Et annet tiltak for å skjerme distriktskommunene er beslutningen om at den statlige bemanningen på NAV-kontor med tre eller færre ansatte skal opprettholdes. De distriktpolitiske hensynene må imidlertid veies opp mot målene med NAV-reformen om flere i arbeid og aktivitet samt en brukerrettet og effektiv arbeids- og velferdsforvaltning og personalpolitiske hensyn.

SPØRSMÅL NR. 1273

Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen

Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Ser statsråden uheldige sider ved arbeidsmodellen for fordeling av ressurser innen psykiatrien i Agderfylkene?»

BEGRUNNELSE:

Ved Sørlandet sykehus blir det i dag lagt ned to spesialposter, én for alvorlig allmennpsykiatri og én for psykoser og nysyke. Dette er resultat av en arbeidsmodell for fordeling av ressurser innen psykiatrien (20 pst. til barn og unge, 40 pst. til sengeposter og 40 pst. til distriktpsykiatriske sentre, DPS-er). I utgangspunktet er dette greie måltall, med det blir feil

når de følges slavisk uten å ta hensyn til lokale behov og variasjoner. Etter nedleggelsene står Helse Sør-Øst igjen med DPS-er som ikke vil være i stand til å gi mer spesialiserte tilbud. En konsekvens kan bli at de dårligste pasientene blir sendt frem og tilbake mellom ulike DPS-er og kortvarige opphold på akutt-psykiatriske sengeposter.

Svar:

Det har vært en styrking av psykisk helsevern i alle de regionale foretak. For å sikre en god ressursutnyttelse og å kunne nå de helsepolitiske målene er det i tillegg nødvendig å foreta omstillinger i tjenes-

ten. I oppdragsdokumentet for 2007 heter det bl.a. at de distriktpsikiatriske sentrene skal være faglig og bemanningsmessig i stand til å ivareta det generelle behandlingsbehovet innen psykisk helsevern, og videre at ressursfordelingen mellom sykehusavdelinger og DPS må tilpasses oppgavefordelingen.

Med utgangspunkt i representanten Larsens spørsmål har departementet bedt Helse Sør-Øst om en orientering om hvilke planer som foreligger for Sørlandet sykehus HF. Helse Sør-Øst opplyser at psykisk helsevern totalt sett er styrket i regionen, og at de foreslåtte tiltakene er begrunnet i behovet for økt ressurstilførsel til psykisk helsevern for barn og ungdom og til DPS-sektoren. Det opplyses videre bl.a. at det er tatt utgangspunkt i Sosial- og helsedirektoratets veileder for distriktpsikiatriske sentre. Det er også opplyst i saken at psykisk helsevern for barn og unge ressursmessig ligger lavt i det aktuelle området. En omprioritering av de økonomiske og personellmessige rammene vil ifølge Helse Sør-Øst være det mest effektive virkemiddel for å sikre en riktig utvikling av tjenestetilbudet.

Sørlandet sykehus HF har arbeidet for å finne konstruktive løsninger for å dekke befolkningens behov. Representanter for ulike deler av tjenestetilbudet samt brukerrepresentanter har vært involvert i å utarbeide forslag til organisering. Dette har resultert i at man nå har vedtatt å legge døgntilbudet for nysyke til Kristiansand, samtidig som man legger det spesialiserte døgntilbudet for alvorlig allmennpsykiatri til en nyetablert post i Arendal. En døgnpost for allmennpsykiatri med 7 senger forsvinner da i Kristiansand, og en post for nysyke med 8 senger forsvinner i Arendal. Samtidig økes kapasiteten for nysyke fra 7 til 10 senger i Kristiansand. Poliklinisk og ambulant tilbud for nysyke vil bli opprettholdt i Arendal og skal samordnes med døgnposten i Kristiansand. Poliklinikk og dagtilbud for allmennpsykiatri i Kristiansandsområdet vil videreutvikles og ivaretas innenfor DPSene. De frigjorte midlene vil brukes til å styrke

tilbudet til barn og unge i Agderområdet, først og fremst i Arendal. Sørlandet sykehus vil bruke ca. ett år på denne omstillingsprosessen av hensyn til pasienter og ansatte.

Helse Sør-Øst RHF har ingen innvendinger i forhold til de foreslåtte omstillingstiltakene som Sørlandet sykehus HF ønsker å gjennomføre.

På spørsmålet om jeg ser uheldige sider ved arbeidsmodellen for fordeling av ressurser i Agderfylkene vil jeg i utgangspunktet vise til at helseforetaket baserer seg på Sosial- og helsedirektoratets anbefalinger på området. Jeg har også notert meg i saken at foretaket vektlegger hensynet til en riktigere arbeidsfordeling og bedre samspill mellom DPS og sykehus enn hva tilfellet er i dag. Videre at det ikke skal tas ressurser fra alderspsykiatri, sikkerhetspsykiatri og psykoseposter, samt at det er signalisert at akuttfunksjonene må styrkes. Det er for øvrig i tråd med de signalene jeg har gitt at det skjer en prioritering av tilbudet til barn og unge.

Jeg er svært opptatt av at tilbudet til psykisk syke fortsatt skal prioriteres høyt av foretakene, og at omstillingsprosesser må foretas på en slik måte at ikke pasientene blir skadelidende. Spesielt vil jeg vise til at jeg har signalisert at det skal utøves stor varsomhet ved reduksjon i antall sengeplasser, og at det ikke skal skje uten at det samtidig etableres gode alternative tilbud. Jeg vil i denne forbindelse også minne om at departementet legger økt vekt på å følge med på tjenesten gjennom rapporteringen fra de regionale helseforetakene. For psykisk helsevern følges bl.a. ventetider, overbelegg, reinnleggelser og brukertilfredshet. Disse nøkkeltallene vil bidra til at bedre løpende informasjon om tjenesten er på rett vei, og gi grunnlag for eventuell endring av kursen.

Jeg har tillit til at Helse Sør-Øst og deres helseforetak gjennomfører tiltak som svarer på de aktuelle utfordringene, og at arbeidet blir basert på et nært samarbeid med berørte kommuner og brukerorganisasjoner.

SPØRSMÅL NR. 1274**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Jenny Klinge****Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Grunnlaget for ei god helse blir lagt i barndommen. Storparten av norske barn et for mykje sukker. Det er godt dokumentert at høgt sukkerinntak er helseskadeleg. Mange barn tilbringer store deler av førskulealderen i ein barnehage og har fleire måltid om dagen der. Det er mykje å gå på før kosthaldet i norske barnehagar blir helsefremjande.

Vil statsråden sette i gong ei utredning om tiltak for å gjere barnehagane til sukkerfri sone?»

GRUNNGJEVING:

Sukker er helseskadeleg

Eit høgt sukkerinntak, som ni av ti norske ungar har, gir auka risiko for å utvikle mellom anna:

- diabetes II
- hjarte- og karsjukdommar
- ulike former for kreft
- åtferdsvanskar og psykiske lidningar (forsterkande effekt)

Sosial sukkerforureining

For høgt inntak av sukker forårsakar eit høgt og vekslende blodsukkernivå som gjer ungane urolege og i verste fall aggressive. I barnehagar der mange barn er samla, bidrar unødvendig forbruk av sukker til større støyforureining og over tid eit dårlegare sosialt miljø for ungane.

Barnehagane bør bli sukkerfri sone

Mange barn tilbringer store delar av førskulealderen i barnehage. I nokre barnehagar er det gjort mykje for å redusera sukkerinntaket, men i dei fleste er det mykje å gå på før kosthaldet blir helsefremjande. Utallige bursdagsfeiringar, kosedagar og smøremåltid der menyen ikkje er samansett for å unngå sukker og raffinerte kornprodukt, gjer at forbettringspotensialet er stort.

Staten kan stille med gulrøter til kommunane

Barnehagedrift er og skal vera eit kommunalt ansvarsområde. Mange barn får fleire måltid om dagen i barnehagen. Kommunane sit med nøkkelen til å betre kosthaldet både for førskulebarn og barn i grunnskolen. Staten bør stille med økonomiske midlar til kommunar som vil gjennomføre tiltak for eit betre kosthald, og i mange kommunar vil barnehagen vera

ein naturleg plass å starte. For å skaffe midlar til slike tiltak kan staten auke sukkeravgifta med til dømes 15%.

Aktuelle lokale tiltak kan vera:

- alternative bursdagsfeiringar i barnehagane
- opplysningskampanjar overfor foreldre som til dømes helsestasjonane kan stå for
- kursing om eit balansert kosthald til barnehagepersonell og andre som arbeider med barn og unge
- utarbeiding av balanserte og sunne menyar til smøremåltid og andre måltid som barnehagen stiller med
- frukt og grønt i barnehagen
- kjøkkenhagar i uteområdet.

Svar:

Eg er glad for at representanten Klinge tek opp temaet om mat og måltid i barnehagen. Tidlegare var dette med mat og måltid i skule, barnehage og på arbeidsplassen lite legitimt å drøfte bortsett frå i familien og i lag og foreiningar som er opptekne av helse til barn og unge. Det ser no ut til å vere ei oppfatning i styringsorgan på alle nivå at det må gjerast ein samla innsats for å få til endringar i kostvanane som på sikt kan medverke til å bremse den utviklinga vi ser med aukande førekomst av m.a. overvekt og diabetes type 2, i tillegg til å ta vare på tannhelsa.

Per i dag ser eg ikkje noko behov for ei utgreiing om tiltak som skal gjere barnehagar til sukkerfrie soner. Dette fordi det no skjer mykje på området, m.a. som oppfølging av at handlingsplanen for betre kosthald i landet 2007-2011 vart lagd fram i januar i år. I handlingsplanen som regjeringa har slutta seg til, og som tolv departement står bak, er barn og unge ei viktig målgruppe. Måltid i skule og barnehage er eitt av ti innsatsområde i planen. Det finst også tiltak på andre innsatsområde som kan vere med på å betre kostvanane til barnehagebarn.

Når vi no nærmar oss full barnehagedekning, er dette ein arena der vi når svært mange barn og føresette. Eit sunt og godt mat- og måltidstilbod her vil og ha mykje å seie i arbeidet for å redusere sosiale ulikskapar i kosthaldet. Eg er, som representanten Klinge, oppteken av at barn skal ha eit godt tilbod same kvar dei bur, og ser at det kan vere til dels store variasjonar når det gjeld mat- og måltidstilbod. Gjennom kanalane våre regionalt og lokalt innan folkehelsearbeidet vil eg medverke til at positive tiltak og lær-

dommar kjem andre til gode. Eg ser mellom anna at det er mange barnehagar rundt om i landet som har fokus på kosthaldet, og i samarbeid med føresette på eige initiativ innfører ein såkalla "sukkerfri" barnehage.

Representanten Klinge hevdar at det er mykje å gå på før kosthaldet i norske barnehagar blir helsefremmande. Til det kan eg seie at Sosial- og helsedirektoratet i 2005 gjennomførte ei kartlegging av mat- og måltidstilbodet i norske barnehagar. Svare baserer seg på tal frå i alt 2 300 barnehagar. Resultata synte at barnehagane er opptekne av å ha eit bra mat- og måltidstilbod, at barna har høve til å ete til faste måltid, at det blir sett av god tid til måltida, at tilbodet av mat og drikke på mange måtar er tilfredsstillande, og at frukt er eit dagleg tilbod i 4 av 5 barnehagar. Jamvel om mykje er bra, er det som representanten er inne på, også klare utfordringar og forbettringspotensial. Det er ønskjeleg at fleire barnehagar tilbyr grovt brød og grønnsaker dagleg, og at færre tilbyr heilmjolk dagleg. Det er også ønskjeleg å redusere tilbodet om feit og sukkerrik mat i samband med feiringar og markeringar. Markeringar/feiringar er svært vanlege i barnehagane. Halvparten sa dei hadde slike tilstellingar to-tre gonger per måned, mens 38 pst. opplyste at dette var vanleg éin gong i månaden. Mat og drikke ved slike høve var oftast is, kaker/muffins, mjølk, vatn og saft. Heile 65 pst. opplyste at frukt sjeldan/aldri vart eten ved markeringar/feiringar.

Kartlegginga viser at 9 av 10 barnehagar meiner dei har et stort eller svært stort ansvar for at barna lærer gode kosthaldsvanar. Faktorane som utmerkte seg, var mat- og måltidsarbeid inn i barnehageplanane og i rettleiingsprogram for foreldre og barnehagepersonell. Mange peikte og på behovet for kjøkkennassistent for å sikre eit godt mat- og måltidstilbod til barna i barnehagen. Dette er eit kommunalt ansvar. Vi på vår side vil hjelpe til med verktøy og opplæring.

Av konkrete tiltak på sentralt nivå vil eg peike på dette: Til hausten blir det lagt fram reviderte retningslinjer for mat og måltid i barnehagen. I første omgang blir det gitt ut generelle retningslinjer, der nest ein "pakke" med pedagogisk materiell mynta på barnehagepersonell og føresette. Det blir invitert til fylkesvise samlingar for barnehagepersonell for å informere om retningslinjene. Der vil ein og ha erfaringsutveksling på bakgrunn av at fleire barnehagar har eit bra tilbod, og mange har fokusert spesielt på alternative mattilbod ved markeringar og feiringar, som vist til i innleiinga.

Til hausten vil det og bli arrangert 6 fylkesvise kurs for helsestasjonspersonell, som ledd i satsinga på ammekunnige helsestasjonar. På desse samlingane vil dei nye retningslinjene for mat og måltid i barnehagen bli presenterte, sidan vi ser at helsepersonell

er ein viktig lokal samarbeidspartnar for barnehagane. Tannhelsetenesta er og særleg aktiv her, og samarbeider med barnehagar og skular for å setje fokus på vatn som tørstedrikk og sunt kosthald.

Helse- og omsorgsdepartementet har som ei oppfølging av St.meld. nr. 16 (2002-2003) Resept for et sunnere Norge løyvd midlar til fylka for å organisere folkehelsearbeidet i forpliktande partnerskap for folkehelsa. Alle fylka er no inkluderte i ordninga, og målet er at alle kommunar også skal bli det. Det har medverka til samarbeid mellom fylke, kommunar, helseforetak, høgskular, universitet, private aktørar og frivillige organisasjonar. Fleire høgskular tilbyr no etter- og vidareutdanning i næringsrelaterte tema mellom anna for barnehagepersonell, og det skjer også mykje samarbeid lokalt som del av partnerskapsarbeidet for å fremme fysisk aktivitet og gode måltid i barnehagen.

Saman med fiskeri- og kystministeren satsar vi i år på eit eige sjømatprosjekt, som m.a. går ut på at barnehagar i tre-fire fylke får tilbod om å prøve ut pedagogiske opplegg for å fremme bruken av fisk og sjømat. Det inkluderer sjølvstekt også mat- og kosthaldskunnskap og vil involvere både barnehagepersonell og føresette.

Tiltak må setjast i verk på fleire arenaer for at dei skal få best mogleg effekt. Det finst omfattande reklame for mat og drikke retta mot barn. Vi veit at barna er merksame på denne reklamen, set pris på han og blir engasjerte av han, og at reklamen i all hovudsak er for usunne matvarer og drikke. Noreg er ein pådrivar i internasjonalt arbeid på dette området, og WHO har nyleg vedteke at det skal utviklast retningslinjer/tilrådingar for marknadsføring av mat og alkoholfrie drikkevarer til barn og unge. Det skal samarbeidast tett med bransjen for å unngå interessekonfliktar. I Noreg har ulike bransjeaktørar på frivillig basis utarbeidd retningslinjer for marknadsføring av usunn mat overfor barn og unge. Retningslinjene er no på intern høyring i bransjen og skal etter planen signerast i september. Eg vil følgje med på om det skjer endringar som følgje av retningslinjene, eller om det må vurderast å innføre restriksjonar.

Representanten Klinge viser til det kommunale ansvaret på barnehagesektoren og meiner staten bør stille med økonomiske midlar til kommunar som vil gjennomføre tiltak for eit betre kosthald. Dette vil vere ei prioritering som må skje lokalt i kvar kommune og barnehage, men eg håpar sjølvstekt at retningslinjene og verktøyet som no kjem, vil gjere sitt til at dette arbeidet blir prioritert.

Når det gjeld forslaget om å auke sukkeravgifta for å skaffe midlar til kosthaldstiltak, viser eg til utgreiinga som særavgiftsutvalet nyleg overleverte finansministeren, og som no skal drøftast i regjeringa. Eit tiltak i handlingsplanen for betre kosthald er vur-

dering av økonomiske verkemiddel for å fremme sunne kostvanar. Dette er eit langsiktig arbeid som eg vil følge nøye med på. Frå og med i år er avgifta på alkoholfrie drikkevarer lagd om slik at drikkevarer med sukker og søtstoff har avgift, mens flaskevann,

juice og liknande er fritakne. Særavgifter til staten er ikkje øyremerkte, men er ei generell inntekt og blir brukt til formål som blir vedtekne i dei årlege budsjett-drøftingane.

SPØRSMÅL NR. 1275

Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 27. juni 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hvilke rutiner har Regjeringen for å følge opp de som blir tvangsreturnert til hjemlandet sitt, og har statsråden noen oversikt over hva som har skjedd med de flyktningene som har blitt tvangsreturnert til Afghanistan det siste halve året?»

BEGRUNNELSE:

I media den siste tiden har det vært skrevet om en familie fra Syria som ble tvangsreturnert til Libanon, men hvor faren ble fengslet og torturert rett etter ankomst til hjemlandet. Nå behandles saken om opphold i Norge på nytt. Slike saker viser at det å tvangsreturnere mennesker til krigsherjete områder, kan få fatale konsekvenser. Det er derfor viktig å forsikre seg om at de som tvangsreturneres til Afghanistan, ikke risikerer forfølgelse eller umenneskelig behandling.

Svar:

Når utlendingsmyndighetene tar stilling til om den enkelte asylsøker har rett til beskyttelse i Norge, er det sentrale vurderingstema om vedkommende risikerer reaksjoner som kan karakteriseres som forfølgelse ved retur til hjemlandet. Ingen skal returneres til sitt hjemland i strid med våre internasjonale forpliktelser. De asylsøkere som ikke fyller vilkårene for å få asyl eller beskyttelse, og heller ikke innvilges opphold på humanitært grunnlag, plikter å forlate landet.

Vurderingen av om det foreligger en risiko for forfølgelse er fremtidsrettet. Vurderingen tar ut-

gangspunkt i søkerens egne anførsler sammenholdt med annen aktuell informasjon. Utlendingsforvaltningen legger stor vekt på å ha oppdatert informasjon om relevante forhold i asylsøkernes hjemland. Slik informasjon formidles særlig av utlendingsforvaltningens fagenhet for landinformasjon, Landinfo. I noe utstrekning foretas det også konkrete undersøkelser via norske utenriksstasjoner og lokale kontaktnett knyttet til spesifikke anførsler i den enkelte sak.

Norske myndigheter har ikke en systematisk oppfølging av hvordan det går med den enkelte asylsøker i ettertid av en retur til hjemlandet, og jeg kan heller ikke se at det er grunnlag for å innføre en slik rutine. Meg bekjent foretar heller ikke andre land slike undersøkelser.

Når det gjelder returer til Afghanistan, skjer disse i dag innenfor en samarbeidsavtale mellom FNs høykommissær for flyktninger (UNHCR), afghanske myndigheter og norske myndigheter. UNHCR får oversendt navnelister på alle som planlegges sendt ut av landet. Returer gjennomføres ikke før UNHCR har gjennomgått listene med personopplysninger. Dette gjelder både frivillige og tvangsmessige returer. Tvangsmessige returer vil ikke bli gjennomført uten at UNHCR er informert.

Jeg har tillit til at Utlendingsdirektoratet og Utlendingsnemnda behandler den enkelte asylsøknad i samsvar med gjeldende regelverk, og at eventuell informasjon om inntrufne forhold overfor personer som har returnert til hjemlandet etter avslag på asylsøknad, alltid blir vurdert grundig og underlagt nødvendig oppfølging.

SPØRSMÅL NR. 1276**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 28. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I mitt forrige spørsmål ba jeg statsråden forklare hvordan Regjeringens mulige regime er annerledes enn de kraftkontrakter industrien kan inngå allerede i dag. Statsråden listet opp tre punkter som Regjeringen jobber med (se listen nedenfor).

Er det slik at lovverket i dag hindrer/nekter industrien og kraftselskapene å inngå noen ordninger eller avtaler som er i tråd med statsrådets tre punkter i hans svar?»

BEGRUNNELSE:

I statsrådets svar på skriftlig spørsmål nr. 1180, datert 7. juni 2007, skriver statsråden:

"Regjeringen arbeider videre, med sikte på å utarbeide konkrete forslag til ordninger, for eksempel innenfor:

- Opprettelse av et industrikonsortium for kjøp og utbygging av kraft på langsiktige vilkår
- Myndighetsbestemte rammer for kommersielle forhandlinger for et avsatt kraftvolum, med blant annet produktprisindeksponerte kontrakter, der det også tas hensyn til tiltak for energigjenvinning og enøk
- Langsiktige, markedsprisbaserte industrikraftkontrakter, der det innarbeides strenge bestem-

møter vedrørende fleksibilitet i forbruket og forsyningssikkerhet."

Svar:

Regjeringen er svært opptatt av vilkårene for kraftintensiv industri i Norge, og arbeider aktivt for å få på plass langsiktige løsninger som sikrer industriens stabile tilgang på kraft.

En sentral del av dette arbeidet er å finne frem til løsninger som ivaretar både industriens og samfunnets behov. Det er derfor ikke slik at alle løsningene som vi nå vurderer vil bli inngått i dag mellom industrien og kraftselskapene. For eksempel vil det kunne inkluderes tiltak som bidrar til økt forsyningssikkerhet i slike løsninger. Dette ble gjort i avtalene som er inngått i henhold til St.prp. nr. 52 (1998-99) og St.prp. nr. 78 (1999-2000).

Innenfor rammen av EØS-avtalen i dag er det svært vanskelig å innføre særnorske ordninger som gir den kraftintensive industrien fordel av betydning. Hvordan ordningene utformes vil være avgjørende for om de er i tråd med EØS-regelverket for statsstøtte, noe som gjør det viktig å få avklart hvilket handlingsrom man har for slike ordninger. Regjeringen har en dialog med ESA med sikte på å få avklart egne norske ordninger.

SPØRSMÅL NR. 1277**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 27. juni 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I forbindelse med behandlingen av klimavote-loven viste Regjeringen at de er villige til å endre næringsrammebetingelser drastisk for å redusere CO₂-utslipp. I samme forbindelse skrev statsråden i et svar til komiteen at man ønsket satsing på blant annet solenergi i fremtiden. Dette fordi solenergi er CO₂-fritt. CO₂-utslipp fra produksjon av silisium/solceller er i dag utelatt i klimavoteregimet.

Kan statsråden forsikre solcellebransjen om at den ikke blir overrasket med et omfattende, kostbart CO₂-regime i fremtiden?»

Svar:

Regjeringen fører en effektiv klimapolitikk som innebærer at rammebetingelsene for fornybar sektor ikke skal svekkes vis-à-vis sektorer med klimagassutslipp. Regjeringen vil at alle investeringer skal ta

høyde for en karbonkostnad, slik at utslipp blir å betrakte som en innsatsfaktor på lik linje med arbeidskraft og kapital.

Regjeringen mener det foreslåtte kvotesystemet vil være med på å skape riktige betingelser for næringslivet i et langsiktig perspektiv. Investeringer i anlegg for solcelleproduksjon er et eksempel på vilje til å satse på investeringer i Norge.

De virksomhetene som kan bære de reelle klimakostnadene i fremtiden har høyere avkastning og bidrar til større verdiskaping enn bedrifter som ikke kan bære disse kostnadene. Jeg ser ingen grunn til bekymring hva angår rammebetingelsene til solcellebransjen i så måte.

SPØRSMÅL NR. 1278

Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å forbedre situasjonen ved akuttinstitusjonen i Oslo på rusfeltet?»

BEGRUNNELSE:

Sommeren er en tid hvor tilveksten til rusmiljøet er økende, mange unge trekker inn mot storbyer og spesielt trekker de inn mot Oslo. Det er derfor av stor betydning at det i disse periodene er muligheter for at folk kan komme kjapt til avrusning og til akuttbehandling for sine rusproblemer. Kapasiteten ved akuttinstitusjonen i Oslo er sprengt, og ventetiden er økende.

Svar:

Jeg er helt enig med representanten Dørum i at det er viktig at alle som har behov for et avrusnings-/akutt tilbud skal sikres dette, og at det i perioder med større pågang må legges til rette for at de som trenger det kommer raskest mulig til behandling. Regjeringen er opptatt av å sikre rusmiddelavhengige og de som står i fare for å utvikle et rusproblem raskest mulig tilgang til et nødvendig behandlingstilbud. Vi har derfor også innenfor årets budsjett styrket rusfeltet, blant annet med vekt på flere avrusningsplasser.

I representantens begrunnelse av spørsmålet blir det hevdet at det om sommeren er en tid da det skjer en tilvekst til rusmiljøene i storbyene, og da i særlig grad til Oslo. Ifølge spørsmålsstilleren registrerer man at miljøene ofte blir mer synlige på sommeren, da flere er ute i "det offentlige rom".

Dette er selvfølgelig urovekkende. Det er meget viktig at disse unge fanges opp så raskt som mulig. Jeg forutsetter derfor at Oslo kommune, dersom det er nødvendig, iverksetter tiltak for å imøtekomme denne situasjonen.

For å få til et best mulig samarbeid mellom akuttilbudene for rusmiddelavhengige innen spesialisthelsetjenesten i Oslo og Oslo kommune på dette feltet, har jeg fått informasjon fra Helse Sør-Øst RHF om at det er etablert et samarbeid mellom Klinikk for rus og avhengighet ved Aker, det somatiske akuttmottaket ved Aker, Oslo kommunale legevakt og kommunale oppsøkende tjenester. Dette samarbeidet skal blant annet kunne møte eventuelle endringer i situasjonen for rusmiddelavhengige i Oslo.

Jeg har også blitt orientert av Helse Sør-Øst RHF om at det ikke vil bli noen reduksjon i verken akuttilbudet eller behandlingstilbudet i Oslo i sommer. Aker universitetssykehus HF som har ansvar for all tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige i Oslo, tilbyr avrusning ved 3 akuttinstitusjoner i Oslo. Alle som henvises/opsøker disse institusjonene vil bli vurdert med tanke på behov for akutt avrusning. Avhengig av vurderingene som foretas, vil noen henvendelser føre til akutt innleggelse, andre vil få tilbud innen kort tid og noen vil vurderes ikke å ha behov for akutt avrusning. Ifølge den orientering jeg har fått, vurderes kapasiteten på akuttilbudene for rusmiddelavhengige innen spesialisthelsetjenesten som forsvarlig.

SPØRSMÅL NR. 1279**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Kan helse- og omsorgsministeren oversende undertegnede en detaljert oversikt over alle de nevnte 7 800 nye årsverkene spesifisert pr. kommune?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria-erklæringen uttales det bl.a. at Regjeringen vil øke antall årsverk i pleie- og omsorgstjenesten med 10 000 innen utgangen av 2009 (i forhold til nivået i 2004). I forbindelse med debatten om Revidert nasjonalbudsjett 2007 i Stortinget 15. juni uttalte helse- og omsorgsministeren:

"Jeg er veldig glad for å kunne orientere Stortinget nå om helt ferske tall fra Statistisk sentralbyrå som viser at kommunene i fjor, altså i 2006, fikk om lag 5 900 nye årsverk i omsorgssektoren. Det betyr at vi, etter drøyt ett og et halvt år i regjeringsstolen, har greid å få til 7 800 nye årsverk i omsorgssektoren."

Svar:

Regjeringens mål om 10 000 nye årsverk følges opp gjennom flere ulike datakilder. Stortinget ble orientert om dette gjennom St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening. Tallene som representanten viser til i sitt spørsmål er presentert av Statistisk sentralbyrå (SSB) og bygger på kommunenes rapportering til det såkalte AA-registeret. Detaljerte oversikter for den enkelte kommune kan innhentes hos SSB.

Slik som redegjort for i Helse- og omsorgsdepartementets pressemelding fra 15. juni opplyser SSB om at noe av den rapporterte veksten for enkelte kommuner kan skyldes endret rapportering og ikke reell endring i antall årsverk. Tall for enkeltkommuner bør derfor brukes med en viss varsomhet.

SPØRSMÅL NR. 1280**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 29. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ønsker Regjeringen å fjerne fordelsbeskatningen av månedskort betalt av arbeidsgiver, og hvis ikke, hvilke tiltak mener statsråden bør iverksettes i stedet for å få flere til å benytte kollektivtransport til og fra arbeid?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 20. juni går det frem at politikere fra alle regjeringspartiene har sendt inn en rekke forslag til Regjeringen for å redusere utslippene av klimagasser. Et av forslagene skal være å frita månedskort betalt av arbeidsgiver for foredelsbeskatning. I svar på spørsmål nr. 20 fra Venstres fraksjon, av 16. mai 2006, vedrørende Revidert nasjonalbudsjett for 2006, svarer finansministeren at dette tiltaket vil koste staten mellom 3,3 og 5,5 mrd. kr.

Svar:

Regjeringen tar klimautfordringen på alvor. I klimameldingen som ble lagt fram 22. juni presenterer vi en rekke tiltak som vil bidra til å gjøre det mer attraktivt å reise kollektivt eller sykle til jobb, slik at utslippene av klimagass knyttet til arbeidsreiser reduseres. Vi vil blant annet:

- Fortsette styrkingen av jernbanen.
- Styrke belønningsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk.
- Prioritere byområder som ønsker å prøve ut vegprising, differensierte bompengesatser eller andre trafikkregulerende tiltak.
- Vurdere økt bruk av bompenger/vegprising og mulighet for å bruke bompenger til kollektivtransport.
- Videreføre arbeidet for bedre framkommelighet for kollektivtransport og syklist i byene.

Alle fordeler vunnet ved arbeid bør beskattes som arbeidsinntekt, samtidig bør vi opprettholde brede skattegrunnlag og relativt lave skattesatser. Slik begrenser vi de samfunnsøkonomiske kostnadene ved skattlegging. Skattlegging av alle typer inntekt er også viktig for at personer med lik inntekt skal behandles skattemessig likt, og for at progressiviteten i skattesatsene skal gi den tilsiktede omfordelingen av inntekt. Forslaget om å fjerne fordelsbeskatningen av månedskort bryter derfor med viktige prinsipper for utforming av det norske skatte- og avgiftssystemet.

Indirekte støtte til klima- og miljøtiltak gjennom skattefritak for månedskort vil komplisere skattesystemet, medføre ekstra utgifter til administrasjon og gi opphav til skattemessige tilpasninger. Et skattefritak for månedskort kan dessuten, som representanten viser til, gi et betydelig provenyrtap. Denne typen særordninger i skattesystemet svekker budsjettbalansen på samme måte som økte offentlige utgifter, og må dekkes inn gjennom reduserte utgifter eller økte skatter på andre områder.

Det store provenyrtapet tilsier også at forslag om skattefritak for månedskort må vurderes opp mot andre miljøtiltak i samferdselssektoren. Lavere priser på kollektivreiser kan være viktig for å øke kollektivandelen i noen byer, mens det kan ha begrenset virkning i andre. Mange steder vil investeringer i for eksempel bedre linjer, materiell, hyppigere avganger, bedre regularitet, komfort og reisetid være viktigst. Bedre kommuneøkonomi kan gi rom for lokal satsing på de tiltak som gir best effekt, enten det er å forbedre tilbudet, senke prisene eller begge deler. Vår regjering er derfor mer opptatt av å øke overføringene og skatteinntektene til kommunene, framfor å gi skattelette. I tillegg har vi fulgt opp måltall for jernbanebevilgningene i nasjonal transportplan.

Det er for øvrig ikke sikkert at alle som benytter seg av et eventuelt tilbud om arbeidsgiverfinansiert månedskort, faktisk vil gå over til å reise kollektivt. En kan heller ikke utelukke at noen slutter å gå eller sykle dersom arbeidsgiver finansierer månedskortet. I slike tilfeller kan klimavirkningen av skattefritak for månedskort bli null, eller til og med negativ.

Det kan oppfattes som lite miljøvennlig at arbeidsgivers finansiering av månedskort til kollektivreiser skattekkes fullt ut, mens tilsvarende finansiering av parkeringsplasser i praksis ikke skattekkes. Prinsipielt er jeg for å skattekke fordelene av parkering finansiert av arbeidsgiver i større grad enn det som er tilfelle i dag. Det er imidlertid utfordrende å finne praktikable regler for verdsetting og kontroll av denne typen naturalytelser. Verdien av en parkeringsplass vil blant annet variere svært mye avhengig av hvor i landet man befinner seg. Forslaget om skattlegging av gratis parkering vil bli vurdert i forbindelse med framtidige budsjetttrunder.

I tråd med klimameldingen mener jeg det er bedre å redusere klimagassutslipp knyttet til jobbreiser gjennom mer målrettede tiltak enn skattefritak for månedskort. Særavgiftsutvalget har i sin innstilling (NOU 2007:8) flere forslag til endringer i særavgiftene som vil være målrettede virkemidler for å stimulere til at flere benytter kollektivtransport. Utvalgets flertall foreslår bl.a. en betydelig økning i autodieselavgiften, og et samlet utvalg foreslår innføring av veiprising. Begge forslagene vil øke kostnadene knyttet til bruk av bil og dermed stimulere til økt bruk av kollektivtransport. Dette vil både redusere miljøulempene ved transport, samt bedre fremkommeligheten i storbyene. Utvalgets innstilling vil bli sendt på høring før Regjeringen tar stilling til forslagene fra utvalget.

SPØRSMÅL NR. 1281

Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 27. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvilke tiltak vil samferdselsministeren iverksette for å minske den økte miljøbelastningen i Moss og Horten som forholdene på E18 i Vestfold vil medføre i sommer?»

BEGRUNNELSE:

Som en følge av stenging av nye E18 gjennom deler av Vestfold har trafikken på fergesambandet Moss-Horten økt. Det påregnes også stor trafikk i sommer, ut over normalen som følge av det samme.

Bastø Fosen har økt sin kapasitet på sambandet og får økonomisk kompensasjon fra samferdselsmyndighetene for dette.

Hovedtilførselsvegene til fergesambandet går gjennom sentrumsgatene i Moss og gjennom boligområder i Horten. Vegmyndighetene synes ikke å ha lagt opp til spesielle tiltak som følge av den markante økningen i trafikken.

Målinger i Moss sentrum utført av NILU (Norsk institutt for luftforskning) viser høye konsentrasjoner av svevestøv som er over akseptable grenseverdier. Økt trafikk vil høyst sannsynlig forverre forholdene. Det er derfor påkrevd med lokale tiltak, eksempelvis rengjøring av gater, for å hindre større lokale negative konsekvenser av den påregnede økning i trafikken.

Svar:

For å avbøte de ulemper trafikantene og lokalbefolkningen har fått som følge av stengingen av E18

gjennom Vestfold, er det satt i verk flere tiltak. Alternative kjøreruter er skiltet. Det er gjennomført oppmerking og fysiske utbedringer på en del strekninger, og fartsgrensene er redusert. I tillegg er det iverksatt økt grad av politiovervåking på omkjøringsstrekningene. Staten finansierer i tillegg en suppleringsferge på sambandet mellom Moss og Horten så lenge E18 er stengt gjennom Vestfold.

Det er riktig at trafikkbelastningen har økt i Moss og Horten i den perioden E18 har vært stengt.

Statens vegvesen tar sikte på at E18 gjennom Vestfold åpnes for ordinær trafikk den 6. juli. Fra dette tidspunkt forventes det at det meste av trafikken igjen vil velge denne ruten. Det er rimelig å anta at trafikken da reduseres tilsvarende i Moss, Horten og på sidevegnettet i Vestfold.

Det planlegges ikke særskilte tiltak i Moss og Horten i etterkant av trafikkåpningen på E18 gjennom Vestfold.

SPØRSMÅL NR. 1282**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss****Besvart 2. august 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Finansministeren hevdet i sin orientering om den politiske situasjonen på SVs landsstyremøte lørdag 16. juni at 7 000 barnehagebarn vil bli skjøvet ut av barnehagene ved en økning i foreldrebetalingen på 300 kr pr. måned.

Kan statsråden redegjøre for hvordan dette antallet fremkommer, og kan statsråden dokumentere at det for mødre til 7 000 barn ikke vil lønne seg å gå ut i inntektsgivende arbeid ved en slik prisøkning?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden hevder at Finansdepartementets fagfolk har beregnet seg frem til at 7 000 barn ikke lenger kan gå i barnehage ved et prispåslag på 300 kr pr. måned.

Gitt at vi i dag har mangel på arbeidskraft, at det fremdeles er barnehagekøer i flere kommuner og at de som det her snakkes om forutsettes å ønske å jobbe mens barna går i barnehage, finner vi grunnlag for å be om dokumentasjon for at en økt foreldrebetaling gjør det ulønnsomt å gå ut i arbeid ved en økning på 300 kr pr. måned i egenbetaling. Vi ber også om en nyansering av beregningen gitt det faktum at en rekke kommuner gir behovsprøvd foreldrebetaling til de familier som har særlig dårlig råd.

Svar:

På SVs landsstyremøte den 16. juni 2007 sa jeg at 7 000 barn skyves ut av barnehagen dersom maksimalprisen på foreldrebetalingen for en barnehageplass øker med 300 kr pr. måned. Med dette mente jeg at dersom prisen for foreldrebetaling øker med 300 kr pr. måned vil etterspørselen etter barnehageplasser reduseres med 7 000 barn i alderen ett til fem år.

Anslaget for etterspørselseffekten er basert på en undersøkelse gjennomført av ECON på oppdrag fra Kunnskapsdepartementet i 2007. ECON anslår at en reduksjon i maksimalprisen med 500 kr pr. måned innen 2008 øker etterspørselen etter barnehageplas-

ser for barn i alderen ett til fem år med fire prosentpoeng, noe som utgjør om lag 11 500 barn i 2008. ECON har ikke i sin undersøkelse gjort en vurdering av hvordan etterspørselen vil påvirkes av økte priser. Dersom man imidlertid forutsetter en parallellitet i reduksjon og økning i foreldrebetalingen, kan det på usikkert grunnlag anslås at en økning i maksimalprisen på 300 kr pr. måned kan medføre at etterspørselen etter barnehageplasser reduseres med 7 000 barn i alderen ett til fem år.

Kommunene er for øvrig i dag pålagt å ha ordninger som kan tilby barnefamilier med lavest betalings-evne en reduksjon i eller fritak for foreldrebetaling. I henhold til forskrift om foreldrebetaling i barnehager skal kommunene sørge for at foreldre/foresatte tilbys minimum 30 pst. søskenmoderasjon i foreldrebetaling for andre barn, og minimum 50 pst. for tredje barn eller flere barn. Foreldre som har friplasser vil ikke berøres av en prisøkning på barnehageplass, mens de med lav inntekt eller søskenmoderasjon vil få noe økt foreldrebetaling. Økningen vil dermed reelt være noe mindre enn 300 kr pr. måned.

En økning i foreldrebetalingen for barnehageplass vil innebære en økning i kostnaden ved å arbeide for personer som er avhengig av barnehageplass for å delta i yrkeslivet. For husholdninger med lav inntekt kan det å ta barna ut av barnehage være det beste alternativet. Økt pris på barnehageplass gjør også andre former for barnepass, for eksempel å passe barna selv, relativt billigere.

For de aller fleste foreldre vil en full barnehageplass også være det beste alternativet selv etter en prisøkning. For noen husholdninger vil prisøkningen imidlertid være nok til at man vil vurdere andre alternativ. For husholdninger med lav inntekt og flere barn kan en økt foreldrebetaling føre til at kostnaden for å delta i arbeidslivet blir for høy, og at det er bedre å gå ut av arbeid og passe barna selv. Dette har sammenheng med at ulike trygde- og stønadsordninger kan være et alternativ som innebærer relativ liten nedgang i inntekt, særlig for husholdninger med flere barn.

SPØRSMÅL NR. 1283**Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 31. juli 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak planlegger statsråden å gjennomføre for at det fortsatt skal være attraktivt å lande fisk i norske fiskerihavner, og når kan disse ventes gjennomført?»

BEGRUNNELSE:

I dag har danske havner et fortrinn. De har ikke det norske NO_x-regimet, bedre service i havna og dessuten et mer næringsvennlig regelverk:

I Norge kan ikke båten gå fra kai før fisken er veid opp og sluttseddelen signert. Det kan ta tid når båten har 500-600 kasser med konsumfisk.

I tillegg kommer det at i Danmark leveres fangsten med en landingsseddel til en samlesentral som sorterer og veier opp fisken og gjør klar til salg på auksjon. Straks fangsten er på land, kan båten løse fortøyningene og legge kursen mot fiskefeltet igjen. Samlesentralen tar seg av alt papirarbeid og sørger for at fisken blir omsatt og levert til kjøperen. Neste gang båten er i havn, settes den endelige signaturen på sluttseddelen.

I Norge kan man fort bruke dobbelt så lang tid og noen ganger et døgn. Reglene er slik i Norge at en båt ikke kan gå fra kai før sluttseddelen er signert. Det betyr at båten blir liggende helt til betjeningen på fiskemottaket er ferdig med å sortere og veie opp fisken. Skipperen får ikke engang lov til å gå for å bunkre eller losse industrifisken mens mottaket sorterer.

Svar:

Representanten Halleraker viser til at systemet i Norge er slik at fartøy ikke kan forlate et anlegg før den leverte fangsten er veid og sluttseddelen signert, mens fartøy som leverer i Danmark kan forlate anlegget straks fangsten er levert. Det vises til at man dermed kan bruke mer enn dobbelt så lang tid ved levering i Norge som levering i Danmark.

Jeg vil innledningsvis peke på at en god kontroll med uttaket av fisk er en av de grunnleggende forutsetningene for en ansvarlig forvaltning av ressursene. I Norge utføres ressurskontrollen av Fiskeridirektoratet, Kystvakten og salgslagene. Formålet med ressurskontrollarbeidet er å sikre at det kvantum som blir landet samsvarer med de opplysningene som blir gitt til myndighetene.

Jeg har i hele min periode som fiskeri- og kystminister satt fokus på kampen mot ulovlig fiske og en best mulig ressurskontroll. Dette gjelder ikke bare

ulovlig fiske i Barentshavet, men at ressurskontrollen også i Norge skal være så god som mulig. En best mulig ressurskontroll kommer ikke minst næringsaktørene selv til gode.

I Norge landes det hver eneste dag fisk på svært mange anlegg langs hele kysten. Det sier seg selv at det verken er mulig eller ønskelig for myndighetene å være til stede å føre kontroll med alle landinger. Derfor er det viktig at de systemene man har for å gi opplysninger om fangsten er så gode som mulig.

Ved landing av fangst i Norge skal den som leverer og den som mottar fangst fylle ut og signere en landings- eller sluttseddel, der art og kvantum mv skal være utfylt. Denne seddelen skal signeres av begge parter før det leverende fartøyet forlater anlegget. Dette følger av forskrift om opplysningsplikt ved landing og omsetning av fisk § 6. Kravet til at både fisker og anlegg skal signere på seddelen før fartøyet forlater anlegget, samtidighetskravet, er ett av de grunnleggende elementene i seddelsystemet og ressurskontrollen. Dette skal sikre at det blir oppgitt korrekt kvantum på seddelen, og at kvoteavregningen gjennom det blir korrekt. Videre skal dette kravet sikre at fisker får korrekt oppgjør for levert fangst.

For norske fiskere gjelder disse pliktene også ved landinger i utlandet, men pliktene gjelder ikke for utenlandske landanlegg. Således gjelder kravet om at fisker ikke kan forlate anlegget også for norske fartøy som leverer i utlandet. Jeg er imidlertid gjort kjent med at det er etablert en praksis der fiskere som leverer i Danmark forlater anlegget før fullstendig landingseddel er utfylt, og statssekretær Vidar Ulriksen har hatt et møte med representanter fra Dalane Næringshage AS om denne saken.

Jeg har forståelse for at man i Dalane har fokus på å få landet mest mulig norskfanget fisk i regionen. Likevel vil jeg understreke at det ikke kan være slik at vi skal endre våre kontrollregler når de synes strengere enn regler for kontroll i andre land. Det avgjørende må være hvilke krav som er nødvendige for å sikre en god norsk ressurskontroll. Som et eksempel har norske kontrollmyndigheter i noen år samarbeidet med EU og Færøyene for å styrke kontrollen med pelagiske landinger. Ofte har norske kontrollregler vært modell for utvikling av felles og styrkede kontrollregler.

Kravet til at fartøy ikke får forlate anlegget før seddel er utfylt, er et av de mest sentrale i norsk ressurskontroll, og dersom man skal lempe på det kravet, kan man ikke gjøre det utelukkende for fangst

som landes i Dalane. Det vil ha konsekvenser for alle landinger av fangst i Norge.

Som nevnt gjelder landings- og sluttseddelforskriften for norske fartøy også når de leverer i utlandet, slik at det også ved landinger i utlandet skal fyl-

les ut en landingsseddel før fartøyet forlater anlegget. Jeg vil be Fiskeridirektoratet se på praktiseringen av regelverket for så langt det er mulig sikre at norske fartøy må forholde seg til samme plikter enten de leverer i Norge eller utlandet.

SPØRSMÅL NR. 1284

Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 27. juni 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvilke organer har myndighet til å inndra pass, hvilken rettssikkerhet har et enkeltindivid som blir fratatt passet pga. feil grunnlag og det i etterkant viser seg at forvaltningsrettslige regler har blitt brutt flere ganger, og hvilke rutiner er det i slike forhold?»

BEGRUNNELSE:

En norsk borger (heretter omtalt som X) har norsk mor og amerikansk far og har dobbelt statsborgerskap.

Da X var på sesjon (i 1984) ble det norske passet inndratt. Begrunnelsen var at det ikke var mulig å ha to pass/statsborgerskap. Inndragelsen var ikke berettiget.

X prøvde umiddelbart å få tilbake det norske passet. På tross av iherdig og kreativ innsats fikk X ikke passet/statsborgerskapet tilbake før i vedtak av 16. mars 2001.

I denne saken brytes grunnleggende forvaltningsrettslige regler og grunnleggende prinsipper for god forvaltning. Dette kan kort sammenfattes til følgende vedrørende i forhold til offentlig forvaltning:

1) Det tar meget lang tid fra feilen ble begått til den rettes opp:

Det går ca. 17 år fra sesjonsmyndighetene uberettiget inndro passet til det blir levert tilbake, dvs. til feilen blir rettet. Dette pga. manglende koordinering mellom de ulike etatene og manglende interesse i forvaltningen mht. å forholde seg til nye opplysninger fra andre etater.

2) Store praktiske problemer/belastninger for X som følge av feilen:

Inndragelsen av det norske passet medførte store vansker for X. Dette kan eksemplifiseres med problemer på arbeidsmarkedet på grunn av manglende oppholds- og arbeidstillatelse. Noe

som medførte lavere inntekter og dermed lav opptjening av pensjonspoeng i folketrygden. Da X ble utsatt for en arbeidsulykke i 1991, fikk dette stor betydning for pensjonen.

3) De ulike offentlige etaters manglende vilje til å forholde seg til situasjonen etter vedtak av 16. mars 2001:

Er klar over at kommunaldepartementet ikke kan instruere etater som sorterer under andre departementer. Vedtaket av 16. mars 2001 innebærer imidlertid en endring av faktum i saksforholdet og er blant de forhold som må legges til grunn ved utredning i forkant av vedtaket.

X henvendte seg en rekke ganger til forvaltningen i perioden etter 16. mars 2001. Måten disse henvendelsene er behandlet på, gir inntrykk av at etatene ikke er villige til å legge til grunn det nevnte vedtaket i sine vurderinger. Konsekvensen er at dette er feil faktagrunnlag brukes.

Svar:

Alle norske borgere som kan godtgjøre sin identitet og sitt statsborgerskap har rett til pass etter § 3 første ledd i lov om pass av 19. juni 1997 nr 82.

Det er politiet som passmyndighet (utenriksstasjonene for borgere bosatt i utlandet) som i medhold av passloven § 7 kan kreve innlevering av pass. Bestemmelsen angir i bokstavene a) til og med e) de ulike grunnlag for pålegg om innlevering av pass. Etter bokstav a) kan passmyndigheten kreve passet innlevert dersom vedkommende ikke lenger kan godtgjøre sitt norske statsborgerskap.

Vedtaket om innlevering av pass kan påklages til Politidirektoratet. Avslag på klagen kan på vanlig måte bringes inn for sivilombudsmannen og/eller domstolene. Rettssikkerheten til vedkommende vil derfor bli ivaretatt på samme måte som på andre forvaltningsrettslige områder.

Forholdet det refereres til i spørsmålet skjedde i

1984. På dette tidspunkt hadde vi ingen passlov i Norge, men regler om pass var inntatt i "Passinstruksen" av 1952. Passloven av 1997 er langt på vei en kodifisering av det regelverk som gjaldt før passlovens tilblivelse.

Politidirektoratet har ikke anledning til å gå inn i forvaltningssaken uten fullmakt fra den det gjelder, og hvis identitet er ukjent.

Det er følgelig ikke mulig å gi noen forklaring på bakgrunnen for at vedkommendes norske pass skal ha blitt inndratt da han var på sesjon i 1984. Etter all sannsynlighet har dette sammenheng med at det i for-

bindelse med sesjonen oppsto usikkerhet i forhold til norsk statsborgerskap.

Det er Utlendingsdirektoratet (UDI) som behandler saker angående norsk statsborgerskap.

Ut fra de opplysninger som er gitt i spørsmålet fra representanten Rytman synes det som vedkommende person det refereres til hatt problemer i forhold til manglende arbeids- og oppholdstillatelse. Dette kan ha sammenheng med at UDI etter det opplyste ikke har funnet grunnlag for å innvilge norsk statsborgerskap før ved vedtak av 16. mars 2001.

SPØRSMÅL NR. 1285

Innlevert 20. juni 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 26. juni 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Den 8. mai ble en rekke nordmenn arrestert i Natal-provinsen i Brasil. Blant disse fantes to trønderske forretningsfolk. Familiene til de varetektsfengslede trønderne viser i media til at det har vært svært vanskelig å få til en dialog med Utenriksdepartementet.

Vil utenriksministeren sette seg inn i saken og bidra til at soningsforholdene blir forbedret, og sørge for at norske embetsfolk fra ambassaden eller generalkonsulatet følger rettsprosessen for å sikre seg at rettssikkerheten til de varetektsfengslede blir ivare tatt?»

BEGRUNNELSE:

Begge de trønderske forretningsfolkene hadde rent rulleblad fra Norge og er ifølge media ikke mistenkt for kriminelle handlinger av norsk politi. Allikevel vurderes Økokrims foreløpige rapport om disse å være sterkt medvirkende til arrestasjonen. Så lenge den norske stat bidrar til at norske statsborgere blir arrestert, burde det borge for at staten også i ettertid gav saken skikkelig oppfølging og sørget for at saken ble skikkelig belyst fra alle sider. Representanten understreker at han på generelt grunnlag ikke finner grunn til å ha dårlig tillit til rettsvesenet i Brasil, men denne saken har på grunn av sin størrelse og art fått mye oppmerksomhet i brasilianske media og har der blitt hauset kraftig opp. Dette burde også borge for at den norske utenriktjenesten fulgte med på at det som fort kan vise seg å være uskyldige norske forretningsfolk, får en rettferdig rettergang.

Svar:

Jeg kan forsikre representanten om at Utenriksdepartementet har fra første stund fulgt opp denne saken på samme måte som vi håndterer andre tilsvarende saker hvor norske statsborgere arresteres i utlandet.

Både fra departementet, generalkonsulatet i Rio de Janeiro og konsulatet i Natal har norske myndigheter hatt kontakt med familiemedlemmer og advokater til de siktede siden 8. mai i år.

Norges honorære konsul i Natal avla nordmennene besøk i fengselet første gang den 14. mai og han besøkte dem igjen 5. juni.

I perioden 13. til 15. juni reiste Norges generalkonsul i Rio de Janeiro til Natal. Hun traff de fengslede nordmennene hver for seg i fengselet. Hun hadde i tillegg møter med dommeren i saken, og med sjefen for det føderale politiet i Natal og med lederen for Paradis-aksjonen.

Formålet med disse møtene var ikke minst å innhente informasjon om saksgangen og rettsprosessene.

Generalkonsulen formidlet også klagepunkter fra de innsatte både til føderalt politi og dommer; om for eksempel trange soningsforhold, sjelden lufting, besøk kun med glassrute mellom, besøk kun én gang i uken, dårlig mat i helgen, at de innsatte ikke fikk motta telefoner fra norske advokater etc.

Både familiemedlemmer og norske advokater har fått informasjon i etterkant av generalkonsulens besøk i Natal.

Nordmennene har selv engasjert advokater i Brasil og flere av dem også i Norge.

Jeg vil anta at familie i Norge også mottar informasjon fra disse advokatene. Vi har også fått opplysninger om at en norsk advokat var tilstede på første høring i saken i forrige uke.

Generelt sett vil jeg legge til at nordmennene er som kjent arrestert i Brasil for mistanke om brudd på brasiliansk lov. Det er naturlig nok landets egne lover og regler som kommer til anvendelse i denne saken.

Norske myndigheter har ikke anledning til å intervensere i andre lands rettsprosesser, og det er kun i særlige tilfeller at representanter for en norsk utenriksstasjon er til stede under en rettssak.

I lys av denne sakens spesielle karakter var en representant fra det norske konsulatet i Natal til stede

som observatør i første høringsrunde for to av nordmennene den 19. juni, og det tas sikte på at konsulatet også vil være til stede i første høringsrunde for de andre nordmennene, så langt dette er praktisk mulig.

Departementet vil senere vurdere nødvendigheten av å være til stede ved eventuelle nye runder i andre rettsinstanser senere; i det tilfellet trolig i Brasilia der de to siste ankeinstansene befinner seg.

Departementet vil fortsette å følge denne saken, på samme måte som vi følger opp og yter assistanse til andre nordmenn som blir arrestert i utlandet, for å påse at norske statsborgerne blir behandlet på riktig måte i henhold til gjeldende rettsregler på stedet og internasjonalt.

SPØRSMÅL NR. 1286

Innlevert 21. juni 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 26. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at denne formen for samtykkebasert rustesting blir klarere regulert i lovs form, slik at andre skoler som ønsker å følge Brundalen videregående skoles eksempel, i likhet med Brundalen videregående skole får et klart og forutberegnelig lovverk å forholde seg til?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til statsrådets svar på spørsmål nr. 1211, datert 13. juni 2007. Undertegnede konstaterer at statsråden ikke svarer på spørsmålet som dreier seg om en samtykkebasert ordning for rustesting, IKKE en tvungen form for testing. Selv om statsråden ønsker å uttale seg på generell basis, forventer undertegnede at statsråden forholder seg til det spørsmålet dreier seg om, nemlig hvorvidt han ønsker å bidra til rettsavklaring i forhold til den form for samtykkebasert ordning som praktiseres blant annet på Brundalen videregående skole. Undertegnede er således ikke interessert i få generelle vendinger om legalitetsprinsippet utformet av et embetsverk som ikke har tatt seg bryderiet med å kvalitetssikre hva man faktisk uttaler seg om; en samtykkebasert ordning. Legalitetsprinsippet er for øvrig undertegnede vel kjent med. Spørsmålet dreide seg om hvorvidt statsråden ønsker en klargjøring av hjemmelsgrunnlaget, dvs. at dette spørsmålet lovreguleres. Dette er viktig blant annet for å sikre at denne type prosjekt

ikke drives ad hoc og at de skjer med stor grad av rettssikkerhet for den enkelte elev. For øvrig betyr ikke det faktum at tilsynet og kontrollen med opplæringsloven er delegert fylkesmennene, at statsråden er avskåret fra verken å gi politiske signaler eller vise juridisk handlekraft ved at departementet uttaler seg om forståelsen av regelverket eller fremmer konkrete lovendringsforslag. Å delegere myndighet innebærer ikke at man frasier seg ansvar.

Svar:

Som jeg beskrev i mitt svar på spørsmål nr. 1211 datert 18. juni 2007, går det et rettslig skille mellom samtykkebasert og tvungen rustesting. Vedrørende samtykkebasert rustesting viser jeg til nevnte svarbrev der det het:

"En elev kan derimot la seg teste på reelt frivillig basis. Dette kan være i elevens interesse for eventuelt å frigjøre seg fra en urettmessig mistanke. I det tilfelle en elev ikke ønsker å la seg teste, kan imidlertid ikke dette medføre at eleven blir behandlet som om mistanken er bekreftet eller styrket. Det betyr at det heller ikke kan være forbundet med noen former for sanksjoner å nekte å la seg teste."

Det er altså i realiteten ikke tale om en samtykkebasert rustesting i de tilfeller der elevens avståelse fra å gi samtykke kan medføre at det blir sanksjonert, eller medføre at eleven blir behandlet som om mistanken er bekreftet eller styrket. Testordninger som kan

medføre slike konsekvenser krever derfor hjemmelsgrunnlag på linje med tvungen testing. Opplæringsloven er ikke til hinder for at resultatet av en gjennomført samtykkebasert rustesting kan medføre at ordensreglementets sanksjoner benyttes på reglementets foreskrevne måte.

Av dette følger, som jeg beskrev i svaret til spørsmål nr. 1211, at opplæringsloven ikke er til hinder for at skoler kan gjennomføre reelt frivillig rustesting, såkalt samtykkebasert rustesting. Siden opplæringsloven ikke er til hinder for at slik testing kan gjen-

nomføres, ser jeg ikke grunn til initiere en lovendring nå.

Skoler som er usikre på rettstilstanden rundt dette spørsmålet og som ønsker å igangsette prosjekter der samtykkebasert rustesting er en integrert del, kan søke veiledning hos fylkesmannsembete i vedkommende fylke. Departementet ved fylkesmannsembetene skal etter opplæringsloven § 14-1 bistå virksomheter etter loven med råd og veiledning i blant annet slike spørsmål.

SPØRSMÅL NR. 1287

Innlevert 21. juni 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 28. juni 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Ungdom har dobla sitt alkoholbruk dei siste 10 åra. Det blir stadig færre alkoholfrie arenaer for barn og unge og stadig vanskelegare å konkurrere med kommersielle aktørar om ungdommen sin gunst. Rusfrie kulturfestivalar lir under trong økonomi. Då er det freistande å fylle opp kassa med pengar frå øl-sal.

Vil statsråden vurdere ei støtteordning for rusfrie kulturfestivalar og liknande arrangement for å gje barn og unge rusfrie kulturarenaer?»

GRUNNGJEVING:

Organisasjonar som gir ungdom positive opplevingar og gode haldningar til rus bør premierast for dette viktige arbeidet. Det er fleire døme på organisasjonar som har mista støtta til det rusfrie arbeidet, og gått over til å selje alkohol for å finansiere tilbodet. Det er vanskeleg økonomisk å skape kulturfestivalar med berre billettinntekter.

Vi ser at mange festivalar og treffpunkt har økonomiske fortrinn ved å gjere seg avhengig av inntekter frå alkohol. Mange rusfrie festivalar går med underskot gang på gang for å gje deltakarane gode kulturopplevingar - i eit rusfritt festivalmiljø. Det same problemet ser ein òg innan idrett, der fleire opnar for servering av økonomiske årsaker. Det er veldig uheldig - ikkje minst for ungdom under 18 år. Det er veldig synd om dei unge mistar eit rusfritt festivaltilbod og står igjen utan eit tilbod i det heile.

Svar:

Det er viktig å leggja til rette for at born og unge skal få tilgjenge til eit breitt spekter av gode og profesjonelle kulturtilbod. Dette er noko Regjeringa satsar sterkt på. Frå og med neste skuleår er Den kulturelle skulesekken utvida til også å gjelda elevar i den vidaregåande skule gjennom pilotprosjekt i sju fylke. Prøveordninga med kulturkort for ungdom er også styrkt for inneverande år. Siktemålet med kulturkort er å få ungdom til å nytta seg oftare av kulturtilbod og å rekruttera nye publikummarar. Mange unge får også eit kulturtilbod gjennom fritidsklubbar og frivillige lag.

Statlege tilskot til konsertar og festivalar byggjer på ei vurdering av kunstnarleg innhald og kvalitet.

Det er sjølvsagt at konsert- og musikkfestivalar rettar seg etter føresegna i alkohollova om ikkje å servera alkohol til personar under 18 år. Kultur- og kyrkjedepartementet har tidlegare gjeve tilskot til Norsk Rockefellerbund for utgjeving av ein brosjyre om korleis ein kan leggja til rette for festival- og konsertdeltakarar under 18 år. Brosjyren gjev arrangørar konkrete råd om korleis eit kan kombinera eit ungt publikum med eit publikum av vaksne på ein slik måte av både skjenkelovgjevinga vert etterlevd og tryggleiken ivareteken. Her finst det mange gode røysler. På Quartfestivalen har ein til dømes eit delt publikumsområde med alderskontroll inn til skjenkeområdet. På Øyafestivalen, som har skjenkeløyve som gjeld heile festivalområdet, vert personar under 18 år utstyrde med spesialfarga armband. Mange arrangørar gjev elles ungdommar høve til å sleppa inn dersom

dei har med seg verje. Det finst også døme på stader der det er fri aldersgrense og der det ikkje vert servert alkohol. På Rockefeller i Oslo har det dei siste åra vorte arrangert slike konsertar. Norsk Rockeforbund har også gjeve ut ei handbok for tryggleik under konsertar og festivalar.

Det er viktig frå Regjeringa si side at Kulturløftet også kjem born og unge til gode. Denne gruppa lyt heile tida haldast i sentrum for å tryggja at visjonen vår om Noreg som ein leiande kulturnasjon skal vera berekraftig.

SPØRSMÅL NR. 1288

Innlevert 21. juni 2007 av stortingsrepresentant Ola T. Lånke

Besvart 28. juni 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Konflikten mellom India og Pakistan om Kashmir har vart i flere tiår. Befolkningen lider som resultat av dette. Det hevdes at India ikke tillater uavhengige MR-organisasjoner å slippe til, slik at rapporteringen derfra, bortsett fra en begrenset rapportering fra Røde Kors - er svært mangelfull.

Kan utenriksministeren gi nærmere opplysninger om menneskerettighetsorganisasjonenes adgang til indisk-kontrollert del av Kashmir, og hva Norge eventuelt har gjort eller sammen med andre kan gjøre for å sikre dem bedre adgang?»

Svar:

Også Utenriksdepartementet er kjent med at internasjonale menneskerettighetsorganisasjoner dessverre ikke får arbeide fritt i Kashmir. Den internasjonale Røde Kors Komiteen (ICRC) har en avtale som sikrer adgang til fengslede i Kashmir og også andre organisasjoner skal ha tilstrekkelig tilgang for å kunne rapportere fra området. Indiske organisasjoner som bruker indisk personale skal stort sett ha adgang til å arbeide i området.

Fra norsk side er vi opptatt av (jf. mitt svar av 6. mars 2007 på skriftlig spørsmål nr. 630 fra representanten Rytman om samme tema) at India og Pakistan, som alle andre land, opptrer i henhold til folkerettslige forpliktelser. Norge støtter organisasjoner som arbeider for å bedre menneskerettighetssituasjonen i Pakistan og India, inkludert Kashmir. Blant disse er South Asian Free Media Association (SAFMA) som arbeider for fri flyt av informasjon, og vi støtter menneskerettighetskommisjonen i Pakistan.

Internasjonale menneskerettighetsorganisasjoners mangelfulle tilgang i Kashmir skyldes blant annet områdets sikkerhetsmessige utfordringer, naturlig nok. Militante grupper opererer i indisk Kashmir

ved infiltrering fra pakistansk-kontrollert Kashmir. Disse gruppene har i de senere årene også begynt å angripe mål i andre deler av India, og menneskeliv går tapt. Indiske sikkerhetsstyrker bruker store ressurser på å hindre nye voldshandlinger og finne terrornettverkene. Myndighetene og sikkerhetsstyrkene i Kashmir har vide fullmakter med hjemmel i indisk lovverk og uskyldige synes å rammes under sikkerhetsmyndighetenes aksjoner.

Det er imidlertid en økende bevissthet om menneskerettighetsbrudd i Kashmir i India. Både media og menneskerettighetsorganisasjoner, og også myndigheter og rettsvesen, har engasjert seg for å fokusere på og søke å bedre forholdene.

Siden januar 2004 har India og Pakistan drøftet en rekke tiltak for å bygge tillit mellom partene i Kashmir. Dette kan på lengre sikt bedre sikkerhetssituasjonen i området og dermed menneskerettighetsorganisasjonenes tilgang.

Forholdet mellom India og Pakistan, inklusive utviklingen i Kashmir, ble drøftet både under statsminister Stoltenbergs besøk til regionen i desember 2005 og under mitt eget besøk i desember 2006. Vi oppfordret til fremgang i den bilaterale dialogen om Kashmir mellom landene.

Jeg vil legge til at Norge har over lengre tid ledet forhandlingene i FN om en resolusjon om menneskerettighetsforsvarere, hvor FNs medlemsland blant annet bes om at det gis effektiv beskyttelse av disse forsvarerne og at deres ytrings- og forsamlingsfrihet sikres. Norge har også gjort det til en hovedsak, i forbindelse med FNs reformprosess på menneskerettighetsområdet, at alle medlemslandene fullt ut samarbeider med FNs menneskerettighetsråd og FNs uavhengige menneskerettighetsekspertter som rapporterer årlig til rådet og generalforsamlingen.

SPØRSMÅL NR. 1289**Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«HivNorge står i fare for å måtte nedlegge sin virksomhet fra 1. oktober.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre organisasjonens videre drift, samt sørge for en bredere og mer koordinert tilnærming til de utfordringer som HIV-arbeidet møter i samarbeid med andre berørte departement?»

BEGRUNNELSE:

Høyre er svært bekymret for en situasjon hvor vi nå ser at ungdoms kunnskap om hvordan ulike kjønns sykdommer smitter er foruroligende lav. Økningen i antallet ungdommer som blir smittet av klamydia er eksempelvis betydelig. Er man smittet av en slik infeksjonssykdom, femdobles risikoen for å bli smittet av HIV. Samtidig ser vi at terskelen for eksperimentering med bruk av narkotika har blitt senket. Kombinasjonen av liten kunnskap om smittemåter, økningen i antallet klamydiasmittede og senket terskel for risikosex ved inntak av narkotika er en tikende bombe i forhold til en fremtidig økning av antallet nye HIV-diagnoser.

HivNorge er en landsomfattende organisasjon som ivaretar HIV-positives rettigheter og interesser i samfunnet, og som jobber med forebygging av HIV og AIDS. HivNorge tilbyr informasjon og veiledning om HIV og AIDS, veiledning om rettigheter, fadderordning for nydiagnostiserte, HIV-informanter til utadrettet informasjonsarbeid, nettverk og tilbud for HIV-positiv og pårørende. En viktig, men ressurskrevende oppgave for organisasjonen er å møte et stadig økende behov for juridisk bistand blant HIV-positiv, pårørende, helsepersonell mv. om spørsmål knyttet til f.eks. arbeidsliv, forsikring, taushetspliktsregelverket, smittevernlovgivningen og andre rettighetsspørsmål. Behovet for HIVNorges innsats er betydelig, men organisasjonens nåværende tilbud står i fare for å bli nedlagt fra og med 1. oktober grunnet en utilfredsstillende driftssituasjon. Undertegnede anmoder derfor statsråden umiddelbart om å ta grep om situasjonen, men også klargjøre hvilke roller de ulike aktører på feltet forventes å ha når strategiplanen revideres, herunder at statsråden redegjør for hva myndighetene egentlig vil med HivNorge. Et nærmere samarbeid med andre departementer som f.eks. Jusdepartementet og Kunnskapsdepartementet bør i denne sammenheng vurderes nærmere med sikte på å

etablere en bredere og mer koordinert tilnærming til de utfordringer som HIV-arbeidet møter. Det er nå behov for et nasjonalt løft i kampen mot HIV, etter at dette arbeidet har kommet i skyggen av Norges (viktige) internasjonale innsats.

Svar:

Strategiplanen for forebygging av HIV og seksuelt overførbare sykdommer Ansvar og omtanke ble lagt frem i desember 2001. Sosial- og helsedirektoratet har fått delegert oppfølgingen og tilskuddsforvaltningen av denne. Direktoratet tildeler midler til dette forebyggingsområdet etter søknad, og HivNorge er blant de største mottakerne av tilskudd. I 2005 var tildelingen til HivNorge 3,47 mill. kr, i 2006 var den 3,72 mill. kr, og i 2007 er den 3,6 mill. kr, samt samtykke til å omdisponere 170 000 kr i ubrukte midler som organisasjonen har fått tildelt tidligere. For øvrig er departementet kjent med at HivNorge også får noe midler fra annet hold.

Som det fremgår, er ikke tildelingen redusert i 2007 i forhold til 2005 og 2006. Jeg vil berømme HivNorges innsats for de HIV-positiv, deres pårørende med flere, og håper at HivNorge kan planlegge sin drift ut i fra de økonomiske rammer som er tildelt organisasjonen.

Når det gjelder "en bredere og mer koordinert tilnærming til de utfordringer som HIV-arbeidet" stiller oss overfor, har Sosial- og helsedirektoratet fått i oppdrag å evaluere dagens strategiplan og tiltakene i denne, herunder innsatsen til de store organisasjonene som mottar midler. På grunnlag av disse evalueringene vil jeg sette i gang arbeid med en ny strategiplan som kan se flere forebyggingsfelt i sammenheng, ikke minst for å møte økt smittepress blant enkelte populasjonsgrupper med stor sårbarhet for HIV.

Når det gjelder seksuell helse, herunder forebygging av HIV og seksuelt overførbare infeksjoner, er hovedstrategier og tiltak ofte sammenfallende i det primærforebyggende arbeidet på andre fagområder, som for eksempel forebygging av uønskete svangerskap og abort. I korte trekk dreier det seg om lett tilgjengelig kunnskap og informasjon, lett tilgjengelige tjenester, lett tilgjengelig prevensjon mv. I dette perspektivet er jeg enig i nytten av å søke samarbeid med andre berørte departementer når ny strategiplan skal utarbeides.

SPØRSMÅL NR. 1290**Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg****Besvart 28. juni 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Opplysningsvesenets fond (Ovf) vil selge Prestegården i Atrå med bare hus, melkekvote og innmark. Utmarkseiendommen som tilhører prestegården vil Ovfv beholde selv. Dersom en slikt deling av eiendommen finner sted, vil gårdens driftsgrunnlag bli uforsvarlig redusert. Soria Moria snakker om satsing på landbruk og distriktene.

Tar kulturministeren Soria Moria-løftene på alvor hvis det tillates fradeling, og mener han at de lokale instansene og de landbruksmessige hensyn er tilstrekkelig vektlagt?»

BEGRUNNELSE:

Tinn kommune ønsker å selge prestegården i Atrå til egnet familie. Et enstemmig kommunestyre vil selge gården som en enhet, med det totale ressursgrunnlaget som gården er en del av. Dette blir støttet av utmarkskommunenes landssammenslutning og landbruksfaglige råd fra fylket. Opplysningsvesenets fond vil imidlertid kun selge dersom eiendommen blir delt opp slik at fjelleiendommen beholdes av Ovfv. Kulturdepartementet har sagt i brev at det kan bli aktuelt ved salg å dele eiendommen slik at prestegården selges, mens Opplysningsvesenets fond skal ha fjellterrenget til gården.

Eiendommen har svært begrensede jordbruksarealer og en liten melkekvote, og Ovfv mener derfor ikke det vil lønne seg for dem å drive den. Men utmarksressursene, med alle de verdifulle tilleggsmulighetene vil de fortsatt ha hånd om. Derfor mener de gården skal deles opp slik at salg av selve prestegården kan gjennomføres.

Lokalt mener man det er vesentlig at gårdens samla ressursgrunnlag er å anse som en helhet. Gårdene i Tinn er små og har alltid vært avhengig av ressursene i fjellet. Det er ikke naturlig å skille en slik eiendom. Gårder i randsonen rundt vidda har denne strukturen.

Det uttales flere steder i diverse stortingsmeldinger at det skal legges vekt på landbrukshensyn og samfunnsmessige hensyn, og nettopp derfor er man generelt restriktive til å dele landbrukseiendommer. Det er viktig å stimulere til både bosetting og landbruk, så også i dette tilfellet.

Det er underlig om Regjeringen skal utøve en annen praksis for fradeling av bruk i dette ene tilfellet. Avvik av vanlig praksis vil kunne bli oppfattet som særbehandling. Dessuten vil det bli stilt spørsmål ved hvilke samfunnsinteresser som skulle tilsi at Ovfv skal

sitte igjen med en fjellteig på i overkant av 1 200 daa, på en del av Hardangervidda. Det vil i så fall ikke være lett å se sammenhengen mellom den politikken Regjeringen fører og Soria Morias ord om satsing på landbruk og distriktene.

Svar:

På bakgrunn av departementets brev 31. mai til Tinn kommune, stilte stortingsrepresentant Torbjørn Hansen for kort tid siden spørsmål til landbruks- og matministeren om denne saken (spørsmål nr. 1243). Dette spørsmålet, i likhet med spørsmålet fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, gjelder forhold vedrørende eventuell deling av Tinn prestegård. Det ble sett som naturlig at spørsmålet til landbruks- og matministeren ble besvart av kultur- og kirkeministeren.

Som svar på spørsmålet fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, tillater jeg meg å vise til mitt svar 25. juni 2007 på nevnte spørsmål nr. 1243. I svaret heter det:

"Tinn prestegård eies av Opplysningsvesenets fond. Beslutning i saker om salg av fondets eiendommer treffes av fondets ledelse innenfor rammen av de overordnede prinsipper og retningslinjer som gjelder for fondets forvaltning. På bakgrunn av disse retningslinjene fant fondets ledelse ikke å kunne beslutte salg av Tinn prestegård. Fondet har imidlertid tatt initiativ for eventuell fradeling og salg av deler av prestegården.

Med bakgrunn i fondets standpunkt i saken, brakte Tinn kommune spørsmålet om salg av Tinn prestegård inn for vurdering av Kultur- og kirke departementet. Departementet innhentet en redegjørelse fra Opplysningsvesenets fond i anledning saken. Redegjørelsen fulgte som vedlegg til departementets brev 31. mai 2007 til Tinn kommune.

Hovedspørsmålet som departementet har vurdert, er om salg av Tinn prestegård i tilfelle vil komme i strid med de overordnede retningslinjer som gjelder for fondets forvaltning.

Av departementets brev 31. mai framgår at departementet ikke har funnet grunnlag for å pålegge Opplysningsvesenets fond å gjennomføre salg av Tinn prestegård. Det framgår av brevet at de prinsipper og retningslinjer som gjelder ved salg av fondets eiendommer, har vært avgjørende for departementets vurdering av spørsmålet.

Jeg er kjent med at Opplysningsvesenets fond på eget grunnlag har tatt opp spørsmålet om deling av Tinn prestegård. I departementets brev 31. mai er det opplyst om dette. Departementet har imidlertid ikke foretatt noen selvstendig vurdering av delingsspørsmålet. Dette ligger det til landbruksmyndighetene å ta stilling til på vanlig måte. Regjeringens syn er imidler-

tid at en samlet utnyttning av gårdens ressurser i alminnelighet er avgjørende for å sikre verdiskaping, levende bygder og robuste lokalsamfunn. Delingsforbudet i jordloven er et virkemiddel som gjør det mulig å sikre at arealer ikke blir fradelt gården slik at det reduserer

næringsgrunnlaget og mulighetene for ny næringsutvikling.

Departementet er kjent med det lokale engasjementet i saken, bl.a. etter møte med representanter fra Tinn kommune og henvendelser fra lokale partilag."

SPØRSMÅL NR. 1291

Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 29. juni 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Tidligere kommunalminister Erna Solberg presiserte i sin tid at fylkesmennene ikke kunne bruke tildeling av skjønnsmidler som press for å få kommunene til å innføre, øke eller utvide eiendomsskatten. I et brev til Austevoll kommune skriver fylkesmannen: "Om kommunen utvider eiedomsskatten til fast eiendom i heile kommunen f.o.m. 2007, vil kommunen kunne få tilskot av ufordelt skjønnsramme i år."

Mener statsråden det er greit at fylkesmennene kan presse kommunene til å øke eiendomsskatten?»

Svar:

Først og fremst vil jeg presisere at kommunal eiendomsskatt er en frivillig kommunal skatt. Det er kommunene selv som bestemmer om de vil innføre den eller ikke.

Kommuner som er i økonomisk ubalanse har selv hovedansvaret for å få orden i egen økonomi. Fylkesmannen kan likevel etter en nærmere vurdering gi skjønnsmidler for å avhjelpe den økonomiske ubalansen. Dette må imidlertid kombineres med at kommunen selv setter i verk tiltak for å gjenopprette den økonomisk ubalansen. I departementets retningslinjer for fylkesmannen sin skjønnsdeling står det følgende: "Fylkesmennene bør være varsomme med å tildele skjønnsmidler til kommuner som ikke utnytter sitt eget inntektsgrunnlag eller som motsetter seg gjennomføring av forsvarlige utgiftsreducerende tiltak".

Jeg vil understreke at det på dette punktet ikke

har vært gjort endringer i fylkesmennenes retningslinjer for skjønnsdeling de siste årene.

Austevoll kommune er for 2007 blitt tildelt 3,8 mill. kr i skjønnsmidler av fylkesmannen og er med det en av kommunene i Hordaland som har fått mest i skjønnsmidler i inneværende år.

I brev til Austevoll kommune av 11. januar 2007 skriver fylkesmannen følgende: "Etter fylkesmannen si vurdering er kommunen sin økonomiske situasjon så alvorleg at kommunen bør nytta høve til å auka eiedomsskatteinntektene, jf. den vedteke lovendrininga.

I reviderte retningslinjer (Kommunaldepartementet) for fordeling av skjønnsmidlar 2007 mellom kommunane er det bl.a. gitt uttrykk for at fylkesmennene bør vere varsam med å gi skjønnsmidlar til kommunar som ikkje nyttar sitt eige inntektsgrunnlag (pkt. 2.2.4.).

Fylkesmannen må legge dette til grunn også i samband med fordeling av ufordelt skjønnsramme for 2007, jf. lovending om eiedomsskatt og kommunen sin søknad i brev av 30. januar d.å. om ekstra skjønstilskot. Fylkesmannen vil fordela gjenstående skjønnsmidlar for i år til sommaren. Om kommunen utvidar eiedomsskatten til faste eiendom i heile kommunen f.o.m. 2007, vil kommunen kunne få tilskot av ufordelt skjønnsramme i år".

Det er opp til Austevoll kommune selv å vurdere hvorvidt de vil følge fylkesmannens henstilling. Alternativt kan kommunen øke andre inntekter eller redusere andre utgifter for å etterkomme kravet om økonomisk balanse.

SPØRSMÅL NR. 1292**Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 2. juli 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Norsk rovviltforvaltning og i særdeleshet norsk ulvepolitikk er bygget på at et flertall som ønsker en politikk, men som ikke berøres av den, skal kunne plassere belastningen hos et lite mindretall som berøres kraftig, men som ignoreres. Urimeligheten i denne politikken kommer nå tydelig fram. Dette gir ingen bærekraftig miljøpolitikk og skaper ikke en god lokal respekt og forståelse for storsamfunnets ønsker.

Vil statsråden ta initiativ til å se på dette på nytt?»

BEGRUNNELSE:

En ny beitesesong er i gang. Konfliktene er allerede svært synlige og merkbare. 2 ulver er skutt i Hedmark i løpet av kort tid, og situasjonen knyttet til disse 2 hendelsene illustrerer hvor urettferdig sonepolitikken slår ut. I Rendalen angrep en ulv en saueflokk. Fellingstillatelse ble gitt og ulven ble skutt. Alt skjedde i løpet av noen timer. I Elverum ble en ulv skutt i nødverge mens den angrep sau noen dager senere. Her er det sagt i media at det blir full politisak.

Det blir stadig mer åpenlyst at innenfor en trang ulvesone langs svenskegrensa skal all næringsdrift knyttet til beitedyr fortrenkes. I tillegg fortrenkes tradisjonelle jakt- og friluftsinnteresser. Det gis ikke fellingstillatelser enten det er ulv, bjørn eller jerv som observeres i dette området, og ulempene området påføres og rettigheter som går tapt, erstattes ikke. Gauopen er så veietablert at denne deles det ut kvote på hvert år. Ulvesona framstår dermed stadig klarere som et reservat der all rovviltbelastning forsøkes samlet. Praksisen fylkesmannen har lagt seg på med ulvefelling i Rendalen tyder på at man vil komme til å være effektive i rask fellingsbehandling utenfor sona.

En skulle ikke tro at disse områdene lenger tilhører samme land. Et flertall ønsker en rovviltpolitikk som fratru enkeltmennesker opparbeidete rettigheter og som gir sterke belastninger, men flertallet ønsker ikke selv å bli berørt av belastningen. Belastningen er

"plassert" hos et lite mindretall, og flertallet er fornøyd. Dette er ikke en politikk som er et velfungerende demokrati verdig. Politikken bør tas opp til ny diskusjon når en nå ser hvilke urimelige utslag den gir på enkeltdistrikter og enkeltmennesker som er berørt. En bærekraftig politikk må være bygget på respekt for de enkeltmennesker og lokalsamfunn som påvirkes. Statsråden kan ikke ha unngått å se hvilke resultater den politikk som føres, gir, og bør ta initiativ til å rette opp skjevhetene. Sonepolitikkenes reelle innhold må fram i lyset og konsekvensene analyseres, en bedre dialog og et mulig samarbeid med Sverige må utredes og en må få klarhet omkring hvilke erstatningsregler som skal gjelde for alle rettighetene som går tapt, for å nevne noen problemstillinger et slikt initiativ må inneholde.

Svar:

Rovviltforvaltningen er grundig behandlet i Stortinget. Ved behandlingen av St.meld. nr. 15 (2003-2004) Rovvilt i norsk natur inngikk Stortinget et bredt forlik om rovviltforvaltningen i Norge. Det ble klargjort at vi skal ha et visst antall ynglinger av jerv, gaupe, bjørn og ulv. Regjeringen legger dette forliket til grunn, og det skal følges opp på alle nivåer. Regjeringens gjennomføring av rovviltpolitikken skal sikre både levedyktige bestander, lavere konfliktnivå og økt forutsigbarhet for alle parter.

De fastsatte nasjonale bestandsmålene skal nås gjennom geografisk differensiert forvaltning. Dette innebærer et best mulig skille mellom beitedyr og faste forekomster av rovvilt. Det betyr at beiteinteressene skal prioriteres i visse områder. I andre områder skal rovdyrene prioriteres, der må vi gjøre tilpasninger i saueholdet og reindriftsnæringa for å redusere tap og lidelser.

Jeg minner om at forliket på Stortinget ble inngått mellom Arbeiderpartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti, Kristelig Folkeparti og Venstre, og jeg kan ikke se at det er grunnlag for revurdere rovviltpolitikken.

SPØRSMÅL NR. 1293**Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 2. juli 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kan NSB uten forutgående godkjenning fra Samferdselsdepartementet og uten at vederlag reguleres, innstille avganger over et tidsrom så lang tid som to måneder?»

BEGRUNNELSE:

NSB vil innstille morgentog mellom Dombås og Oslo frem til langt ut i august, angivelig på grunn av mannskapsmangel. Morgenavgangen er et tilbud som lenge var etterspurt og som nå er blitt mer og mer innarbeidet.

Svar:

Jeg vil først redegjøre kort for hvilket handlingsrom NSB har i henhold til trafikkavtalen som regulerer statens kjøp av persontransporttjenester med tog fra NSB AS for perioden 2007-2010.

Trafikkavtalen bygger på at NSB AS har det operative driftsansvaret og markedsansvaret. Avtalen har således nedfelt NSBs operative frihet til å kunne foreta operative beslutninger innenfor rammeavtalens klausuler uten at disse må forelegges Samferdselsdepartementet som kjøper.

Avtalen bygger videre på at NSB AS forholder seg til trafikkavtalens bestemmelser og at selskapet i ettertid rapporterer hvilken leveranse som er blitt levert slik at Samferdselsdepartementet som kjøper kan kontrollere at leveransen har vært kontraktsmessig (og eventuelt sanksjonere dersom leveransen ikke har vært kontraktsmessig). Det er med andre ord ikke lagt opp til at NSB AS skal varsle Samferdselsdepartementet som kjøper i forkant av enhver operativ be-

slutning da Samferdselsdepartementet som kjøper må ha tillitt til at selskapet følger avtalens bestemmelser. NSB AS har imidlertid plikt til å varsle Samferdselsdepartementet som kjøper umiddelbart dersom selskapet har grunn til å tro at leveransen ikke vil bli kontraktsmessig.

Når det gjelder sommerinnstillinger, har trafikkavtalen for 2007-2010 nedfelt tidligere praksis for sommerinnstillinger. Dette innebærer at NSB AS har samme handlingsrom til å gjennomføre sommerinnstillinger som selskapet har hatt tidligere år. Dette er nødvendig for at selskapet skal kunne avvikle sommerferie for sitt kjørende personell. Dersom NSB AS ikke hadde hatt mulighet til å sommerinnstille avganger, ville konsekvensen vært at selskapet måtte ha en langt større arbeidsstyrke, noe som i dagens arbeidsmarked er vanskelig å oppnå, samtidig som det ville være uforholdsmessig kostnadskrevende.

For InterCity-trafikken (Lillehammer-Larvik) innebærer avtalens bestemmelser at NSB AS kan sommerinnstille avganger i maks 8 uker, som til sammen utgjør maks 13 pst. togkilometer og ytterligere maks 5 pst. togkilometer midt i perioden. Det er opp til NSB AS å avgjøre hvilke avganger som skal sommerinnstilles, da selskapet er nærmest til å vurdere hvilke innstillinger som samlet sett medfører minst negative konsekvenser for de reisende. NSB AS har derfor mulighet til å innstille denne avgangen i henhold til trafikkavtalens bestemmelser så lenge samlede innstillinger ikke overstiger det som er avtalt.

Jeg har vurdert NSBs sommerinnstillinger og vil gjennomføre sanksjoner i tråd med trafikkavtalen.

SPØRSMÅL NR. 1294**Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 2. juli 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Regjeringen har i dag 22. juni 2007 lagt frem sin klimamelding. Klimahandlingsplanen for landtransport, luftfart og mobile kilder understreker de gode og viktige samhandlingseffektene innenfor særlig landtransport av effektive veier som også er sikre ve-

ger og miljøvennlige veier. Derfor er det viktig for også å nå nasjonale mål om utslippreduksjon at vegenettet forbedres raskere enn gjennom rullering av Nasjonal transportplan (NTP).

Vil statsråden komme med nye tiltak for å forsere vegbyggingen i Norge med statlig midler?»

BEGRUNNELSE:

Effektive veger er sikre og miljøvennlige veger. Sammenhengene er godt dokumentert. Blant annet vil bedre vegkapasitet og moderne høydeprofiler på stamveger mellom de store byene og i området rundt Oslo kunne redusere kjøretid, drivstofforbruk og utslipp betydelig. Samtidig er det vel kjent at bare en mindre del av Norges vegnett holder tilfredsstillende standard.

Det er staten som har ansvaret for finansiering og drift av veger. Derved har staten også et ansvar for trafiksikkerhet/ulykkeskostnader og for utslipp av klimagasser/miljøkostnader knyttet til vegnettet. Når staten gjennom en årrekke har investert for lite i utbygging av effektive veger og underdimensjonert vedlikehold og drift, blir også miljøkostnadene store.

Det blir etter min mening feil politikk når Regjeringen i sin klimamelding satser på en rekke tiltak for å begrense vegtransport og overføre ansvaret for å finansiere tiltak for å redusere ulykkeskostnader og miljøkostnader til vegbrukerne. En offensiv statlig investering i offentlig vegnett bør gjennomføres for å få på plass et effektivt, sikkert og miljøvennlig vegnett hurtigere enn den utbyggingstakten vi nå kjenner fra flere rullinger av NTP.

Norge trenger et statlig investeringsprogram for å få på plass gode transportløsninger til og rundt landets hovedstad Oslo.

Norge trenger et statlig investeringsprogram for raskt å bygge moderne firefelts motorveger mellom landets største byer.

Norge trenger et statlig investeringsprogram for å utvide og utnytte transportkapasiteten på dagens jernbanenett på en bedre måte.

Norge trenger en egen kommisjon for utbygging og modernisering av nasjonal infrastruktur innenfor samferdselssektoren.

Klimahandlingsplanen framstår som en foreløpig rapport og trenger betydelig konkretisering, ikke minst av Regjeringens vilje til å satse statlige midler for å få et effektivt, sikkert og miljøvennlig vegnett i Norge.

Svar:

Klimaeffektene av vegbygging varierer med hvor vegene bygges. SINTEF-rapport nr. 50 fra 2007 underbygger tidligere forskning som viser at utbygging av større vegkapasitet i sentrale områder raskt blir spist opp av økt trafikkvekst. Regjeringens strategi er derfor å regulere trafikkveksten i sentrale områder. Investeringer i mellomstore stamveger som binder landsdeler sammen slik at det blir færre svinger og kraftige stigninger fører derimot til reduserte utslipp fordi kjøremønsteret blir mer miljøvennlig, og fordi vegutbedringene i liten grad skaper ny trafikk. Regjeringen signaliserer derfor i klimameldingen at vi vil vurdere å gi økt prioritet til vegtiltak som gir positive klimaeffekter.

De store klimagassreduksjonene får vi likevel ikke med vegutbygging og vedlikehold av vegene, men gjennom en kombinasjon av tekniske tiltak og trafikkreduserende tiltak. Regjeringen presenterer derfor en rekke tiltak i klimameldingen, inkludert implementering av biodrivstoff, forskning på miljøvennlig teknologi, styrking av jernbanen og avgiftsinsentiver som premierer miljøvennlig atferd.

Når det gjelder veginvesteringer, vil jeg minne stortingsrepresentant Sortevik på at den sittende regjeringen har satset mer på vegutbygging enn de foregående regjeringene, ikke minst i de budsjettene Fremskrittspartiet har stemt for. Sammenlignet med Bondevik II-regjeringens siste budsjettforslag for vegformål, jf. St.prp. nr. 1 (2005-2006), har regjeringen Stoltenberg II økt vegbudsjettet med nesten 2 mrd. kr. Regjeringen har som mål å oppfylle Soria Moria-erklæringen som i denne sammenheng innebærer å følge opp Stortingets vedtak i forbindelse med behandlingen av Nasjonal transportplan. Når det gjelder eventuell satsing ut over planrammene i Stortingets vedtak til Nasjonal transportplan, så viser jeg til Regjeringens budsjettforslag i årene som kommer.

SPØRSMÅL NR. 1295**Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å forhindre at lønnsoppgjøret i helseforetakene rammer pasienttilbudet?»

BEGRUNNELSE:

I Helse Midt-Norge varsles det nå om nye innsparinger i millionklassen som følge av økte utgifter etter lønnsoppgjøret. Det er ikke akseptabelt at sengeposter må stenges på grunn av økte lønnsutgifter. Dette skjer parallelt med at sjukehusa i Møre og Romsdal er inne i en ny periode med store kutt i pasienttilbudet. Helse Nordmøre og Romsdal må kutte kostnader med 50 mill. kr og Helse Sunnmøre med 30 mill. kr. Det hevdes at kuttene kan føre til omfattende oppsigelser og stenging av hele sengeposter. Et allerede presset psykiatritilbud ved sjukehuset i Ålesund må kutte 3 mill. kr, til tross for at dette er et prioritert satsingsområde.

Jeg mener dette viser en skremmende og sterk trend, som innebærer at sjukehusa i Møre og Romsdal blir redusert, og at stadig flere pasienter må sendes til St. Olavs Hospital i Trondheim. Denne utviklingen har det blitt advart mot i flere år.

Det er viktig at statsråden vurderer helheten i de utfordringene som sjukehusa nå står overfor, herunder økte lønnskostnader. Det er også viktig at finansieringsgrunnlaget for helseforetakene gjennomgås på nytt, og det vises til at Høyre i Budsjett-innst. S. nr. 11 (2006-2007) gikk inn for at en slik gjennomgang må forelegges Stortinget i departementets forslag til statsbudsjett for 2008. Det er videre nødven-

dig å gjennomgå funksjonsfordelingen mellom sjukehusa, slik at ikke store helseforetak fortrenger virksomheten ved lokalsjukehusa.

Svar:

Lønnsoppgjøret innen spesialisthelsetjenesten gjennomføres som kjent mellom ansattes organisasjoner og arbeidsgiver representert ved tidligere NAVO, nå Spekter. Departementet har som eier ingen rolle i denne sammenheng. Derimot har departementet i inneværende år gjennom statsbudsjettet og tilskuddene til de regionale helseforetakene tatt høyde for en forventet lønnsvekst på linje med de øvrige offentlige ansatte. Det ble lagt inn en forutsetning om en vekst på 4,5 pst. fra 2006 til 2007. Jeg vil også minne om at regjeringen tok et initiativ til en ytterligere styrking av økonomien for spesialisthelsetjenesten i år gjennom St.prp. nr. 44 (2006-2007). Her fikk de regionale helseforetakene 700 mill. kr, hvorav hele 275 mill. kr gikk til Helse Midt-Norge RHF. Det er imidlertid klart at Helse Midt-Norge RHF fortsatt har store omstillingsutfordringer som krever tiltak, samtidig som de skal ivareta et ansvar for å sørge for spesialisthelsetjenester for befolkningen i regionen.

Som statsråd med et ansvar for spesialisthelsetjenesten, så gjør jeg en løpende vurdering av situasjonen i sektoren, også i forhold til fastsatt budsjett. Det er dessuten som kjent nedsatt et utvalg for å se på inntektsfordelingen i sektoren - Magnussen-utvalget. Utvalget skal levere sin tilråding innen utgangen av 2007, med sikte på eventuell implementering innen 2009.

SPØRSMÅL NR. 1296**Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 29. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Etter at engangsavgiften på de fleste dieslbiler ble satt ned fra 1. januar 2007 har mange gått til anskaffelse av dieselbil. Særavgiftsutvalget som nylig lagt frem sin innstilling, konkluderer med at avgiften på diesel må økes til 10 pst. over nivået for bensin.

Eiere av dieselbil kan nå bli usikker på hvilke kostnader som vil påløpe fremover og noen vil kanskje også føle seg lurt.

Kan finansministeren berolige eierne av dieselbil om at avgiften på diesel ikke blir satt opp slik utvalget har foreslått?»

Svar:

Jeg vil minne representanten på at særavgiftene fastsettes av Stortinget ved plenarvedtak for ett år av gangen i medhold av Grunnloven § 75 bokstav a. Vurderingene av satsene på avgiftene inngår dermed i den årlige budsjettbehandlingen. Det vil derfor alltid være usikkerhet knyttet til det fremtidige nivået på særavgiftene.

Det ble i Statsråd den 1. desember 2006 oppnevnt et utvalg som skulle vurdere særavgiftene. Utvalget skulle ha en bred tilnærming til spørsmålet om hvordan særavgiftene best mulig kunne utformes, og ut-

valget skulle peke på forslag til endringer i særavgiftene innenfor en provenynøytral ramme. I utvalgets innstilling (NOU 2007:8) foreslås en rekke endringer i særavgiftene. Ett av utvalgets forslag er en økning i autodieselavgiften til 4,64 kr pr. liter. Utvalget foreslår også bl.a. en reduksjon i engangsavgiften på motorvogn på 10 pst. Samlet er utvalgets forslag om lag provenynøytrale. Utvalgets innstilling er sendt på høring med høringsfrist 20. oktober. Regjeringen vil ta stilling til utvalgets forslag og høringsinnspillene, og eventuelt vurdere forslagene i forbindelse med fremtidige budsjettframleggelsler.

SPØRSMÅL NR. 1297

Innlevert 22. juni 2007 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 29. juni 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Det er store mangler på lærebøker og læremidler tilpasset Kunnskapsløftet - Samisk.

Hvordan vil læremiddelsituasjonen i den samiske skolen være ved skolestart 2007/2008?»

Svar:

Jeg vil vise til at Sametinget har fått delegert ansvar for utvikling av samiske læremidler for grunnopplæringen. I tilknytning til Samisk læremiddelutvikling - Strategisk plan 2001- 2005 har Sametinget innenfor sin rammebevilgning avsatt mellom 12 og

14,5 mill. kr årlig til utvikling av samiske læremidler. For 2006 og 2007 har Sametinget bevilget henholdsvis 14,6 og 15,1 mill. kr til utvikling av samiske læremidler. I 2006 fikk Sametinget en ekstrabevilgning fra Utdanningsdirektoratet på 2 mill. kr til utvikling av læremidler i forbindelse med Kunnskapsløftet. Sametinget vil i løpet av høsten legge frem en ny strategi for samiske læremidler og læremiddelbehovet må sees i lys av denne.

Kunnskapsdepartementet forutsetter at Sametinget ivaretar sitt ansvar for utvikling av samiske læremidler tilpasset Kunnskapsløftet - Samisk.

SPØRSMÅL NR. 1298

Innlevert 25. juni 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 28. juni 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden granske alle forhold som fremkommer i rapporten om tunnelsikkerhet utarbeidet av den bransjesammensatte arbeidsgruppen og forholdet mellom Samferdselsdepartementet og Statens vegvesen?»

BEGRUNNELSE:

Statens vegvesens internrapport om sikring av Hanekleivtunnelen peker på at det tidligere har vært uklare roller og ansvarsforhold i Statens vegvesen. Den bransjesammensatte rapporten om tunnelsikkerhet peker på at ved tunnelbygging i Norge har det ut-

viklet seg en praksis der det er mulig å unnlate å følge alle krav til egne og andres standarder, prosedyrer og regler. Venstre vil peke på at en gransking også må omfatte forhold mellom Samferdselsdepartementet og de enkelte deler av Statens vegvesen, herunder forutsetninger for bevilgninger, økonomiske rammer og fremdrift samt direkte kontroll- og instruksjonsmyndighet. Alle forhold som er relevante for å kartlegge faktum, årsaker og mulige systemfeil, bør granskes.

Statsråden har sagt ved en tidligere anledning at hun vil at eksterne miljø skal få i oppdrag å undersøke forholdene i hele Statens vegvesen på bakgrunn av internrapporten om Hankleivtunnelen. Det at bare Hanekleivraset granskes, vil bidra til at sentrale forhold ikke blir avdekket og som dreier seg om dagens organisering og forholdet mellom Samferdselsdepartementet og Statens vegvesen.

Svar:

Jeg kan forsikre representanten Tenden om at Stortinget vil få en grundig orientering om ansvarsforholdene i forbindelse med raset i Hanekleivtunnelen, slik jeg også orienterte om seinest i debatten i Stortinget 14. juni 2007 i forbindelse med behandlin-

gen av St.prp. nr. 68 (2006-2007). Stortinget ble også orientert om at jeg ville gi et eksternt miljø i oppdrag å undersøke styrings- og ansvarsforholdene i hele organisasjonen til Statens vegvesen når det gjelder denne saken. Den 21. juni 2007 lyste Samferdselsdepartementet ut på anbud et oppdrag om "Vurdering av deler av Statens vegvesens virksomhet". Av mandatet for dette oppdraget framgår det at det eksterne miljøet som blir valgt, blant annet skal se på hvordan ansvarsforhold knyttet til Statens vegvesen sine systemer for rapporteringer og formidling av ulike typer styringsinformasjon er ivarettatt gjennom dagens organisering av etaten og ved behov foreslå mulige endringer i disse.

Når det gjelder rapporten fra den nevnte bransjesammensatte arbeidsgruppen er det der full enighet om de forslagene til forbedringer som er presentert. Implementeringen av de ulike forslagene vil bli gjort av Statens vegvesen i et åpent og nært samarbeid med de øvrige delene av tunnelbransjen.

De ulike arbeidene som representanten Tenden refererer til, både i selve spørsmålet og i begrunnelsen for spørsmålet, vil alle inngå som grunnlagsmateriale for departementets videre arbeid med saken og for min orientering til Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1299

Innlevert 25. juni 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at retningslinjene for refusjon av utgifter til behandling av idiopatisk hypersomni hos barn blir gjennomgått, herunder at det blir vurdert om det skal fastsettes andre krav til vurderinger enn de som stilles i forhold til behandling av voksne?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er blitt gjort kjent med at en 7 år gammel gutt med diagnosen idiopatisk hypersomni ikke får dekket utgiftene til medisinen Modiodal fordi han bruker 11 minutter på innsovning. Dagens regelverk krever en Multiple Sleep Latency Test (MSLT) som krever at man må bruke inntil 8 minutter på innsovning. Ifølge eksperter er det imidlertid slik at barn har ulikt søvnmønster, og at normalen for innsovning kan være opp til 12 minutter, hvilket i så fall betyr at den

aktuelle gutten er innenfor det som må anses som normalt. Regelverket skiller ikke mellom voksne og barn. Utgiftene til medisinen er 2 000 kr pr. måned, og utgjør i så måte en stor økonomisk belastning for familien.

Svar:

Folketrygden kan yte refusjon for legemidlet modafinil (Modiodal) til behandling av idiopatisk hypersomni etter individuell søknad med hjemmel i folketrygdloven § 5-14, jf. blåreseptforskriften § 10a. Det er fastsatt retningslinjer for behandling av slike søknader, og i disse retningslinjene er det stilt krav om at pasienten skal være diagnostisert ved hjelp av en såkalt Multiple Sleep Latency Test (MSLT). Gjeldende retningslinjer er etablert på grunnlag av internasjonale diagnosekriterier - International classification of sleep disorders (ICSD-2). Diagnosekri-

teriene og refusjonskriteriene skiller ikke mellom barn og voksne når det gjelder krav til MSLT for diagnose av idiopatisk hypersomni.

Våren 2007 har Arbeids- og velferdsdirektoratet gjort en revurdering av refusjonskriteriene for modafinil til barn med idiopatisk hypersomni. Direktoratet har i denne forbindelse innhentet en vurdering fra Nasjonalt kompetansesenter for Søvn sykdommer.

Kompetansesenterets faglige tilrådning til Arbeids- og velferdsdirektoratet er at det ikke bør oppstilles andre krav til en gjennomsnittlig innsovningstid eller at dette kravet utgår ved MSLT for barn.

På denne bakgrunn har Arbeids- og velferdsdirektoratet konkludert med å videreføre gjeldende refusjonskriterier for modafinil til barn med idiopatisk hypersomni.

SPØRSMÅL NR. 1300

Innlevert 25. juni 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 28. juni 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Flere norske selskap står bak teknologiprojektet "Just Catch Bio". CO₂-rensing med "Just Catch" har blitt betydelig omtalt av både Regjeringen og Stortinget. "Just Catch" kan være et gjennombrudd for norsk næringsliv innen CO₂-rensing, men dersom Kårstø gjennomføres med utenlandsk teknologi, kan det svekke prosjektets konkurranseevne.

Hvilken dialog har Regjeringen med Aker Kværner og relaterte selskaper om prosjektet, og hvordan vurderer statsråden nå sjansen for at Kårstø-prosjektet kan teste ut "Just Catch"?»

Svar:

Regjeringen legger opp til at Norge skal være et foregangsland i kampen mot global oppvarming, og at vi skal innfri ambisjonene gjennom ulike virkemidler. Ett viktig virkemiddel er Regjeringens tunge satsing på CO₂-håndtering. Det er svært viktig at vi i nær fremtid klarer å utvikle mer kostnadseffektive teknologier som kan gi fangst og lagring av CO₂ bred internasjonal anvendelse. Dette ligger til grunn for regjeringens satsing innenfor utvikling av teknologier som kan redusere utslippene av klimagasser.

Samtidig er det et viktig mål å videreutvikle den norske kompetansen innenfor utskilling og lagring av CO₂, slik at Norge kan bli ledende innen håndtering av CO₂.

Regjeringen ønsker gjennom etableringen av et CO₂-testsenter på Mongstad å bidra til å utvikle løsninger som kan redusere både kostnadene og den tekniske og økonomiske risikoen knyttet til storskala CO₂-fangst. Målsettingen er at aktiviteten på Mongstad vil kunne gi viktige bidrag til kommende utbygginger av renselanlegg i Norge og internasjonalt.

Det er gjort grundige utredninger av hvilke teknologiske løsninger og konsept som vil utgjøre det beste bidraget til mulige kostnadsreduksjoner for CO₂-fangst innenfor et relativt kort tidsperspektiv.

Et kombinert opplegg, med utvikling av relativt kjent teknologi (amin) og utvikling av mer umoden teknologi med potensial for betydelige kostnadsreduksjoner (karbonat), vurderes som den beste løsningen for testsenteret på Mongstad. Prosjektet er i gang med å knytte til seg leverandører av ny teknologi som kan videreutvikles og testes. Valg av endelig teknisk konsept vil finne sted etter sommeren. Når det gjelder karbonat-teknologi, har Statoil inngått en intensjonsavtale med Alstom om utvikling av denne teknologien på Mongstad. Norske leverandører leverer p.t. ikke slik teknologi. Når det gjelder amin-teknologi, er det sendt ut forespørsel om bygging av testanlegg til blant andre Aker Kværner.

Avtalen om samarbeid om utvikling av CO₂-håndteringsteknologier på Mongstad er et viktig skritt videre i Regjeringens innsats for å få fram teknologier som kan redusere utslipp av CO₂. Regjeringens satsing har så langt bidratt til teknologisk og industriell utvikling for norsk industri gjennom støtte til forskning, utvikling og demonstrasjon av CO₂-håndteringsteknologier. Gassnova har i løpet av 2005 og 2006 fulgt opp viktige initiativ fra flere norske miljøer med betydelige økonomiske midler. Blant annet har Gassnova utbetalt midler og gitt tilsagn til å støtte 50 pst. av Aker Kværners prosjekt "Just Catch", fase I og fase II. Den offentlige støtten til "Just Catch" og andre teknologitvillingsprosjekter må være innenfor rammen av EØS-regelverket, som setter grenser for offentlig støtte til forsknings-, utviklings- og demonstrasjonsprosjekter.

Aker Kværner har ved flere anledninger det siste

året presentert "Just Catch" for departementet. Selskapet la også fram planene for "Just Catch" på Regjeringens åpne samråd om CO₂-rensing på Kårstø. Jeg mener det er viktig at Aker Kværner kommer videre med sin teknologi. Dette vil både styrke norsk næringsliv, og bidra til økt konkurranse på leverandørmarkedet for CO₂-teknologier.

Målsettingen om fullskala CO₂-håndtering på Kårstø så raskt som mulig ligger fast, og arbeidet med å kvalitetssikre prosjektet er i gang. Det er ansatt

en prosjektdirektør som vil følge opp NVEs rapport om CO₂-fangst på Kårstø. Eventuell etablering av et testanlegg på Kårstø eller andre steder vil også bli vurdert. Regjeringen vektlegger kompleksiteten og de betydelige kostnadene knyttet til utvikling av CO₂-fangstteknologier. Det vil derfor være viktig med en samordnet satsing på området. Spørsmålet om etablering av flere testanlegg må derfor ses i sammenheng med Mongstad-prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1301

Innlevert 25. juni 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 5. juli 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Statsråden har i forbindelse med fredagens fremleggelse av klimameldingen fokusert veldig på mulighetene for kutt i bruk av oljefyring. Imidlertid bestrider Norsk Petroleumsinstitutt (NPI) tallene fra SFT, og mener at SFT beregner ca. 3 ganger for høye utslipp i sine fremskrivninger.

Har statsråden hatt en dialog med bransjeorganisasjonen for å kvalitetssikre SFTs tall, og står statsråden fast på at potensialet for utslippsreduksjoner er så stort som man sa forrige fredag?»

BEGRUNNELSE:

I tiltaksanalysen til SFT legges det til grunn at forbruket av fyringsolje vil øke frem mot 2020. Beregningen tar utgangspunkt i fremskrivningene i nasjonalbudsjettet 2007. Disse tallene er imidlertid makrotall. Når de brytes ned på et så fint nivå som her, blir bildet svært misvisende.

Ifølge Norsk Petroleumsinstitutt (NPI) har bruken av fyringsolje vist en stabil nedadgående trend, med unntak av enkelte år hvor det har vært lite nedbør og tilhørende høy strømpris. Oljen har i disse årene bidratt til økt forsyningssikkerhet og til at strømprisen ikke ble svært høy.

I tillegg er utslippene i perioden 2002-2006 21 pst. lavere enn i 1996-2000. I 2006 var forbruket 28 pst. lavere enn i 1996-2000. Målsettingen var 25 pst. kutt.

Med bakgrunnen i nedgangen fra 1996-2000 frem til i dag, har NPI fremskrevet utslippene til 2020. Beregningen viser utslipp på litt over 1 mill. tonn i 2020, som er rundt 30 pst. av utslippene som SFT opererer med.

Svar:

Statens forurensningstilsyns tiltaksanalyse er en såkalt "bottom up"-analyse som summerer effekten av enkelttiltak. Den er spesielt nyttig for å vurdere om det finnes tiltak og omlegginger i den enkelte sektor i et langsiktig perspektiv.

SFT baserer sin analyse dels på innrapporterte tall, dels på eksterne analyser og beregninger. SFT presiserer at arbeidet med tiltaksanalysen er en pågående prosess, som hele tiden må oppdateres i lys av ny kunnskap. Jeg viser samtidig til at denne analysen er den mest helhetlige gjennomgangen av kostnader og nytte ved ulike tiltak for å redusere klimagassutslipp i ulike samfunnssektorer. Tiltaksanalysen er derfor et meget viktig grunnlagsdokument for informasjon om nasjonale tiltak for klimagassreduksjoner.

SFT angir et potensial for utslippsreduksjoner, men om hele dette potensialet vil bli utløst avhenger av en rekke faktorer, som den teknologiske utviklingen, utvikling i karbonpris og fossile brensler med mer.

SPØRSMÅL NR. 1302**Innlevert 25. juni 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 29. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Det kommer stadig kritikk av myndigheten håndtering av regelverket rundt auksjonering av importkvoter. Det kan påvises mangler ved auksjonen av kvoter for import av egg. I tillegg er samvirkeaktørenes størrelse en faktor som bidrar til å presse prisene på disse kvotene opp, slik at det ikke blir lønnsomt å utnytte kvotene.

Hva vil statsråden gjøre for å unngå at slike situasjoner oppstår, og ser han at samvirkeorganisasjonene kan bidra til å presse mindre aktører ut på grunn av sin styrke?»

BEGRUNNELSE:

I november 2006 auksjonerte Statens landbruksforvaltning (SLF) en rekke kvoter for import i 2007. En av disse kvotene var den tollfrie EU-kvoten av 290 tonn egg. I alt deltok 16 bedrifter i budrunden og prisen på kvote ble til slutt 5,51 kr pr. kg, en pris som var så høy at enkelte av aktørene som hadde fått tilslag, valgte å avstå fra å betale for kvoten. Vel 213 tonn ble dermed ikke solgt ved første auksjon. De kvotene som ikke benyttes skal deretter selges på en senere auksjon. For auksjonen som ble holdt for restpartiet var det manglende annonsering, og kun to aktører deltok i denne, blant annet Nortura som fikk tilslaget. Det opplyses om at Nortura har fått underhånden kjennskap til auksjonen på grunn av sin hyppige kontakt med SLF som markedsregulator. Dette viser at det er manglende rutiner ved auksjon av importkvoter og at det er behov for å se nærmere på regelverket og hvordan disse auksjonene annonseres.

Svar:

Ved auksjon av EU-kvoten for egg på 290 tonn i november 2006 valgte flere av bedriftene som hadde fått tilslaget å ikke innbetale auksjonsbeløpet. I henhold til §§ 21 og 47 i forskrift 20. juni 2003 nr. 907 om fordeling av tollkvoter for landbruksvarer mistet bedriftene både den tildelte kvoten og samtidig retten til å få tildelt nye andeler av tollkvoter de påfølgende år, det vil si i 2007 og 2008. Gjenstående kvote for 2007 ble på grunn av ikke innbetalt auksjonsbeløp lagt ut på ny auksjon.

Det har vært vanlig praksis i flere år at såkalte restkvoter fordeles ved første påfølgende auksjon. Januar 2007 var således første mulighet for restkvoteauksjon, noe som viste seg å bli umulig. Det skyldtes at det tok noe tid å avklare om budgiverne ville betale auksjonsbeløpet eller ikke, og forskriftens krav til forhåndsvarsling. Neste anledning var derfor ved auksjonen i mai.

SLF kunngjorde auksjonen i mai på vanlig måte, både på SLF sitt nettsted og i en rekke aviser og tidskrift (Bondebladet, Norsk Lysningsblad, Bonde og Småbrukar, Dagligvarehandelen, Norsk Landbruk og Samvirke) 8 uker før den skulle avholdes. I utlysningen stod det at SLF har til fordeling importkvoter for matkorn og karbohydratråvarer, samt "restkvoter". I tillegg ble det opplyst at de konkrete kvotene til fordeling var å finne på SLF sitt nettsted. To aktører deltok på restauksjonen, Nortura og Økologisk råvareimport, og de fikk tilslag på hver sin del av kvoten til en pris på 0,01 kr pr. kilo. Jeg gjør for øvrig oppmerksom på at SLF ved konkrete henvendelser vil besvare spørsmål fra alle aktører, for eksempel i tilknytning til auksjoner. Økologisk råvareimport deltok ikke på auksjonen i november, men fant allikevel tilstrekkelig informasjon til å kunne delta i mai.

Jeg registrer at enkelte aktører som ønsket å delta i restauksjonen, mener de ikke var klar over tidspunktet for gjennomføring, og av den grunn ikke deltok. I denne sammenheng vil jeg opplyse om at SLF fra og med 1. mai i år har etablert en abonnementsordning der man ved å registrere seg, vil få tilsendt nyheter fra SLF.

Landbruksmyndighetene har for øvrig meget god erfaring med bruk av auksjon som fordelingsmekanisme. Vår erfaring er at deltakelsen ved auksjon av importkvoter er bred og økende, og at et stort antall mindre bedrifter også benytter seg av denne muligheten for å skaffe seg importkvoter av landbruksvarer. I 2006 deltok totalt 624 aktører ved auksjonene som SLF gjennomførte for tollkvoter for landbruksvarer.

Vi har derfor ingen erfaring med at aktører misbruker auksjonen for presse prisene opp.

SPØRSMÅL NR. 1303**Innlevert 25. juni 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 29. juni 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«På grunn av den store omstillingen i landbruket med en stor reduksjon i antall bønder hvert år, er det behov for å se på hvordan man skal utvikle landbruket videre. Mange bønder har blitt flinke på å utvikle nisje og spesialprodukter som kan gi en god inntjening.

Kan statsråden redegjøre for hva han så langt i sin statsrådsperiode har gjort for å fokusere på økt verdiskaping innen nisje- og spesialprodukter i landbruket?»

Svar:

Jeg har lagt fram en ny nasjonal strategi for næringsutvikling innen og i tilknytning til landbruket. Strategien har fått navnet "Ta landet i bruk!" og er å finne på Landbruks- og matdepartementet sine hjemmesider. Denne strategien skal legges til grunn for næringsutviklingsarbeid i hele landet og gir derfor en tydelig retning på hvordan jeg mener det må arbeides for å ta i bruk alle landbrukets menneskelige og materielle ressurser for å øke verdiskaping og sysselsetting.

Det er også lagt vekt på at utviklingsarbeidet skal være markedsorientert slik at det er mulighet for å ta ut gode priser for produktene og tjenestene. Strategien er fulgt opp med økte bevilgninger over jordbruksavtalene.

For å stimulere til næringsutvikling generelt har jeg i de to siste jordbruksoppgjørene bidratt til å sikre en betydelig økning i de fylkesvise bygdeutviklingsmidlene.

Når det gjelder mat spesielt, legger strategien "Ta landet i bruk!" følgende tre hovedstrategier til grunn for å nå målsettingen om økt verdiskaping basert på råvarer fra det norske landbruket:

- 1) Bidra til oppgradering og fornyelse av driftsapparat for å oppnå kostnadsreduksjoner i volumorientert primærproduksjon.
- 2) Bidra til nyskaping, utvikling av norsk matkultur, kompetanseutvikling og FoU.
- 3) Utvikling av merkeordninger, økt markedsadgang og gode distribusjonsløsninger

Mer detaljer om de tre hovedstrategiene kan leses i strategien.

I min statsrådsperiode har det blitt et betydelig antall produkter som har fått status som Beskyttet Betegnelse. Dette er en utmerkelse som gis til gode

produkter som på bakgrunn av sin særegenhet får en spesiell beskyttelse. At så mange produkter har fått betegnelsen i løpet av 2006 og 2007 er et konkret bevis på at satsingen på spesialprodukter har båret frukter.

I strategien "Ta landet i bruk!" har jeg i tillegg til mat, trukket fram andre nasjonale satsingsområder. Økologisk matproduksjon og forbruk, trevirke, bioenergi, reiseliv og opplevelsesproduksjon, inn på tunet og annen grønn vare- og tjenesteproduksjon er alle områder der det ligger et betydelig potensial for utvikling av lønnsom næringsvirksomhet.

Målsettingen for økologisk matproduksjon og matforbruk er at 15 pst. av matproduksjonen og matforbruket skal være økologisk i 2015. Denne målsettingen er ambisiøs, og strategien gir tydelige signaler i forhold til hvordan målsettingen kan nås. Det er spesielt viktig at en målsetting om økologisk forbruk i størst mulig grad kan fylles med norsk produksjon.

Målsettingen når det gjelder trevirke er økt bruk av tre og økt lønnsomhet i hele verdiskjeden. Her spiller utvikling av nisje- og spesialprodukter en betydelig rolle.

Når det gjelder bioenergi, er målsettingen økt sysselsetting og økte inntekter for landbruket, og i tilknyttede virksomheter. Bioenergi er et område der jeg ser betydelige muligheter for å realisere inntekter til landbruket. Jeg er svært engasjert i området og gjør en betydelig innsats for å bidra til at en stor andel av verdiskapingen tilfaller bøndene som i utgangspunktet sitter på ressursene.

For reiseliv og opplevelsesproduksjon er følgende målsetting formulert: Økt verdiskaping og bedriftsøkonomisk lønnsomhet basert på mat, kultur, natur og aktivitetsbaserte opplevelser. Det bygdebaserte reiselivet representerer en stadig økende andel av det de reisende er ute etter. At norske fjorder blir kåret til verdens mest attraktive reisemål er et tydelig bevis på at verdiskapingspotensialet er stort, og jeg legger ekstra stor vekt på å presentere norsk matkultur som et viktig innslag i reiselivsproduktet Norge.

Inn på tunet er en voksende næring der landbruket tilbyr tjenester både i helse-, omsorgs- og utdanningssammenheng. Målet for dette satsingsområdet er økt lønnsomhet gjennom langsiktige avtaler og gode kvalitetssikrede tjenester. Dette er et innsatsområde der landbrukets ressurser bør utnyttes for å tilby gode, spesialtilpassede tilbud til utvalgte målgrupper. En viktig utfordring er å kvalitetssikre tjenestene for å sikre gode og langsiktige avtaler. Jeg har i min

statsrådsperiode bidratt til å få dette arbeidet videreutviklet, og forholdene ligger nå godt til rette for å skape gode løsninger både for brukere og tilbydere av denne typen tjenester.

Avslutningsvis vil jeg gjøre det klart at det ikke er bare innenfor de ovenfor nevnte områdene at jeg legger forholdene til rette for nisje- og spesialproduk-

ter. Jeg ønsker all verdiskaping basert på landbrukets samlede ressurser velkommen, og mener at jeg gjennom både signaler først og fremst gitt gjennom den nye nasjonale strategien for næringsutvikling, og gjennom økonomiske virkemidler som blir stilt til disposisjon, legger godt til rette for dette.

SPØRSMÅL NR. 1304

Innlevert 25. juni 2007 av stortingsrepresentant Heidi Sørensen

Besvart 5. juli 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte at det ikke er aktuell politikk for Regjeringen å tillate leteboring eller utvinning av petroleum i Svalbards territorialfarvann?»

BEGRUNNELSE:

I den senere tid har det vært økende interesse for å lete etter petroleum i Svalbards territorialfarvann. Dette gjelder både ved øya Hopen og i Bellsund på vestkysten av Spitsbergen. Det nordlige Barentshavet er som kjent ikke åpnet for leting etter petroleum. Likevel kan oljeselskapene ifølge det spesielle regelverket som gjelder for Svalbard søke om tillatelse til leteboring i Svalbards territorialfarvann. Kystnære farvann på Svalbard har store forekomster av sjøfugl og sjøpattedyr, og er blant de mest verdifulle og sårbare områdene som finnes i det nordlige Barentshavet. Det er også klart at miljøskadene ved et oljeutslipp vil bli større jo nærmere land utslippet skjer.

Svar:

Tidligere og nåværende regjering og Storting har satt høye mål for miljøvernet på Svalbard. Virksomhet på Svalbard, inkludert i territorialfarvannet, er strengt regulert gjennom lov om miljøvern på Svalbard som trådte i kraft i 2002. Det er også iverksatt omfattende vernetiltak for å bevare øygruppen som et

stort, sammenhengende og i hovedsak uberørt villmarksområde.

Hele 84 pst. av Svalbards territorialfarvann er vernet som nasjonalparker eller naturreservater. Her er det selvsagt ikke aktuelt å tillate petroleumsvirksomhet. I de delene av territorialfarvannet som ikke er vernet, vil leteboring og drift kreve tillatelse etter svalbardmiljøloven. Om slik tillatelse kan gis, må vurderes i lys av de høye miljømålene for Svalbard og svalbardmiljølovens formål og bestemmelser.

Regjeringen legger stor vekt på å bevare Svalbards kystfarvann mest mulig uberørt. Målet er at Svalbard skal fremstå som et av verdens best forvaltede villmarksområder. Det er også slått fast at ved konflikt med andre interesser på Svalbard skal miljøhensyn veie tyngst. Det omfattende vernet av kyst- og territorialfarvannet og den strenge reguleringen av lokal virksomhet gjennom svalbardmiljøloven gjen-speiler dette.

Regjeringen mener miljøet på Svalbard må ha minst like streng beskyttelse som på fastlandet. I lys av miljømålene for Svalbard og svalbardmiljøloven, ser denne Regjeringen, i likhet med tidligere regjeringer, det ikke som aktuelt å tillate petroleumsvirksomhet i Svalbards territorialfarvann. Petroleumsvirksomhet her vil heller ikke harmonere med prinsippene i helhetlig forvaltningsplan for Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten.

SPØRSMÅL NR. 1305**Innlevert 25. juni 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 29. juni 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Da Regjeringen la frem sin hovedstadmelding (på Holmlia) la man stor vekt på trygghet i byen og et tilstedeværende politi. Oslos siste politipost er på Holmlia, og den representerer trygghet og tilstedeværelse for lokalbefolkningen. Samtidig har politipostens åpningstider stadig blitt innskrenket, og mange frykter at den skal bli lagt ned.

Kan justisministeren forsikre lokalbefolkningen om at så ikke vil skje?»

Svar:

Holmlia politipost har betydd mye positivt for utviklingen på Holmlia, og den var på plass så tidlig at den fikk en god posisjon for sitt trygghetsskapende arbeid blant beboerne. Erfaringene som er høstet på Holmlia, vil være viktige når man skal vurdere det fremtidige polititilbud både på Holmlia og på det nærliggende Mortensrudområdet hvor det skjer sterk utbygging både av boliger og skoler mv.

Politimesteren i Oslo må, sammen med den politiske ledelse i Oslo kommune, fortløpende vurdere publikums behov for nærpoliti i tråd med den felles innsats for å skape trygge oppvekstvilkår og forbygge kriminalitet. Bruk av faste politiposter er riktig løsning enkelte steder, mens det i andre sammenhenger, fra et politimessig synspunkt, vil være viktigere å bruke politiets resurser i aktiv patruljering og tilstedeværelse i lokalmiljøet.

Politimesteren i Oslo opplyser at det ikke foreligger planer om å stenge politiposten på Holmlia. Det er imidlertid viktig å være oppmerksom på at behov og prioriteringer kan endres over tid. Så vel politimesteren som Politidirektoratet understreker viktigheten av at en storby som Oslo har både politistasjoner og politiposter som er åpne og tilgjengelige for publikum, noe også justisministeren kan slutte seg til.

Dette er også i samsvar med de forutsetninger som er lagt til grunn i St.meld. nr. 42 (2004-2005) om Politiets roller og oppgaver.

SPØRSMÅL NR. 1306**Innlevert 26. juni 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 29. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Viser til svar på spørsmål nr. 1188 der det kommer frem at en gjennomsnittlig lønsmottaker i Storbritannia har ca. 52 000 kr høyere kjøpekraft enn en gjennomsnittlig lønsmottaker i Norge. Dette til tross for at gjennomsnittlig lønnsnivå er betydelig høyere i Norge enn i Storbritannia.

Kan finansministeren gi et anslag på hvor mye av denne forskjellen som skyldes henholdsvis skattenivå, avgiftsnivå og generelt prisnivå?»

Svar:

OECDs undersøkelse Taxing Wages 2005-2006 gjør det mulig å anslå effektene på kjøpekraften av skatt på lønn, og av forskjeller i prisnivå, men ikke forskjeller som skyldes ulike avgiftsnivåer i de to

landene. Forskjellen mellom brutto gjennomsnittlig lønnsinntekt (kjøpekraftsjustert) og lønnsinntekt etter skatt for en enslig uten barn er ifølge denne undersøkelsen 11 305 kr. Langt viktigere er dermed forskjellen i kjøpekraft som skyldes forskjeller i prisnivå. Ifølge OECD er det norske kostnadsnivået 35 pst. høyere enn kostnadsnivået i Storbritannia. Noe av dette skyldes at avgiftsnivået er lavere i Storbritannia. For eksempel er den høyeste merverdiavgiftssatsen 17,5 pst. og det er ikke merverdiavgift på de fleste matvarer. Forskjeller i priser som er påvirket av myndighetenes politikk på andre måter enn gjennom avgiftssatsene (for eksempel landbrukspriser) kan imidlertid også være av betydning for forskjellene i kjøpekraft.

Vedlegg til svar:

Exchange Rates and Purchasing Power Parities of National Currencies, 2006

	Monetary unit	2006	
		Exchange rates *	Purchasing power parities **
Australia	AUD	1,33	1,39
Austria	EUR	0,80	0,91
Belgium	EUR	0,80	0,89
Canada	CAD	1,13	1,29
Czech Republic	CZK	22,72	14,57
Denmark	DKK	5,97	8,54
Finland	EUR	0,80	0,94
France	EUR	0,80	0,90
Germany	EUR	0,80	0,94
Greece	EUR	0,80	0,71
Hungary	HUF	212,04	130,99
Iceland	ISK	69,93	1,02
Ireland	EUR	0,80	91,73
Italy	EUR	0,80	0,84
Japan	JPY	116,26	128,09
Korea	KRW	954,19	758,73
Luxembourg	EUR	0,80	0,99
Mexico	MXN	10,91	7,35
Netherlands	EUR	0,80	0,91
New Zealand	NZD	1,55	1,50
Norway	NOK	6,44	9,85
Poland	PLZ	3,12	1,85
Portugal	EUR	0,80	0,66
Slovak Republic	SKK	29,94	17,37
Spain	EUR	0,80	0,78
Sweden	SEK	7,42	9,35
Switzerland	CHF	1,26	1,76
Turkey	TRL	1,43	0,82
United Kingdom	GBP	0,55	0,62
United States	USD	1,00	1,00

* Average of 11 months daily rates.

** Estimates based on Economic Outlook No 79, June 2006.

SPØRSMÅL NR. 1307**Innlevert 26. juni 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 29. juni 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge Aftenposten 26. juni 2007 brukte nordmenn i 2006 totalt 20 mrd. kr mer til reiser utenlands enn vi gjorde i 2002. Dersom disse pengene istedenfor hadde blitt brukt i Norge, ville dette naturlig nok økt etterspørselen i Norge.

Kan finansministeren gi et anslag på hvordan denne økte etterspørselen etter reiser til utlandet har påvirket utviklingen av pris- og rentenivå i Norge?»

Svar:

Virkningen på aktiviteten i norsk økonomi av økt innenlandsk etterspørsel avhenger i noen grad av hva som etterspørres. En økning i etterspørselen etter arbeidsintensive tjenester vil f.eks. gi sterkere utslag i arbeidsmarkedet enn økt etterspørsel etter varer og tjenester som er produsert i utlandet. Kjøp av varer og tjenester som er produsert i utlandet påvirker imidlertid også normalt aktiviteten i norsk økonomi, via

transport, varehandel, tilrettelegging etc. Etterspørselen etter utenlandsreiser har for eksempel betydning for aktiviteten i reisebyråer, norske fly- og fergeselskaper og i selskaper som leverer varer og tjenester til disse.

Finansdepartementet har ikke beregnet virkningen på aktivitet og inflasjon mv. av en vridning i norske husholdningers etterspørsel bort fra utenlandsreiser og i retning av andre typer forbruk. Som nevnt over vil virkningen av en slik endring i etterspørselens sammensetning bl.a. avhenge av hvilke konsumutgifter som øker. Dersom det stort sett er etterspørselen etter andre varer og tjenester med høyt importinnhold som øker, er det grunn til å tro at utslagene i aktivitet og inflasjon blir mindre enn dersom etterspørselen vris i retning av arbeidsintensive tjenester. Utslagene vil også avhenge av situasjonen i arbeidsmarkedet og den generelle kapasitetsutnyttningen i økonomien i utgangspunktet.

SPØRSMÅL NR. 1308**Innlevert 27. juni 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 1. august 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Når vil den midlertidige stengingen av Lysaker stasjon finne sted, og går utbyggingen økonomisk som planlagt?»

BEGRUNNELSE:

Fremdriftsplanen ved nye Lysaker stasjon tilsier at togtrafikken sommeren 2007 flyttes over til de nye sporene. Dette gjøres mens toget erstattes med buss i en periode på 9 dager. Planen er at dette skal skje i fellesferien. Hvis dette ikke går som planlagt, vil det skape store problemer for dagpendlerne til og fra Oslo. Undertegnede har også blitt kjent med at det kan skje en budsjettsprikk ved nye Lysaker stasjon.

Svar:

I henhold til framdriftsplanen for Lysaker stasjon ble to nye spor tatt i bruk natt til 30. juli 2007, slik at

dagens to spor kan rives og erstattes med nye til hele Lysaker stasjon ferdigstilles sommeren 2009. For å få lagt om togtrafikken, ble Drammenbanen stengt fra 22. juli til 29. juli 2007. Slike stenginger legges fortrinnsvis til sommerferien slik at færrest mulig reisende berøres, og for at det skal være tilstrekkelig kapasitet til å kunne avvikle trafikken med busser. Planleggingen av en slik stenging pågår i mer enn ett år, og det er derfor svært viktig at anleggsarbeidene i forkant blir ferdigstilt i henhold til framdriftsplanen.

Arbeidene med Lysaker stasjon har av ulike årsaker ligget etter framdriftsplanen siden sommeren 2006. Jernbaneverket har iverksatt en rekke tiltak for å ta igjen det tapte, og trafikkomleggingen 30. juli 2007 ble gjennomført som planlagt.

Kostnadsoverslaget for Lysaker stasjon er senest omtalt overfor Stortinget i forbindelse med statsbudsjettet for 2007. Under omtalen av Lysaker stasjon i St.prp. nr. 1 (2006-2007), side 97, heter det bl.a. at:

[...]
 Prosjektet er kvalitetssikret i henhold til retningslinjene for kvalitetssikring av statlige investeringsprosjekter på over 500 mill. kr. i 2006, og har en kostnadsramme på 1 033 mill. 2006-kr og en styringsramme på 954 mill. 2006-kr. Rammene er justert for valg av elektronisk sikringsanlegg. I St.prp. nr. 1 (2005-2006) er det angitt at det er usikkerhet knyttet til konsekvensene av reguleringsplanvedtaket samt prisstigning i anleggsmarkedet. I løpet av våren 2006 er alle grunnarbeidskontraktene på prosjektet inngått. Disse viser en kostnadsøkning på ca. 20 pst. i forhold til godkjente rammer. Nye tiltak for å bedre tilgjengeligheten og sikkerheten har også medført økte kostnader. På

bakgrunn av dette økes kostnadsrammen til 1 166 mill. 2007-kr og styringsrammen til 1 084 mill. 2007-kr."

Per 1. juli 2007 er Jernbaneverkets prognose at den justerte kostnadsrammen vil holde. Det er imidlertid knyttet usikkerhet henholdsvis til ansvarsforholdene omkring den forsinkelsen som har oppstått, og de konsekvenser som følger av vedtaket i Akershus fylkeskommune 10. mai 2007 om å etablere Fornebubanen som en bybane i stedet for en automatbane.

SPØRSMÅL NR. 1309

Innlevert 27. juni 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 4. juli 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Er statsråden enig med byrådet i Oslo i at § 3-1 i forskriften om offentlige anskaffelser forplikter kommunen til å gjennomføre åpen konkurranse om kjøp av helse- og sosialtjenester mellom alle potensielle leverandører av slike tjenester innenfor frivillig/ideell sektor, og at direkte forhandlinger med en ideell organisasjon ikke kan gjennomføres?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstillingen gjelder både der "ny" kontrakt inngås og ved fornyelse av eksisterende samarbeidsforhold.

I bystyremøte i Oslo 6. juni 2007 ble følgende forslag fra SV og KrF oversendt byrådet for uttalelse:

"Byrådet bes i forbindelse med de kommende anbudsprosesser på helse- og sosialsektoren benytte unntaksbestemmelsene i forskrift om offentlige anskaffelser som gir anledning til å innlede direkte forhandlinger med ideelle organisasjoner."

I byrådets notat til bystyret hvor dette forslaget vurderes, vises det til forskriftens § 3-1 (1), som gjelder enten kommunen kjøper inn helse- og sosialtjenester fra en ideell organisasjon, eller gjennom ordinært tilbud. Ifølge denne skal enhver anskaffelse så langt som mulig være basert på konkurranse. Ut fra dette konkluderer byrådet med at "Erfaringsmessig vil Oslo kommune ha mulighet til å sørge for konkurranse mellom flere ideelle organisasjoner ved kjøp av pleie- og omsorgstjenester. Når dette er tilfelle kan kommunen ikke kjøpe direkte fra den enkelte organisasjon".

Det vises også til Regjeringens omtale av unntaket for kjøp av helse- og sosialtjenester fra ideelle organisasjoner i kap. 7.2 i Ot.prp. nr. 62 (2005-2006). Ut fra denne omtalen og utformingen av forskrift om offentlige anskaffelser § 2-1, tredje ledd, synes det åpenbart at det er kommunen selv som velger om man vil gjennomføre en åpen anbudsrunde eller forhandle direkte med én eller flere ideelle organisasjoner. Det er imidlertid ikke åpenbart hvorvidt en kommune, dersom man velger å forhandle med ideell sektor, er forpliktet til å gjennomføre åpen konkurranse mellom ulike ideelle organisasjoner, eller kan velge å forhandle direkte med en konkret organisasjon/stiftelse.

Svar:

Regjeringen ønsker å legge til rette for at frivillig sektor kan videreutvikle sin funksjon i å løse samfunnsoppgaver. I forbindelse med revideringen av regelverket for offentlige anskaffelser valgte vi derfor å videreføre unntaket for kjøp av helse- og sosialtjenester fra ideelle organisasjoner. Bakgrunnen for unntaket er at det er usikkert om kravet til åpen konkurranse i tilstrekkelig grad ivaretar hensynet til et ønsket samfunnsengasjement og samarbeid med disse organisasjonene.

Unntaket er nedfelt i forskrift om offentlige anskaffelser § 2-1 (3). Det fremgår av denne bestemmelsen at oppdragsgiver ikke er forpliktet til å følge forskriftens del II og III ved inngåelse av kontrakter om utførelse av helse- og sosialtjenester med en ideell organisasjon. Dette innebærer for det første at det er opp til oppdragsgiver å velge om de vil benytte seg

av unntaket eller om de ønsker å gjennomføre en åpen konkurranse etter del I eller III. For det andre innebærer det at oppdragsgiver uansett må følge forskriftens del I. Forskriftens del I inneholder blant annet en del grunnleggende krav til alle anskaffelser, herunder kravet i § 3 4(1) som krever at en anskaffelse "så langt det er mulig skal være basert på konkurranse". En oppdragsgiver som velger å benytte seg av unntaket for kjøp av helse- og sosialtjenester fra ideelle organisasjoner, må med andre ord, så langt det er mulig, gjennomføre konkurranse mellom flere slike organisasjoner. Så lenge det finnes flere ideelle organisasjoner som kan levere tjenesten, kan oppdragsgiver derfor ikke gå i direkte forhandlinger med kun én leverandør. Forskriften oppstiller imidlertid ikke noe krav om at konkurransen må kunngjøres i databasen for offentlige innkjøp (Doffin). Det vil derfor i utgangspunktet være tilstrekkelig at oppdragsgiver tar direkte kontakt med flere ideelle organisasjoner. Der-

som anskaffelsen kan være aktuell for leverandører i EUs indre marked, mener imidlertid Kommisjonen, basert på EF-domstolens praksis, at oppdragsgiver ikke kun kan plukke ut noen leverandører og kontakte disse direkte, men må sørge for en bredere offentliggjøring som sikrer likebehandlings- og ikke-diskrimineringsprinsippet. Det er oppdragsgivers ansvar å vurdere hvorvidt en anskaffelse potensielt sett vil kunne være av interesse for leverandører i andre EU-/EØS-land.

Disse prinsippene gjelder både ved inngåelse av "ny" kontrakt og ved fornyelse av eksisterende samarbeidsforhold. Når en eksisterende kontrakt er i ferd med å utløpe, og oppdragsgiver skal inngå ny kontrakt, skal de ideelle organisasjonene i markedet likebehandles og vurderes for deltakelse i konkurransen. Dermed får nye så vel som gamle leverandører like muligheter til å oppnå kontrakt med det offentlige.

SPØRSMÅL NR. 1310

Innlevert 27. juni 2007 av stortingsrepresentant Kari Kjonaas Kjos

Besvart 5. juli 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Under debatten i Stortinget den 29. mai d. å. uttalte statsråden at opptjening av pensjonspoeng til dagens alderspensjon i folketrygden etter at man hadde vært 40 år i yrkeslivet ikke ville bli medregnet, og at man ikke ville ha noe igjen for opptjening etter 40 år. Imidlertid er det slik at det er de 20 beste årene som teller og opptjening i år 41, 42, 43 og så videre vil bli tatt med i de 20 beste årene dersom opptjeningen er høyest i disse årene.

Er statsråden enig i at opptjening i disse årene vil kunne telle med?»

BEGRUNNELSE:

Under debatten om Innst. S. nr. 200 og Innst. S. nr. 201 (2006-2007) i Stortinget den 29. mai i år uttalte statsråden følgende:

"Hva tenker jeg da på? Jo, f.eks. det faktum at vi i folketrygden har en regel som sier at når du har 40 års opptjening har du full opptjening. Hvis du startet tidlig og har 40-års opptjening den dagen du er 60 år, vil vi møte mange med å si: Kan ikke du velge å stå lenger i jobb, bedriften din tilrettelegger nå for at du skal stå lenger i jobb. Så spør vedkommende: Ja, hva vil jeg i så fall tjene i pensjon på det? Svaret vårt pr. i dag er

null. Du vil ikke tjene noe i forhold til den alderspensjonen du får fra du er 67 år. Det er klart at det som system er vi nødt til å ta inn over oss og endre, og det har vi da også gjort."

Jeg tillater meg å be statsråden svare på om det ikke er slik at dersom man hadde blitt stående i arbeid ut over de 40 årene som det vises til i innlegget, og lønnen i de ekstra årene var høyere enn tidligere, ville disse bli medregnet i de 20 beste årene og altså ført til et høyere pensjonsgrunnlag og en høyere pensjon dersom inntekten ikke overstiger taket for grunnlaget.

Svar:

Spørsmålet refererer seg til debatten i Stortinget 29. mai 2007 om Seniormeldinga og forslag fra stortingsrepresentantene Kenneth Svendsen, Robert Eriksson og Gjermund Hagesæter om at arbeidstakere over 67 år får utbetalt full opptjent pensjon uavhengig av hvor mye de har i arbeidsinntekt.

Pensjon i dagens folketrygd beregnes med maksimalt 40 år. Jeg uttalte i debatten at en person som har 40 års opptjening i folketrygden ved fylte 60 år dermed ikke vil tjene noe i pensjon på å arbeide noen år til.

Imidlertid er det riktig som representanten påpeker at pensjonen beregnes etter de 20 beste opptjeningsårene. Her tas det hensyn til samtlige år med pensjonsgivende inntekt og ikke bare de 40 første. En person som har mer enn 40 år, vil kunne få uttelling for de siste årene så fremt disse årene er blant de 20 beste årene. For en som har jevn inntekt, vil videre opptjening i over 40 år derimot ikke gi uttelling i pensjonen.

Stortinget vedtok 23. april 2007 viktige prinsipper for en ny fleksibel alderspensjon i folketrygden, der det åpnes for mulighet til å ta ut hel eller delvis alderspensjon fra fylte 62 år og kombinere pensjon og fortsatt inntekt uten avkorting i pensjonen. Videre tjener man opp rett til pensjon fra første krone og for alle år man arbeider. Dermed vil det alltid lønne seg å stå i arbeid mer enn 40 år.

SPØRSMÅL NR. 1311

Innlevert 27. juni 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 1. august 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å finne en løsning på problemene rundt utbedringsarbeidene i Haukelitunnelene for å unngå lange køer på veiene i sommer, samt vil statsråden også se nærmere på noen av påstandene som har kommet om trenering i Region vest?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til artikkel i Telemark Arbeiderblad vedrørende utfordringene rundt utbedringsarbeidet av Haukelitunnelene. Spesielt har stenging under anleggsarbeidene og mangelfull skilting på E134 vært forhold som har gjort at mange har begynt å lure på om noen i Region vest aktivt motarbeider strekningen. Utbyggingsarbeidet fører nå til lange køer på veiene. Det vises videre til anbudsprosessen rundt utbygging av tunnelene hvor Vegvesenet i første anbudsrunde la inn langt flere utbedringsoppgaver enn forutsatt. Noe som medførte at kostnadene ble 150 mill. kr høyere enn det Stortinget bevilget. Alle disse faktorene gjør at det kan stilles spørsmål om noen i Region vest ønsker å trenere og nedprioritere strekningen.

Svar:

Jeg stiller meg uforstående til påstandene om at noen i Region vest skal ha interesse av å trenere utbedringene av tunnelene og i stedet fremme utbygging av rv 7.

Røldalstunnelen er åpen for all trafikk mellom kl. 12.00 og 20.00 hver dag, bortsett fra 3 uker i juli, da tunnelen er åpen for fri ferdsel hele døgnet.

Når tunnelen er stengt er det omkjøringsmuligheter for små biler på gamlevegen over Røldalsfjellet. Samtidig er ferjetilbudet Ropeid-Sand utvidet med nattferje slik at rv 13 gjennom Brattlandsdalen er omkjøringsrute for større kjøretøy.

Statens vegvesen vil om nødvendig forsterke den lokale trafikkdirigeringen for å sile trafikken slik at det ikke oppstår unødige trafikkproblemer på gamlevegen.

Hauketitunnelen er stengt for all trafikk fra 29. mai 2007. Her blir trafikken organisert som kolonnekjøring på gamlevegen (over Dyrskard). Resultatet av kolonnekjøringen kan føre til køer som likner "ferjekøer". Statens vegvesen vil så langt det er praktisk mulig forsøke å skille store og små biler, dette for å redusere forbikjøringsproblematikken og slik bedre trafiksikkerheten og trafikkavviklingen.

Samferdselsdepartementet har mottatt henvendelser om uklar og misvisende skilting på E134 over Haukelifjell i forbindelse med tunnelarbeidene. Dette har departementet fulgt opp ved å be Vegdirektoratet straks endre skiltingen slik at den blir enklere å forstå og ikke bidrar til trafikkavvisning.

Forholdene vedrørende avlysning av første anbud og utarbeidelse av nytt konkurransegrunnlag er det nøyte redegjort for på sidene 14 og 15 i St.prp. nr. 68 (2006-2007) Om ein del saker på Samferdselsdepartementets område. Jeg viser til denne.

SPØRSMÅL NR. 1312**Innlevert 27. juni 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 29. juni 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre bedre kvalitet i tilbudet om spesialisert, tverrfaglig rusbehandling, både i offentlige og private institusjoner?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok i Innst. O. nr. 4 (2003-2004), jf. Ot.prp. nr. 54 (2002-2003) å overføre ansvaret for spesialisert tverrfaglig behandling for rusavhengighet til helseforetakene. Et sentralt mål med reformen var å sikre et kvalitativt bedre tjenestetilbud. På bakgrunn av et landsomfattende tilsyn med spesialisthelsetjenestens rusinstitusjoner i 2006, konkluderte Helsetilsynet med at flere virksomheter har en uforsvarlig virksomhet og at pasientrettighetene brytes. I et oppslag i Romerikes Blad 23. juni d.å. fremkommer det kritikk av institusjonen "Håpets dør" fra flere brukere. Det er viktig at de regionale helseforetakene har gode rutiner for å håndtere klager på tjenestetilbudet fra brukere. Videre må RHFene sikre at alle tjenestetilbud i regionen holder god kvalitet.

Svar:

De regionale helseforetakene inngår avtaler med private tjenesteytere som tilbyr tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelmissbrukere. Avtalever-

ket skal sikre at de lover og regler som gjelder for spesialisthelsetjenesten og annet lovverk blir fulgt. Institusjonene pålegges kvalitetskontroll og internrevisjon. Jeg er kjent med at de regionale helseforetakene fortløpende vurderer kvaliteten i avtalepartenes virksomheter.

Regjeringen følger opp intensjonene i rusreformen. Rusreformen er evaluert og en rekke tiltak hva gjelder forbedring vil bli fulgt opp. Jeg vil her særlig nevne at Sosial- og helsedirektoratet har fått oppdrag om å utarbeide nasjonale faglige retningslinjer for tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelmissbruk. Det er også igangsatt et arbeid med en egen veileder for vurdering av henvisning til tverrfaglig spesialisert behandling. Målet er en mer likeartet praksis på dette området. En annen viktig utfordring som det arbeides med er å bedre rekrutteringen av kvalifisert helsepersonell til fagfeltet. I opptrappingsplanen for rusfeltet som kommer til høsten er kvalitet og kompetanse et av fem prioriterte områder.

Helse Sør-Øst RHF har orientert meg om at de ser alvorlig på kritikken fra brukere av institusjonen Håpets Dør som representanten viser til. Helse Sør-Øst RHF har i dag derfor hatt møte med virksomhetens eier, Frelsesarmeen. En redegjørelse fra Frelsesarmeen om Håpets Dør oversendes Helse Sør-Øst RHF innen 11. juli 2007.

SPØRSMÅL NR. 1313**Innlevert 28. juni 2007 av stortingsrepresentant Trond Helleland****Besvart 31. juli 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I Innst. S. nr.15 (2003-2004)) la Samferdselsdepartementet og Stortinget til grunn at det ikke skulle aksepteres et trafikktpap på mer enn 15 pst. ved etablering av bom på Breiskallen og Raufoss på rv 4. Etter ett års drift ser man at tapet til tider har vært 30 til 50 pst., og at de iverksatte trafikksikkerhetstiltak ikke har hjulpet.

Hva mener statsråden er grensen for hvor stort trafikktpap som aksepteres for at ikke belastningen på beboerne på omkjøringsveiene skal bli for stor?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom behandlingen av St.prp. nr. 74 (2000-2001) godkjente Stortinget delvis bompengefinansiert utbygging av fase 1 av rv 4 i Oppland, som inkluderer strekningene Reinsvoll-Hunndalen og Lygna N-Einavoll samt bygging av bomstasjoner. Det ble lagt til grunn at utbyggingen skulle skje parallelt med bompengerevingen og at et eventuelt låneopptak ville være av avgrenset størrelse. Fase 2 av utbygginga er nærmere omtalt i St.prp. nr. 74 (2000-2001). Samferdselsdepartementet la i proposisjon

høsten 2002 frem et forslag til endret opplegg for finansiering av fase 1 av den planlagte utbyggingen av rv 4 i Oppland. Forslaget gikk ut på å endre bompenggeordningen fra parallell utbygging og innkreving til utbygging med låneopptak og etterskuddsinnkreving av bompenger. Samferdselsdepartementet viste til at trafikkavvisningen ved bomstasjonen er på nærmere 50 pst., mot forutsatt 15 pst., samt problemene dette har skapt på tilliggende vegnett. Den etablerte bomstasjonen på rv 4 ved Breiskallen ble derfor åpnet for gratis passering fra og med 1. juli 2003 og ut byggeperioden. Bommen ble satt i drift igjen sommeren 2006. Forutsetningene for driften var:

- Låneopptak basert på fylkeskommunal garanti
- Raskest mulig utbygging av strekningen Reinsvoll-Hunndalen
- Etterskuddsbompenggeinnkreving på gammel og ny rv 4 med samme takstnivå som i 2002, justert for prisstigning fra 2001
- Bommen på riksveg 4 Breiskallen åpnes for gratis passering i byggeperioden
- Iverksettelse av nødvendige tiltak på fylkesveger og kommunale veger som sikrer at bomstasjonene ikke gir større trafikklekkasje enn 15 pst. når innkrevingen starter opp igjen

Etter ett års drift er det imidlertid ikke tegn til at forutsetningen om maksimalt 15 pst. trafikk tap til omkjøringsveiene oppfylt. Trafikkmengden på disse veiene har etter gjenåpning av bomstasjonene til tider vært dobbelt så stor som tidligere. Disse veiene, blant annet fylkesvei 89 og fylkesvei 111, er ikke tilpasset dette. Den økte trafikkmengden har ført til en dramatisk svekkelse av trafiksikkerheten, og belastningen på de som bor langs disse veiene har økt betydelig, og skaper daglig stor utrygghet. De iverksatte trafiksikkerhetstiltakene fra Statens vegvesen har ikke avhjulpet situasjonen.

Bomstasjonen ble åpnet i 2003 med henvisning til nettopp de problemer som den store trafikkmengden på omkjøringsveiene hadde skapt.

Mener statsråden at det går en grense for hvor store problemer omkjøringstrafikken skaper før det tas initiativ til for eksempel å åpne bomstasjonen på gamle rv 4 ved Breiskallen?

Svar:

Bondevik II-regjeringen redegjorde i St.prp. nr. 78 (2002-2003) for finansieringsopplegget for prosjektet rv 4 Reinsvoll-Hunndalen ved Raufoss. I dette opplegget ble det lagt til grunn 15 pst. trafikkavvisning, og det er forutsatt gjennomført nødvendige tiltak på sidevegnettet slik at trafikkavvisningen ikke ble større enn dette. Bondevik II-regjeringen skrev inn i proposisjonen at man hadde "merka seg at kommunane har teke på seg ansvaret for å gjennomføre dei tiltaka som ble funne nødvendige på det kommunale vegnettet". Bompenggeinnkrevingen ble igangsatt 21. august 2006, og har følgelig vært i funksjon i mindre enn ett år.

I 2005 ble det nedsatt en arbeidsgruppe med representanter fra Oppland fylkeskommune, Vestre Toten og Gjøvik kommuner samt Statens vegvesen for å se nærmere på aktuelle tiltak for å begrense trafikkoverføringen til sidevegnettet. I tråd med arbeidsgruppens anbefalinger ble det høsten 2006 innført fartsgrenser på 40 km/t på fv 111 i Gjøvik fra nord til kryss med fv 89 i Vestre Toten og videre på fv 89 vestover til Raufoss. I tillegg er det anlagt flere fartsdempere og opphøyde gangfelt på fv 111. Dersom trafikkoverføringen skulle vise seg å bli permanent, anbefalte arbeidsgruppen etablering av bomstasjon på fv 111.

Gjennomsnittlig trafikkavvisning de første 10 månedene er anslått til i underkant av 30 pst. Registreringene viser imidlertid en nedadgående tendens. På fv 111 og fv 89 i Gjøvik og Vestre Toten økte trafikken med om lag 80 pst. da bompenggeinnkrevingen startet i 2006. Hittil i 2007 er økningen redusert til om lag 45 pst. Trafikkbelastningen på disse vegene er følgelig vesentlig mindre nå enn da innkrevingen startet. Det er også lekkasjer via andre lokale veger og fjernruter uten at det foreligger tellinger.

Årsvariasjoner i trafikkmengden kan påvirke tallene. Målinger i et så kort tidsrom er ikke tilstrekkelige til at det kan trekkes endelige konklusjoner. Trafikkutviklingen på sidevegnettet blir imidlertid vurdert fortløpende. Jeg legger til grunn at Oppland fylkeskommune og Vestre Toten og Gjøvik kommuner, i samråd med Statens vegvesen, vurderer innføring av ytterligere tiltak dersom trafikkavvisningen ikke blir redusert ytterligere, i tråd med forutsetningene i St.prp. nr. 78 (2002-2003).

SPØRSMÅL NR. 1314**Innlevert 28. juni 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 4. juli 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at Entra eiendom AS må følge reglene for offentlige anskaffelser?»

BEGRUNNELSE:

Da staten omorganiserte forvaltningsbedriften Statsbygg, ble Statens utleiebygg AS (forløperen til Entra eiendom) skilt ut fra virksomheten til et statlig heleid aksjeselskap. I proposisjonen står det at "Statens utleiebygg AS forutsettes å drive rent kommersiell virksomhet og opptre i konkurranse med andre aktører på markedet. Selskapet skal utøve de normale funksjoner for et eiendomsselskap. Konklusjonen er derfor at Statens utleiebygg AS ikke er forpliktet til å følge anskaffelsesreglene".

Dette synes å være en svært dårlig løsning. I dag fremstår Entra eiendom AS som en mellomting mellom et offentligrettslig organ og en vanlig bedrift. Det burde ikke være mulig å komme unna reglene om offentlige anskaffelser ved å stille krav til kommersiell virksomhet. Dersom staten ved Nærings- og handelsdepartementet fortsatt skal eie Entra eiendom AS, må de etter Venstres syn følge reglene om offentlig anskaffelser. Et annet alternativ er at staten skiller ut de utviklingsoppgavene Entra har for sentrale eiendommer nasjonalt og deretter selger seg ned i selskapet.

Svar:

I forbindelse med etableringen av Entra Eiendom AS ble det besluttet at selskapet skulle være en rent kommersiell virksomhet som opptre i konkurranse med andre aktører på markedet. I forhold til regelverket til offentlige anskaffelser er det slik at selskap som rent faktisk driver kommersiell virksomhet i reell konkurranse med andre aktører, ikke er omfattet av oppdragsglverbegrepet i regelverket. Dette følger av forståelsen av både lov og forskrift om offentlige anskaffelser. For at et selskap som driver slik virksomhet skal omfattes av regelverket, kreves derfor endring av både lov og forskrift. Departementets forståelse av hvilke virksomheter som omfattes av anskaffelsesregelverket, bygger på EUs innkjøpsdirektiv 2004/18/EC og det tilsvarende EØS-direktivet. Jeg har ikke registrert noen faglig begrunnelse fra annet hold for å utvide kretsen av virksomheter som bør være omfattet av regelverket, og jeg kan ikke se at det er grunnlag for å endre de nasjonale innkjøpsreglene slik at regelverket omfatter andre typer virksomheter enn de som er omfattet i resten av Europa. Jeg anser det derfor ikke som aktuelt å igangsette et arbeid for å endre loven for å sikre at Entra Eiendom AS omfattes av anskaffelsesreglene.

Statens delinteresser i Entra Eiendom AS forvaltes av Nærings- og handelsdepartementet. Jeg finner derfor ikke grunn til å gå inn på spørsmål knyttet til elerstyring og organisering av dette selskapet konkret.

SPØRSMÅL NR. 1315**Innlevert 28. juni 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 1. august 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Fra 1988 til 1995 gikk det ferje mellom Austefjorden i Sund kommune på Sotra og Kvaløy i Austevoll kommune. Sambandet ble lagt ned som en del av finansieringen av Bakkasundbrua i Austevoll, men det ble understreket at gjenåpning var ønskelig når Austevollsbrua åpner. Det skjer i november 2007. En direkte riksveiferje vil ha en rekke positive virkninger også ut over berørte områder.

Vil statsråden medvirke til at forsøk med riksveiferje mellom Sund og Austevoll utredes og startes opp så snart som mulig?»

BEGRUNNELSE:

En direkte riksveiferjeforbindelse mellom Sotra og Austevoll vil binde sammen henholdsvis rv 555 på Sotra og rv 546 i Austevoll. I tiden etter 1995 da ferjen mellom Austefjorden i Sund og Kvaløy i Aust-

evoll ble nedlagt, har sysselsetting og næringsaktiviteten på Sotra og i Austevoll økt betydelig. Ikke minst vises dette tydelig gjennom den kraftige veksten i trafikken over Sotrabroen mellom Fjell kommune og Bergen kommune.

Når Austevollsbrua åpner i november 2007, vil grunnlaget for trafikk i et gjenåpnet direkte ferjesamband mellom Sund og Austevoll være ytterligere forsterket. Næringsmessig vil en direkteforbindelse bedre logistikk for arbeidskraft, varer og tjenester. En viktig tilleggseffekt vil være redusert utslipp av miljøgasser gjennom mindre kjørt distanse på vei.

Turistmessig er en slik direkte ferjeforbindelse en viktig del i en ytre nasjonal turistvei langs kysten av Hordaland og samtidig en mulighet for ytterligere utvikling innenfor reiselivsnæringen.

Direkte ferjeforbindelse vil kunne ha reisetid på 15-20 minutter og vil innebære en betydelig tids-, kostnads- og miljømessig besparelse for trafikk mellom Austevoll og kommunene på Sotra.

Jeg håper derfor at statsråden vil ta initiativ for å få forgang i utredning av en slik direkteferje og medvirke til at statlig finansiering kan inngå i et prøveprosjekt over 12 måneder, slik at erfaring kan innhentes både gjennom sommersesong og vintersesong.

Svar:

Ferjesambandet mellom Kvaløy og Barmen i Austevoll kommune og Austefjorden i Sund kommune var et rent fylkesvegferjesamband. Ferjesambandet mellom Austevoll og Sund kommuner ble nedlagt 1. januar 1996.

Etter behandling i Austevoll kommune vedtok fylkestinget i Hordaland 12.-13. juni 1995 å opprette et fast samband mellom Hundvåkøy og Storekalsøy i Austevoll kommune. Det faste vegsambandet ble finansiert ved hjelp av lån, tilskudd og alternativ bruk av fylkeskommunale ferjetilskuddsmidler fra ferjesambandet mellom Austevoll-Sund kommune, og deler av de innsparte midlene ved nedleggelsen av ferjestrekningen Kvaløy-Barmen. Vegsambandet til Storekalsøy ble åpnet 16. oktober 1999. Ferjestrekningen Kvaløy-Barmen ble samtidig nedlagt.

Fylkeskommunen har forutsatt at lånet vil være finansiert ved innsparte ferjetilskuddsmidler i løpet av en 20-årsperiode. Denne perioden vil løpe fram til 2019 dersom en tar utgangspunkt i 1999 da brua til Storekalsøy ble åpnet. Alternativt vil perioden løpe til 2016 dersom en tar utgangspunkt i 1996 da sambandet Austevoll og Sund kommune ble nedlagt.

I fylkestingsvedtaket er det ikke lagt inn forutset-

ninger om at ferjesambandet mellom kommunene Austevoll og Sund på nytt skal opprettes når en framtidig bru mellom Huftarøy og Hundvåkøy blir åpnet for trafikk.

I St.prp. nr. 30 (2004-2005) Om utbygging og finansiering av rv 546 Austevollsbrua er det forutsatt alternativ bruk av innspart ferjetilskudd fra riksvegferjedriften og bompenger. Alternativ bruk av innspart ferjetilskudd fra riksvegferjedriften er forutsatt for 15 år gjennom en reduksjon fra to til en ferje i sambandet Krokeide-Hufthamar, samt nedleggelse av ferjestrekningen til Austevollshella etter at Austevollsbrua blir åpnet i november 2007. Bompengefinansieringen er satt til 16 år fra 2005, og det er lagt til grunn at ordningen med alternativ bruk av innspart ferjetilskudd blir avsluttet før det har gått 15 år dersom bompengeinntektene blir høyere enn forutsatt.

Statsråden er kjent med at det fra lokalpolitisk hold i Hordaland fylkeskommune er tatt opp spørsmål om å opprette ferjesamband mellom kommunene Austevoll og Sund på nytt, og at Statens vegvesen Region vest er bedt om å legge frem en sak om dette for fylkespolitisk behandling.

I dette arbeidet vil det blant annet måtte inngå en vurdering av om det er mulig å bruke eksisterende ferjekai i Austevoll eller om det må bygges en ny ferjekai. Framtidig trafikkgrunnlag og hvilken vegstatus et eventuelt framtidig ferjesamband skal ha må også vurderes. I tillegg må det vurderes hvilke virkninger et nytt ferjesamband vil medføre for finansieringen av fast vegsambandet mellom Hundvåkøy og Storekalsøy, og for bompengeinntektene for Austevollsbrua. Statens vegvesen Region vest regner med å legge fram en sak til fylkeskommunen om dette i løpet av høsten 2007.

Et ferjesamband mellom Austevoll og Sund kommune vil kunne åpne for interessante muligheter både innen reiseliv og annet næringsliv i disse øykommunene. Dette må vurderes opp mot de vedtakene som allerede er gjort om alternativ bruk av ferjetilskudd og framtidige fylkeskommunale/statlige tilskuddsbehov til ferjedrift.

Med utgangspunkt i at det allerede er startet opp et arbeid lokalt, der spørsmålet om et nytt ferjesamband mellom Austevoll og Sund kommune skal utredes, finner ikke statsråden grunn til å starte andre utredninger om det samme spørsmålet. Når det gjelder spørsmålet om medvirkning til at statlig finansiering kan inngå i et forsøk med ferje mellom Sund og Austevoll kommuner, er det for tidlig å si noe om det nå.

SPØRSMÅL NR. 1316**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 12. juli 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren fortsatt la denne myndighetspraksis gå foran lovgitte vilkår som skal hindre kumulasjon og medvirke til internasjonal konkurranseøytralitet?»

BEGRUNNELSE:

Det svenske jernbaneselskapet SJ AB trafikkerer strekningen Oslo-Karlstad-Stockholm. Fra januar 2007 har selskapet en omsetning i Norge som overstiger registreringsgrensen på 50 000 kr, og er følgelig merverdiavgiftsregistrert. For utenlandsk næringsdrivende som ikke er registreringspliktig i Norge, gir merverdiavgiftsloven § 26 a en rett til momsrefusjon. SJ har imidlertid blitt nektet refusjon av 1,7 mill. kr for årene 2005 og 2006 til tross for at alle vilkårene i merverdiavgiftsloven er oppfylt. Avgiftsmyndighetenes begrunnelse er at man her likestiller SJ med norske virksomheter som driver virksomhet med omsetning under 50 000 kr, i stedet for å legge refusjonsvilkårene i loven til grunn. Med denne praksis brytes gjensidighetsvilkårene som en rekke land har stilt overfor Norge.

Svar:

Utenlandske næringsdrivende som ikke driver avgiftspliktig virksomhet i Norge vil ved anskaffelse av varer og tjenester i Norge pådra seg norsk merverdiavgift som ikke kan fradragføres. Den norske mer-

verdiavgiften vil helle ikke kunne fradragføres i utlendingens hjemland. For å sikre konkurransenøytralitet mellom utenlandsk og innenlandsk registrerte virksomheter kan utenlandske næringsdrivende søke om refusjon av merverdiavgift påløpt i Norge. Tilsvarende mulighet har norske næringsdrivende i en rekke andre land.

Det følger av merverdiavgiftsloven § 26 a, jf. forskrift 25. juni 1996 om refusjon av merverdiavgift til utenlandske næringsdrivende (forskrift nr. 106) § 1 at det er anskaffelser av varer eller tjenester i Norge til bruk for utenlandske næringsdrivende som ikke er registreringspliktige i Norge som er refusjonsberettiget. Det er et krav at den utenlandske omsetningen etter sin art hadde medført registreringsplikt dersom omsetningen hadde skjedd i Norge. Det er videre et vilkår at inngående merverdiavgift ville vært fradragberettiget dersom virksomheten hadde vært registrert i Norge.

Jeg har fått opplyst at i denne konkrete saken har Østfold fylkesskattekontor, som har ansvaret for refusjonsordningen, i vedtak av 1. februar 2007 lagt til grunn at selskapet har omsetning i Norge og dermed er pliktig til å registrere seg i merverdiavgiftsmann-tallet i Norge. Fylkesskattekontoret har derfor lagt til grunn at selskapet ikke har krav på refusjon etter refusjonsordningen. Avgjørelsen er påklaget ved brev av 4. april 2007, og er nå til behandling i Skattedirektoratet. Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan gå nærmere inn i en sak som er under klagebehandling.

SPØRSMÅL NR. 1317**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 12. juli 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren lempe på denne handelshindringen, og forenkle prosedyren under henvisning til at utenlandske næringsdrivende skal beregne og betale avgift ved representant "når ikke annet er bestemt"?»

BEGRUNNELSE:

Fra 7. januar 2007 ble togtilbudet på strekningen Oslo-Karlstad-Stockholm forbedret ved at SJ AB (SJ) har to avganger Oslo-Stockholm og to avganger Oslo-Karlstad på hverdager. SJ er registrert med merverdiavgiftsrepresentant i samsvar med merverdiavgiftsloven § 10 tredje ledd og forskrift nr. 71. SJ

er imidlertid nektet dispensasjon fra vilkåret i forskriftens § 4, om at salgsdokument skal sendes gjennom representanten, hvilket av Skattedirektoratet antas å innebære at hver konduktør på SJs tog i Norge, må ledsages av den norske representanten, som må ta imot hver billett, påføre momsbeløpet mv. og deretter gi billetten til passasjerer.

Svar:

Stortingsrepresentanten Skovholt Gitmark tar i sitt spørsmål opp kravene til salgsdokumentasjon i forbindelse med utenlandsk næringsdrivendes bruk av representant.

Fra Skattedirektoratet har jeg fått opplyst at det svenske Jernbaneselskapet SJ AB, som driver persontransport på strekningen mellom Oslo og Stockholm, er registrert ved representant i merverdiavgiftsmanntallet. Det billettsalget som skjer for reiser innen Norge på strekningen mellom Kongsvinger og Oslo, er å anse som norsk innenlandsk omsetning som er avgiftspliktig, jf. merverdiavgiftsloven § 10 tredje ledd. Dette innebærer at passasjerene på toget må betale merverdiavgift for reiser innen Norge, samt ved kjøp av mat om bord på denne strekningen.

Det følger av forskrift 31. mars 1977 om registrering av utenlandsk næringsdrivende ved representant mv. (forskrift nr. 71) § 4 at salgsdokumentasjonen, i

dette tilfellet billetten, skal sendes gjennom merverdiavgiftsrepresentanten. I brev av 31. januar 2007 til Skattedirektoratet ba SJ AB om en bekreftelse på at denne bestemmelsen ikke innebærer at representanten må være fysisk til stede på toget sammen med konduktøren. Det ble bedt om en bekreftelse på at det anses tilstrekkelig at selger gir representanten en omsetningsoversikt i stedet for salgsdokumentkopi.

Ved brev av 26. juni 2007 avslo Skattedirektoratet søknaden om dispensasjon fra vilkåret om at salgsdokument skal sendes gjennom representant. Skattedirektoratet har vist til at Finansdepartementet har hatt dispensasjonssaker til behandling tidligere, uten at man har funnet at det foreligger hjemmel for å dispensere fra kravene i forskrift nr. 4.

Etter mitt syn er det behov for å se nærmere på behovet for en endring på dette området. Særlig i tilfeller som det foreliggende, hvor det foregår kontantsalg, fremstår kravet om at salgsdokumentasjon skal sendes gjennom representanten som vanskelig og i denne konkrete saken som ikke praktisk gjennomførbar. Med sikte på en forenkling vil jeg vil derfor ta skritt for å vurdere de prosedyrene som i dag følger av forskriften § 4. Jeg vil også be Skattedirektoratet om å finne en løsning som lar seg praktisk gjennomføre i denne konkrete saken.

SPØRSMÅL NR. 1318

Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 2. juli 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Innbyggerne på Veiholmen i Smøla kommune har gått sammen om en underskriftskampanje for å få fjernet nedsatt konsesjonsgrense på øya, begrunnet i sterk fraflytting, reduserte eiendomsverdier og forskjellsbehandling i stort omfang.

Hva er Regjeringens vurdering av virkningen av boplikt på helårsbosetting på mindre øysamfunn, og er Smøla sin praktisering av nullkonsesjonsgrensen tillatt og akseptabel?»

BEGRUNNELSE:

Smøla kommune har siden 1980 hatt nedsatt konsesjonsgrense på en del eiendommer på fiskeværet Veiholmen. Boplikten er knyttet til bruksnummer ved at eiendommer med et lavere bruksnummer enn

247 er omfattet av forskriften. Høyere bruksnummer omfattes ikke. Det er dermed forskjellsbehandling av relativt like eiendommer på samme sted.

Til tross for boplikten har Smøla kommunestyre i de 27 årene som er gått siden innføringen gitt alle som har søkt om å omgjøre konsesjonspliktig eiendom til fritidsbolig, medhold. Det hevdes at det ikke er noen som helst kontroll med at boplikten overholdes. Liberal dispensasjonspraksis og fravær av oppfølging av regelverket bidrar til forskjellsbehandling og uklarhet rundt hva som gjelder.

Veiholmen er preget av sterk fraflytting. Boplikten begrenser eiendomsverdiene på øyen og vanskeliggjør eiendomsomsetning. Initiativtakerne mener at boplikten hindrer nyinvesteringene som følge av virkningen på eiendomsverdier. Det vises til at bo-

plikten vanskeligjør lånefinansiering. Boplikten omtales av initiativtakerne som en "tvangstrøye" for Veiholmen-samfunnet.

Forskning utført ved Universitetet på Ås viser at det vanskelig kan påvises positive bosettingskonsekvenser av et slikt regelverk, og peker samtidig på at virkningen kan være negativ i fraflyttingsområder, herunder særlig på øysamfunn. På Veiholmen er størsteparten av eiendommene i realiteten blitt/i ferd med å bli fritidsbolig til tross for forskriften om nullkonsesjon på øyen. Dette stemmer godt overens med de faglige vurderinger som er gjort ved Universitetet på Ås, som peker på at boplikt i noen tilfeller kan medføre at det blir færre helårsboliger enn det ville vært uten boplikt.

I underskriftskampanjen for å få fjernet boplikten signerte 61 av 85 fastboende. Ifølge initiativtakerne var det kun 2 av innbyggerne som gikk mot. Øvrige var ikke til stede. Initiativtakerne Anton Kristiansen og Turid Kvammen har klaget saken inn til Landbruks- og matdepartementet og til Sivilombudsmannen.

Svar:

Det er ca. 70 kommuner med forskrift om nedsatt konsesjonsgrense. Hensikten er å hindre at eiendommer som bør brukes til helårsbolig blir brukt til fritidsformål.

Noen av forskriftene gjelder øysamfunn. Mitt inntrykk er at de kommuner som har forskriften mener den fungerer etter sin hensikt.

Noen kommuner, som for eksempel Smøla, har forskrift som bare gjelder nærmere spesifiserte gnr. og bnr. Dette reiser særlige spørsmål da de eierne det gjelder lett kan føle at de blir behandlet forskjellig i forhold til kommunens øvrige innbyggere.

Departementet er kjent med at noen av eierne med eiendom som omfattes av forskriften for Smøla føler forskriften som svært urimelig.

Departementet har derfor tatt opp flere sider ved forskriften for Smøla med kommunen.

Dette gjaldt bl.a. spørsmålet om forskriften fungerer etter sin hensikt, og spørsmålet om hvorfor kommunen mener at bare visse gårdsnummer/bruksnummer bør omfattes av forskriften.

Kommunen uttalte blant annet:

"Det er en realitet at man her har fradelt boligeiendommer som ikke blir omfattet av konsesjonsbestemmelsene. Historikk/dokumentasjon som er tilgjengelig i våre arkiv kan tyde på at dette er en utilsiktet virkning av bestemmelsene. Sannsynligvis hadde ikke kommunestyret den gang konsesjonsplikten ble innført forutsett at det i framtida kunne fradeles eiendommer som etter fradeling falt utenfor de konsesjonsbelagte bruksnumrene. Sittende formannskap og kommunestyre er oppmerksom på denne situasjonen, og Smøla kommune vil i fortsettelsen vurdere hvordan man skal forholde seg til dette."

I brev herfra 18. juni 2007 oppsummerte departementet sitt syn på saken. Departementet pekte på at kommunen er nærmest til å vurdere om for eksempel økt reiselivssatsing og stadig økende turisme har ført til at Veiholmen har økt sin attraksjon som feriested de siste årene. Departementet hadde derfor ikke noe å bemerke til at kommunen ønsker å beholde forskriften for å kunne være med å styre utviklingen. Departementet kunne heller ikke se at det var grunnlag for å mene at kommunen forskjellsbehandler dem som søker konsesjon.

Departementet ga imidlertid uttrykk for at det ikke var gitt noen god begrunnelse for at ikke alle bnr. under gnr. 52 er inkludert i forskriften. Det ble derfor bedt om at kommunen vurderer spørsmålet om forskriften er tilfredsstillende avgrenset og eventuelt vurderer å søke forskriften endret på dette punktet.

Da det er grunneiere som mener at det foregår "forskjellsbehandling", ga departementet også uttrykk for at kommunen bør vurdere om det er behov for å gi de berørte grunneierne mer informasjon om hvordan forskriften skal forstås og hvordan den blir praktisert.

Departementet har bedt om å bli holdt orientert om hva som skjer i saken.

For øvrig har jeg satt i gang et arbeid med å vurdere bopliktreglene og virkningen av dem. Ut over det jeg har sagt over, vil jeg derfor på det nåværende tidspunkt ikke kommentere reglene. Jeg vil komme tilbake til spørsmålet når dette arbeidet er avsluttet.

SPØRSMÅL NR. 1319**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 31. juli 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«På Vestfoldbanen er det også i år for lite bemanning sommerstid. Dette fører til svært mange overfylte togavganger, der barn og gamle må stå i midtganger og ved utgangsdører. Både av hensyn til de reisendes og personalets sikkerhet og for å oppmuntre flere til å la bilen stå og reise kollektivt er dette svært negativt. Tilbudet står i grell kontrast til NSBs markedsføring den senere tid.

Vil samferdselsministeren ta kontakt med NSB og forsøke å løse problemene?»

Svar:

Jeg vil først orientere kort om hvilket handlingsrom NSB har i henhold til trafikkavtalen som regulerer statens kjøp av persontransporttjenester med tog fra NSB AS for perioden 2007-2010, før jeg redegjør for de tiltak som er iverksatt for å avhjelpe situasjonen på sikt.

Trafikkavtalen bygger på at NSB AS har det operative driftsansvaret og markedsansvaret. Avtalen har således nedfelt NSBs frihet til å kunne foreta operative beslutninger innenfor rammeavtalens klausuler uten at disse må forelegges Samferdselsdepartementet som kjøper.

Når det gjelder sommerinnstillinger, har trafikkavtalen for 2007-2010 nedfelt tidligere praksis for sommerinnstillinger. Dette innebærer at NSB AS har samme handlingsrom til å gjennomføre sommerinnstillinger som selskapet har hatt tidligere år. Dette er nødvendig for at selskapet skal kunne avvikle sommerferie for sitt kjørende personell. Dersom NSB AS ikke hadde hatt mulighet til å sommerinnstille avganger, ville konsekvensen vært at selskapet måtte ha en langt større arbeidsstyrke, noe som i dagens arbeidsmarked er vanskelig å oppnå, samtidig som det ville

være uforholdsmessig kostnadskrevende. På grunn av strenge krav til kompetanse, er det videre ikke mulig å basere sommerproduksjonen på ferievikarer. Innstillingene må også gjennomføres slik at de gir effekt i forhold til personalbehovet, noe som blant annet medfører at rushtidstilbudet blir redusert.

NSB opplyser at personalsituasjonen er mer anstrengt for selskapet enn tidligere. Blant annet har sterk vekst i etterspørselen etter arbeidskraft medført at et større antall lokomotivførere enn normalt har forlatt yrket samtidig som det er vekst i både etterspørselen etter persontrafikk og godstrafikk med tog. NSB opplyser videre at dette har gjort det nødvendig å innstille tog i en lengre periode og i noe større omfang enn tidligere år.

Det er iverksatt en rekke tiltak for å bedre tilgangen på lokomotivførere. Ett av de viktigste tiltakene er at utdanningskapasiteten på Norsk jernbaneskole er økt samtidig som det er satt i gang omfattende kampanjer for å tiltrekke tilstrekkelig antall kvalifiserte søkere. I tillegg har NSB gjennomført endringer i arbeidsvilkårene for å redusere antall lokomotivførere som slutter. På kort sikt leier også NSB inn lokomotivførere fra Sverige for å avhjelpe situasjonen.

NSB har informert Samferdselsdepartementet om at selskapet forventer at disse tiltakene vil ha effekt og at situasjonen gradvis vil bli mindre anstrengt. NSB har også et klart mål om at sommerinnstillingene i 2008 skal bli mindre omfattende enn inneværende år.

Jeg har vurdert NSBs sommerinnstillinger og vil gjennomføre sanksjoner i tråd med trafikkavtalen siden omfanget av sommerinnstillingene er større enn det som er avtalt mellom partene. Jeg vil også fortsette å følge denne saken nøye.

SPØRSMÅL NR. 1320**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 31. juli 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I forbindelse med tunnelskandalen på E18 i Vestfold har statsråden forsikret at kostnadene skal dekket av staten, og det er ønskelig med et oppdatert anslag på totale kostnader for å gjenåpne tunnelene, når man også tar med erstatning til berørte og andre følgekostnader, det ønskes spesifisert hva tapet er for bompengeselskapet E18 Vestfold og hvordan dette vil bli dekket?»

Svar:

Det foreligger pr. i dag ikke noe nytt anslag på totale kostnader for å gjenåpne tunnelene ut over det kostnadsanslaget som fremgår av St.prp. nr. 68 (2006-2007), side 18, der det sies at grovt vurdert, er reparasjonskostnadene for tunnelene på E18 beregnet å koste om lag 265 mill. kr inkl. byggherrekostnader.

Kostnader knyttet til tiltak på omkjøringsvegene er beregnet til 20 mill. kr og omfatter blant annet skilting, økt vinterdrift, noe asfaltering, informasjon, ulike mindre trafikksikkerhetstiltak, forsterket skole-skyss, økt ferjekapasitet i sambandet Moss-Horten samt kollektivfelt ved Bergsenga.

Driftsutgifter og rentekostnader til bomselskapet er beregnet til 25,2 mill. kr, og dekket av staten. Tap av bompenginntekter blir dekt ved forskyvning av innkrevingsperioden.

Dette betyr at de totale kostnadene for å få gjenåpnet tunnelene på E18 i Nordre Vestfold vil bli på om lag 310,2 mill. kr. I tillegg kommer kostnader til ekstraordinære inspeksjoner av tunneler på hele rikets og fylkesvegnettet og noen administrative kostnader som i alt er beregnet til 35 mill. kr.

SPØRSMÅL NR. 1321**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 31. juli 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Energiforbruk og klimagassutslipp henger sammen. Det hevdes at verdens utfordring for å skaffe nok energi er større enn de antatte miljø- og klimautfordringene. Den teknologiske utviklingen er viktig for om utslippene vil vokse fortere eller saktere enn de gjør i dag. Energieffektivitet vil derfor være viktig som mål, strategi, virkemiddel og målestokk innenfor miljøpolitikken og derved innenfor samferdsel.

Hvordan vil statsråden innarbeide energieffektivitet i samferdselspolitikken sine ulike virkemidler?»

BEGRUNNELSE:

Ikke minst innenfor samferdselsstatistikk er det på bakgrunn av behovet for energieffektivitet nødvendig å utarbeide nye data for å få en mer korrekt sammenligning, og derved et mer korrekt grunnlag for prioritering, av ulike transportformer innenfor

samferdselssektoren. Det vil etter mitt syn være riktig at Samferdselsdepartementet tar initiativ til at slik statistikk utarbeides, og det bør være naturlig og nødvendig at det blir gjort i forbindelse med pågående rullering av Nasjonal transportplan. Men også i sammenheng med oppfølging av St.meld. nr. 26 (2006-2007) Regjeringens miljøpolitikk og rikets miljøtilstand og St.meld. nr. 34 (2006-2007) Norsk klimapolitikk vil en samferdselsstatistikk som fremviser transportsektorens og transportmidlenes energieffektivitet, være avgjørende viktig for å redusere energiforbruk og derved også redusere miljøutslipp. I hovedsak gjelder dette transportmidlenes enkeltvise rammebetingelser (eksempelvis sikre veier med god kapasitet og lav høydeprofil), transportmidlenes relative fordeling innbyrdes innenfor samlet innenlands transportsektor og transportmidlenes energieffektivitet ved bruk (eksempelvis drivstofforbruk pr. bil).

Som en illustrasjon på problemstillingen viser jeg til at bruk av høyhastighetstog er svært ener-

gikrevende, slik det er påvist i bl.a. en undersøkelse ved Lancaster-universitetet i Storbritannia av professor Roger Kemp. Han har sett på mulig bruk av høyhastighetstog mellom London og Edinburgh og konkluderer med at supertog med fart på 350 km/t bruker mer energi pr. passasjer enn fly.

Problemstillingen med energieffektivitet illustrerer også at siden klima- og utslipsproblematikk håndteres som en global utfordring, blir det svært villedende dersom energieffektivitet og miljøutslipp utelukkende måles innenfor nasjonale grenser. Også i en slik sammenheng er høyhastighetstog illustrerende. Norge har ikke bygget nye vannkraftverk på lenge. Nesten all tilvekst i elkraft kommer gjennom tilførsel fra et internasjonalt energimarked der også sterkt forurensende kullkraftverk inngår. Dersom energibruk til høyhastighetstog fremstilles som å være uten miljøutslipp, blir det følgelig svært misvisende. På global basis er bare en liten del av energien produsert med vannkraft, mens kull står for 25 pst.

Når Norge er fullstendig integrert i det globale produksjonsapparat for energi, kan vi etter mitt syn ikke trekke ut elementet "vannkraft" og "reservere" for enkelte transportformer som f.eks. høyhastighetstog.

Men den tette sammenhengen mellom energiforbruk og miljøutslipp og den store andelen av miljøutslipp som transportsektoren står for, er det viktig at energieffektivitet fokuseres langt sterkere innenfor samferdselssektorens politikk, mål, strategi og virkemidler. Da må Norge også ha en felles og entydig statistikk som måler energieffektivitet i samferdselssektoren og hos de enkelte transportmidlene. Skal de sektorvise klimahandlingsplaner bli realistisk, og derved troverdig, må derfor energieffektivitet bli et bærende element i en samferdselspolitikk som er sektorsamvirkende med miljøpolitikken.

Svar:

Bedre energieffektivitet er en viktig strategi i stortingsmeldingen om Norsk klimapolitikk som ble lagt fram 22. juni 2007. Her varsler blant annet Regjeringen at den vil gå igjennom skatte- og avgiftssystemet med sikte på å gjøre endringer for å fremme miljøvennlig atferd, herunder mer effektivt energi-

forbruk. Regjeringen vil øke miljø- og klimaavgifter mot tilsvarende reduksjoner av andre skatter og avgifter innenfor en provenynøytral ramme.

Innenfor vegtransportsektoren er energieffektiviseringstiltak allerede satt i gang. For nye kjøretøy ble slagvolumkomponenten i engangsavgiften erstattet med en CO₂-komponent fra 2007. Dette har resultert i mer energieffektive biler allerede, og gjennomsnittlige CO₂-utslippet fra nyregistrerte biler i perioden januar til mai 2007 var på 157 g/km. I 2006 var gjennomsnittlige utslipp fra nyregistrerte biler 177 g/km.

Det norske bilmarkedet er lite sett i en internasjonal sammenheng, og det er derfor svært viktig at Norge samarbeider med andre land for å påvirke krav til energieffektivitet i kjøretøy. Regjeringen vil at Norge skal vil være en pådriver i det europeiske arbeidet for stadig strengere krav til kjøretøy.

Samferdselsdepartementet har i tillegg en god dialog med den norske bilbransjen for å forbedre energieffektiviteten fra bilparken. Bilbransjen mener det er mulig å få CO₂-utslippene ned på gjennomsnittlig 120 g/km fra nye biler innen 2012. Også i dette arbeidet følger vi nøye med på utviklingen i EU. EU-kommisjonen har foreslått å innføre et krav til utslipp fra nye biler på 130 g/km innen 2012, og ytterligere 10 g/km ønskes redusert gjennom effektiviseringstiltak på kjøretøy. Dersom gjennomsnittlige CO₂-utslipp pr. nye bil blir redusert til 120 g/km tilsvarer dette en reduksjon på nesten 60 g/km sammenlignet med nivået i 2006. 40-60 gram mindre utslipp pr. km i gjennomsnitt pr. bil gir en utslippsreduksjon i størrelsesorden 1,5-2,5 millioner tonn CO₂-ekvivalentar i 2020 sammenlignet med utslippsnivået for bilmodeller fra 2006. En mer energieffektiv bilpark gir dermed store reduksjoner i klimagassutslipp fra transportsektoren.

I tillegg til energieffektiviseringstiltak som reduserer energiforbruket pr. kjøretøy og pr. kjøretøykilometer, er det viktig med tiltak som reduserer det totale antallet kjøretøykilometer, og dermed også det totale energiforbruket. Av denne grunn satser Regjeringen på kollektive transporttiltak inkludert styrking av jernbanen og belønningsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk. God arealplanlegging kan også bidra til å redusere det totale transportbehovet og dermed energibruken til transport.

SPØRSMÅL NR. 1322**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 4. juli 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«På hvilken bakgrunn kan statsministeren hevde at det er satsset på en ordning med gratis PC til elevene i videregående opplæring?»

BEGRUNNELSE:

På nettsiden til avisen Utdanning (www.utdanning.ws) står det en omtale av at statsministeren vil ha fart på skolepolitikken (27. juni 2007). Nettstedet skriver bl.a. følgende: "VG ville vite om Regjeringas barnehagesatsning hadde gått ut over skolesatsinga. Statsministeren avviste det og minnet om satsinga på flere lærere og gratis PC-er til elevene i videregående opplæring."

Etter det spøreren erfarer, har Regjeringen nylig besluttet at bærbar PC ikke skal anses som nødvendig læremiddel. Det innebærer at elevene ikke får gratis PC i videregående opplæring.

Fremskrittspartiet er blant de partiene på Stortinget som har vært uenig med Regjeringen i denne beslutningen.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra statsministeren.

I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2007 ble det innført gratis læremidler i videregående opplæring. Ordningen trer i kraft høsten 2007 for elever på videregående trinn 2. Det er lovfestet i henholdsvis opplæringsloven §§ 3-1 og 4A-3 og fri-skoleloven § 6-2 at skoleeier har ansvar for å holde elevene i videregående opplæring med nødvendige trykte og digitale læremidler og nødvendig digitalt utstyr. Fylkeskommunene fikk økt sin bevilgning med 287,4 mill. kr i budsjettet for 2007 til læremidler i videregående opplæring.

Kunnskapsdepartementet forutsetter at skoleeier har det digitale utstyret som er nødvendig for at elevene skal kunne nå kompetansemålene i læreplanene. At elevene har bærbare PC-er er ingen nødvendig forutsetning. Det er opp til skoleeier (fylkeskommunene) om de ønsker å organisere opplæringen på en slik måte at elevene må ha bærbar PC. Skoleeier kan kreve en mindre egenandel fra elevene forutsatt at elevene får en innsparing knyttet til utgifter til annet

individuellt utstyr, for eksempel kalkulator og kladdebøker.

PC-tettheten i videregående opplæring er fordret de siste årene og må anses som god. Skoleåret 2006-2007 er det i gjennomsnitt 1,83 elever pr. PC i videregående opplæring. Tilsvarende tall i 2004-2005 var 2,49 elever pr. PC.

Det er bevilget 50 mill. kr til utvikling av digitale læremidler i videregående opplæring.

Dessuten vil jeg vise til at flere av ressursindikatorene for grunnskolen viser økt ressursbruk det siste året. Det er sannsynlig at det gode kommuneopplegget de siste årene har medvirket til denne utviklingen:

- KOSTRA-tall for 2006 viser at korrigerte brutto driftsutgifter pr. elev økte fra 2005 til 2006 med 5,8 pst. Fra 2004 til 2005 var økningen kun på kun 0,1 pst.
- Det er en økning i antall årsverk i grunnskolen fra skoleåret 2005/2006 til skoleåret 2006/2007, samtidig som at elevtallet har gått ned. Dette har gitt seg utslag i en svak forbedring i antall elever pr. lærerårsverk fra skoleåret 2005/2006 til 2006/2007, fra 12,3 til 12,1 elever pr. lærerårsverk i kommunale skoler. Gjennomsnittlig beregnet gruppestørrelse har holdt seg stabil i samme periode.
- PC-tettheten er styrket i løpet av de tre siste skoleårene i hele grunnskolen. Skoleåret 2006/2007 er det i rene barneskoler 5,3 elever pr. maskin. Dette er en forbedring fra 2004/2005 da det i gjennomsnitt var 7,1 elever pr. maskin. Skoleåret 2006/2007 var det videre 4,2 elever pr. maskin i kombinerte barne- og ungdomsskoler og 4,1 elever pr. maskin i rene ungdomsskoler. Dette er en forbedring fra 2004/2005 fra henholdsvis 6 elever pr. maskin og 5,9 elever pr. maskin.

I tillegg til barnehagesatsingen har Regjeringen funnet rom bl.a. for styrket kommuneøkonomi, satsing på gratis læremidler i videregående opplæring og frukt og grønt på skoler med ungdomstrinn. Barnehagesatsingen kan derfor ikke sies å ha gått ut over Regjeringens skolesatsing.

SPØRSMÅL NR. 1323**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 5. juli 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Beslutningen om nedleggelse av Kure epilepsisenter er nå tatt.

Kan statsråden forsikre at gode forvaltningsprosedyrer er fulgt i anbudsprosessen, at et alternativt likeverdig tilbud er på plass innen 1. oktober 2007, og at nedleggelse av epilepsisenter ikke vil føre til svekkelse av tilbudet til epileptikere verken når det gjelder kvalitet eller kvantitet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til tidligere spørsmål nr. 1154, datert 5. juni 2007, hvor statsråden i sitt svar redegjør for hvordan Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF ved Epilepsienheten i Sandvika vil få i oppdrag å etablere et rehabiliteringstilbud for mennesker med vanskelig regulerbar epilepsi fra 1. oktober 2007. Ifølge svaret på mitt forrige spørsmål ville statsråden be Helse Sør-Øst RHF foreta en supplerende gjennomgang for å være sikker på at vurderingene som er foretatt, er riktige også i forhold til alternativet med videre drift ved Kure. Statsråden skulle så orienteres om vurderingen før beslutning ble gjennomført. Så lenge denne saken har fått en så grundig vurdering, vil jeg anta at avgjørelsen som nå er tatt vil være til beste for pasientene, og ikke styrt av at helseforetaket vil redusere kjøp av tjenester av økonomiske hensyn. Det er imidlertid flere som nå stiller seg spørsmål om hvordan et kvalifisert tilbud skal kunne etableres på så kort tid, uten at dette svekker andre tilbud. Personale med erfaringsbasert spesialkompetanse på dette området går ikke arbeidsledige og venter på oppdrag, men jeg antar at RHF allerede har sikret seg kvalifisert personale og egnede lokaler som vil gi et likeverdig tilbud uten opphold.

Jeg har også fått henvendelse fra de private aktørene som hadde ønsket å drive Kure epilepsisenter videre, hvor de uttrykker stor frustrasjon over selve saksbehandlingsprosessen og hvor de antyder at RHF ikke følger sine egne etiske retningslinjer for innkjøp/anbud.

Frustrasjonen gjelder manglende informasjon om saksgangen, og manglende tilbakemelding på at henvendelser er mottatt.

De mener seg ikke behandlet i tråd med forvaltningsloven. De er også kritiske til at RHF ikke hadde sitt tilbud ferdig på den datoen de private aktørene fikk frist til å levere inn et tilbud, og at representanter for RHF/SSE er til stede når de presenterer sitt tilbud for daværende Helse Sør.

Som følge av sammenslåingen av Helse Sør og Øst ble saken videresendt det nye RHF, og ifølge informasjonsdirektøren ved Helse Sør ble saken fremlagt/videresendt uten innstilling. De private aktørene ba da om å få presentere seg for de som skulle fatte beslutningen, men dette har de ikke engang fått noen tilbakemelding på. Da statsråden ba Helse Sør-Øst innhente supplerende opplysninger særlig med henblikk på videre drift av Kure, sendte representanten for de private aktørene en e-post til administrerende direktør og ba om å bli kontaktet for å få mulighet til å gi opplysninger og presentasjon. Det har ikke kommet noe svar på denne henvendelsen. De private aktørene føler nå at deres sak ikke er godt nok opplyst der hvor beslutningen ble tatt etter at Helse Sør hadde sendt fra seg saken uten innstilling. Jeg håper at statsråden kan gi et tydelig svar på alle tre delene i mitt spørsmål da dette er en sak som opptar både pasientene og de ansatte ved Kure, men det vil også være klargjørende for hvordan private aktører kan forvente å få sine anbud behandlet på av RHF.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF opplyser at etter at Norsk Folkehjelp meldte fra om salg av eiendommen der Kure epilepsisenter drives, og at organisasjonen ville avvikle som driftsoperatør for senteret, har Helse Sør-Øst RHF foretatt en samlet vurdering av hvordan de ut fra sitt "sørge for"-ansvar best kan følge opp tilbudet til pasientgruppen som så langt er blitt ivaretatt av Kure epilepsisenter. I underlaget for vurderingene har det også inngått innspill fra private aktører, bl.a. innspill som gjelder videre drift av Kure epilepsisenter.

Dersom Helse Sør-Øst RHF skulle se det som mest hensiktsmessig å ivareta denne pasientgruppen ved at private aktører driver Kure epilepsisenter videre, ville det kreve at en følger reglene for offentlige anskaffelser.

Etter en samlet vurdering har Helse Sør-Øst kommet til at beste oppfølging av pasientgruppen vil være at pasientgruppen blir ivaretatt ved å videreføre et tilbud til pasienter med vanskelig regulerbar epilepsi ved Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF, Epilepsienheten i Sandvika.

Helse Sør-Øst RHF har følgelig ikke utlyst konkurranse, jf. regler for offentlige anskaffelser.

Helse Sør-Øst RHF mener at den valgte løsning bl.a. vil muliggjøre samarbeids- og synergieffekter gjennom samlokalisering med den etablerte høyspe-

sialiserte enheten innen epilepsiomsorgen, samt gi god samhandling med det pedagogiske tilbudet med spesialkompetanse innen epilepsi ved Solberg skole.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at så langt en har kunnet bringe på det rene samsvarer en slik løsning godt med de behov for behandlingstilbud som foreligger og de faglige krav til behandling som relevante fagmiljøer vektlegger.

Som jeg gjorde rede for i mitt svar på spørsmål nr. 1154 til skriftlig besvarelse forutsettes det etablert et tilbud for 12 personer. Dette samsvarer med gjen-

nomsnittsbelegget ved Kure epilepsisenter, og er følgelig et tilbud av samme omfang plassmessig som tilbudet ved Kure epilepsisenter.

Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF tar sikte på å etablere et tilbud innen 1. oktober 2007 med egnede lokaler og kvalifisert personell. Tilbudet til personer med epilepsi vil ikke bli svekket ved den løsningen som er valgt, men vil heller bli styrket gjennom de muligheter for samhandling med spesialkompetanse som denne løsningen vil gi.

SPØRSMÅL NR. 1324

Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 4. juli 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at den norske ambassaden i Nigeria praktiserer returavtaler og ikke diskriminerer mennesker på etnisk grunnlag?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har nylig fått beskrevet følgende eksempel på visumpraksis som slik Høyre ser det er helt uholdbar: En kvinne av nigeriansk opprinnelse har bodd i landet i ca. 20 år, er utdannet ved UiO, har arbeidet og betalt skatt i 20 år, er gift med norsk statsborger og har 3 barn på henholdsvis 3, 5 og 7 år. Kvinnens foreldre har to ganger søkt om besøksvisum for å besøke kvinnen og hennes familie, men har fått avslag. Begrunnelsen begge ganger var liten eller ingen returmöglichkeit. Kvinnen har anket, men både ambassadekontoret og UDI opprettholdt avslaget med samme begrunnelse.

Undertegnede tillater seg å tvile på hvorvidt dette kan medføre riktighet. Det er tale om to pensjonister som har levd hele sitt liv sammen i hjemlandet, har 6 barn og nesten 30 barnebarn rundt seg. Kvinnen som er bosatt i Norge, er deres eneste barn som er bosatt i utlandet. Kvinnen har tidligere hatt 4 familiemedlemmer på besøk i Norge, og samtlige reiste tilbake etter endt besøk. Den norske ambassaden i Nigeria ser ut til å ha bestemt seg for å nekte enhver nigerianer visum til Norge. Undertegnede tillater seg å undres over om dette er en praksis som er i henhold til regelverket og stiller spørsmål ved hvorvidt det i det hele tatt praktiseres noen form for individuell vurdering. At en kvinne bosatt i Norge i 20 år nektes muligheten

til å ha sine foreldre på besøk på tross av at hun aktivt har bidratt til verdiskapingen i dette landet i alle år (selv som student uten sosiale rettigheter), ikke pådrar Norge noen kostnader i forbindelse med besøket mv., er et stykke fra den hjertevarmen denne regjeringen offisielt har smykket seg med. Dette kan enkelt løses ved at våre ambassader praktiserer returavtaler. De som får visum, må da fysisk møte opp på ambassaden og bekrefte retur når de er tilbake i landet. På den måten vil ambassaden kunne melde fra til politiet hvis retur ikke oppfylles og de kan "svarteliste" herboende mot å få besøk senere. Dermed kan man praktisere en betydelig mer liberal visumpraksis enn i dag. I dette og liknende tilfeller legger ambassaden til grunn en TRO på at mennesker ikke vil reise tilbake som eneste kriterium for å nekte visum uten faktiske holdepunkter for dette. Det foreligger så vidt meg bekjent heller ingen statistikk eller oversikt over denne problemstillingen som ambassaden kan bygge på. Dette er direkte flaut og pinlig for Norge, og slik jeg ser det et grelt eksempel på diskriminering av lovlige borgere som ønsker besøk av sine foreldre og besteforeldre. Jeg anmoder statsråden om å møte kvinnen og hennes familie samt klargjøre at regelverket skal tolkes og praktiseres basert på individuelle vurderinger, ikke generelle fordommer.

Svar:

Jeg kjenner ikke til saken representanten Dahl refererer til, og kan som kjent ikke gå inn i denne typen enkeltsaker. Jeg vil imidlertid understreke at jeg har tillit til at utenriksstasjonene og Utlendingsdirektora-

tet foretar en forsvarlig vurdering i henhold til gjeldende regelverk av de individuelle forholdene i hver enkelt sak.

Representanten Dahl hevder i begrunnelsen for sitt spørsmål at den norske ambassaden i Nigeria "ser ut til å ha bestemt seg for å nekte enhver nigerianer visum til Norge". Jeg vil i denne sammenheng påpeke at statistikken for 2006 viser at over halvparten av de visumsakene som ble behandlet ved ambassaden i Abuja, ble innvilget (517 av 942 saker).

Representanten Dahls opplysninger om at den nigerianske kvinnen han refererer til, tidligere har hatt fire familiemedlemmer på besøk i Norge, understreker også at det foretas individuelle vurderinger i hver enkelt sak. Jeg har ingen opplysninger som tilsier at ambassaden diskriminerer mennesker på etnisk grunnlag.

Ved vurdering av visumsøknader skal det blant annet vurderes om innvandringspolitiske hensyn talar mot at visum gis. Det sentrale ved vurderingen av innvandringspolitiske hensyn er søkerens returforutsetninger, som innebærer en vurdering av i hvilken grad det foreligger en mulighet for at søkeren ikke vil forlate Norge og Schengen-området frivillig ved visumtidens utløp. Søkernes returforutsetninger må vurderes individuelt. Blant annet sees det hen til søkerens alder, sivilstatus, tilknytning til hjemlandet i form av bolig, arbeid, familie mv., tidligere reiser til Schengen-området, og om søkeren eller dennes familie har emigrert eller hatt til hensikt å emigrere. Er returforutsetningene svake, må det vurderes om det foreligger sterke nok velferdsgrunner for at visum li-

kevel gis. Søkernes etniske, religiøse eller kulturelle bakgrunn vil ikke alene være grunn til å konstatere svake returforutsetninger. I så måte vil det gjelde et prinsipp om ikke-diskriminering. Det er imidlertid en kjensgjerning at utvandringspotensialet er større fra noen land og områder enn andre. Dette vil det være relevant å se hen til ved de konkrete vurderinger som må foretas ved søknader om visum, foruten søkerens individuelle situasjon. Dette betyr ikke at det fra norske myndigheters side foretas en diskriminering på grunnlag av nasjonalitet, men det er en konsekvens av at visuminstituttet er et innvandringsregulerende virkemiddel.

Når det gjelder bruk av returkontroller, er dette noe som praktiseres i en del saker ved enkelte ambassader. Som en generell ordning vil dette imidlertid være svært ressurskrevende, og kan særlig som følge av reiseavstander mv., innebære en betydelig belastning for den som får visum. En ordning med returkontroll vil uansett ikke kunne danne grunnlag for noen automatisk svartelisting av referansepersonen i tilfeller hvor den som har fått visum ikke melder seg ved ambassaden ved retur. Det vil ikke alltid være rimelig å stille referansepersonen ansvarlig for at den som fikk visum ikke har returnert, eller at vedkommende har unnlatt å melde seg ved ambassaden ved retur. Ved senere visumsøknader må det dessuten foretas en konkret vurdering av returforutsetninger mv. En ordning med returkontroll vil derfor i første rekke være et virkemiddel for å sikre en jevnlig justering av den generelle visumpraksisen ved enkelte ambassader.

SPØRSMÅL NR. 1325

Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 9. juli 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Narkotika representerer et betydelig problem i norske fengsler, og fengselsansatte gjør en stor innsats i kampen mot narkotika innenfor murene. TV2 hadde nylig en kritisk reportasje om Ila der det ble hevdet at helsetjenesten ved fengslet skal ha delt ut brukerutstyr til innsatte.

Medfører dette riktighet, og hva vil justisministeren foreta seg for å sikre at helsetjenesten samarbeider med fengselsledelsen i kampen mot narkotika og for at de innsatte skal bli rusfrie?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede tok opp denne problemstillingen knyttet til bekjempelsen av narkotika i våre fengsler i forbindelse med debatten om Ot.prp. nr. 31 (2006-2007) Om lov om endringer i straffegjennomføringsloven mv. (tiltak for å avvikle soningskøen og bedre innholdet i soningen mv.) uten å få svar fra justisministeren.

Det er vel kjent at norske fengsler sliter med et betydelig narkotikaproblem, og at de ansatte i fengslene gjør en stor innsats for å avdekke forsøk på inn-

smugling og innsattes bruk av stoff. Derfor er det all grunn til å reagere når TV2 for en tid tilbake kunne opplyse at helsetjenesten ved Ila fengsel skal ha delt ut brukerutstyr i form av sprøyter til innsatte, noe som er helt uakseptabelt om det medfører riktighet. Det kan ikke være slik at helsetjenesten i fengslene kan tillates å utvikle en "privat" narkotikapolitikk i strid med samfunnet utenfor under dekke av taushetsplikten. Reportasjen i TV2 tyder på at helsetjenesten ved Ila opptrer som en stat i staten helt utenfor fengselsledelsens kontroll.

Svar:

Ja, jeg er gjort kjent med at helsetjenesten ved enkelte fengsler forestår innbytte av sprøyter. Dette er en ordning som fra vår side er rimelig uakseptabel. Dette vil jeg ta opp med helseministeren for å finne frem til ordninger som gjør at vi sammen når våre felles mål, om å hindre og tilrettelegge for en tilværelse uten illegalt rusmisbruk i våre fengsler.

Nærmere 60 pst. av de som settes i fengsel har problemer med misbruk av narkotika.

Bekjempelse av narkotika og hindring av smittespredning er begge gode og høyt prioriterte formål, med hver sine regelverk og virkemidler. Dilemmaet oppstår fordi virkemidlene er delvis motstridende og må balanseres mot hverandre. Dette vil jeg ha en avklaring på, og arbeidet med dette vil bli prioritert.

Kriminalomsorgen har som mål å hindre illegalt rusmisbruk og skal fortsatt beslaglegge brukerutstyr og narkotika. Det er en kjensgjerning at det til tross for omfattende kontroll og forebyggende arbeid fortsatt finnes noe tilgang på narkotika i våre fengsler.

Jeg kan forsikre representanten Aspaker om at Kriminalomsorgen og helsetjenesten samarbeider i kampen mot narkotika og tilrettelegger for at misbrukerne får hjelp for å gjøre noe med sine rusproblemer.

Jeg kan opplyse at Kriminalomsorgen nå arbeider med en helhetlig strategi mot rusproblematikken. Strategien skal omhandle både kontroll og rehabiliteringstiltak, organisering av rusmiddelarbeidet og samarbeid med andre etater.

SPØRSMÅL NR. 1326

Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 6. juli 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Fastboende på Svalbard har fått unntak fra det særskilte miljøgebyr som ble innført 1. april 2007. Bosettingen på Svalbard har utviklet seg positivt, og mange barn vokser nå opp og har sin viktigste tilknytning til Svalbard der familien bor. Voksne barn som enten studerer eller har bosatt seg på fastlandet og vil besøke sine foreldre, blir nå ilagt miljøgebyr.

Mener statsråden dette er rimelig, eller vil hun ta initiativ til at barn som besøker sine foreldre, kan få fritak for avgiften?»

BEGRUNNELSE:

Hensikten med innføring av miljøgebyret på Svalbard har vært at turister og andre reisende uten tilknytning som besøker øygruppen, skal bidra til å ta vare på det unike naturmiljøet på øygruppen. Fastboende har fått unntak fra gebyret. Den norske bosettingen har utviklet seg meget positivt, og i en del familier kan man nå snakke om flere generasjoner "svalbardianere". Ikke alle barn fra disse familiene blir bo-

ende på Svalbard etter endt utdanning på fastlandet, men har fortsatt sin nærmeste familie der. Denne gruppen kan ikke karakteriseres som turister når de vil besøke familien sin og opplever det derfor som svært urimelig at de pålegges å betale miljøgebyret.

Svar:

Jeg vil peke på at behovet for et miljøgebyr er i første rekke knyttet til de senere års økning i omfanget av tilreisende til Svalbard og de miljøproblemene økt ferdsel fører med seg. Regjeringen har derfor vedtatt at alle som besøker Svalbard skal betale et miljøgebyr. Miljøgebyret bygger på "miljøpåvirker skal betale" prinsippet, og er lagt som en avgift på fly og båtbillett til Svalbard. Via miljøgebyret er de reisende med på å ta vare på de unike villmarksområdene og kulturminnene på Svalbard. Det er etablert en refusjonsordning for de fastboende på Svalbard da svalbardmiljøloven slår fast at de fastboende skal være unntatt gebyrplikt.

Et viktig særtrekk ved Svalbard er det nesten to-

tale fraværet av veier. All ferdsel utenfor bosettingene må derfor skje i terrenget, på sjøen eller i luften. Ferdsel kan medføre støy og annen forstyrrelse av dyrelivet, slitasje på vegetasjon og jordsmonn og økt forsøpling. Dette er problematisk da de fysiske forholdene i Arktis medvirker til at konsekvensene av påvirkning kan bli mer langvarige og omfattende enn på sørligere breddegrader. Terrenghold og skader på vegetasjon sees spesielt i tilknytning til kulturminner. Svalbardnaturen er svært sårbar, og det koster å ta vare denne. Miljøgebyret er derfor et viktig virkemiddel og en bekreftelse av Regjeringens sitt engasjement for at Svalbard skal være et av verdens best forvaltede villmarksområder. Svalbard skal være et utstillingsvindu for forvaltning av kultur- og naturmiljø i framtida.

Miljøgebyret er hovedinntektskilden til Svalbards miljøvernfond. Fondet skal bidra til å sikre at Svalbards særpregede villmarksnatur bevares som grunnlag for opplevelse, kunnskap, og verdiskaping. Videre skal fondet arbeide for å initiere og stimulere gode prosjekter og tiltak som har til formål å ivareta de høye miljømål som er satt for Svalbard.

Miljøverndepartementet har foretatt en grundig

vurdering av spørsmålet om besøk til fastboende skulle betale miljøgebyr da departementet ser at det kan oppleves som byrdefullt for noen grupper reisende. Departementet kunne ikke se at denne typen besøkende bør behandles annerledes enn andre tilreisende. Formålet med deres reise vil også ofte være turisme og opplevelse og bruk av Svalbards natur, og formålet med gebyret taler derfor for at de også bidrar til miljøvernfondet. Et eventuelt skille mellom barn av fastboende på besøk, og andre på besøk til fastboende, ville skape et skille mellom besøkende som kunne oppfattes som urimelig.

For å sikre respekt og forståelse for miljøgebyret er det viktig at alle tilreisende er med på å dekke kostnadene for å hindre skadelig påvirkning på natur- og kulturminner på Svalbard. Med en slik personavgrensning forskjellsbehandler man ikke de ulike gruppenes bruk av naturen, og man unngår vanskelige avgrensingsproblemer, noe som gjør innkrevningen av gebyret mye enklere og mindre kostnadskrevende. Jeg mener derfor at miljøgebyrets gode formål og beskjedne størrelse tilsier at det bare er de fastboende som får unntak fra plikten til å betale miljøgebyret.

SPØRSMÅL NR. 1327

Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 31. juli 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Det viste seg på et tidlig tidspunkt under fullføringen av Namdalsprosjektet at de opprinnelige prosjekterte kostnadene ikke holdt, og at bompengeneinntektene på prosjektet ble vesentlig lavere enn det en hadde regnet med da bompengesøknaden ble behandlet i Stortinget. Dersom Namdalsprosjektet skal fullføres på en tilnærmet stillende måte, er det trolig nødvendig at rammen fra staten blir øket.

Er statsråden villig til å se på saken på nytt i forhold til det nye kostnadsbildet for Namdalsprosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Driftsinntektene for prosjektet ble i 2006 i alt 17 750 646 kr mot 16 911 255 kr i 2005. Driftsresultatene for disse årene ble 8 618 272 kr og 7 848 925 kr. Det er foretatt kutt i forskjellige prosjekter som opprinnelig var tatt med, på om lag 35 mill. kr.

Kommunestyret i Namsos vedtok av flere grunner den vestlige linje, ikke minst av trafikksikkerhetsmessige årsaker. Kommunestyret gav, blant annet på grunnlag av dette, sin tilslutning til bompengeselskapets søknad om økning i takstene med 20 pst., og innkrevningsperioden ble øket fra 14 til 19 år. Det var første gangen det ble godkjent en søknad om bompenger på et slikt usikkert grunnlag distriktsmessig sett.

Under behandlingen var det røster i samferdselskomiteen som satte et spørsmålsteget ved holdbarheten i prosjektet. Det ble vist til stortingsproposisjonen der det blant annet heter:

"Trasé for sammenknytning mellom rv 17 og ny bru over Namsen skal gå vest for Nøsthaugen, hvis planleggingsarbeidet viser at dette er den beste løsningen totalt sett. Vedtatt reguleringsplan viser trasé øst for Nøsthaugen. Dette er lagt til grunn i bompengeprojektet. Dersom planleggingsarbeidet senere viser at det er ønskelig å velge linje vest for Nøsthaugen,

gen, vil en komme tilbake med dette som en revisjon av prosjektet dersom dette gir endring i kostnaden."

Det viser seg nå at det blir en betydelig sprekk som fylket ikke har tilstrekkelige rammer for å makte. Fylket fikk blant annet betydelige merutgifter som følge av flom sist vinter, noe som man håpet staten ville dekke.

Dersom Namdalsprosjektet skal fullføres på en tilnærmet stillende måte, er det trolig nødvendig at rammen fra staten blir øket. Namdalsprosjektets driftsledelse vil komme tilbake til nøyaktige tall for hvor mye dette blir snakk om.

Svar:

Jeg vil vise til at Stortinget er blitt orientert om status for Namdalsprosjektet en rekke ganger, sist i St.prp. nr. 1 (2005-2006), side 132.

I St.prp. nr. 1 (2005-2006) la Samferdselsdepartementet fram et forslag til opplegg for fullfinansiering av prosjektet, basert på at den nye brua over Namsen tilknyttes rv 17 via Mettedalen (vest for Nøsthaugen). Både Nord-Trøndelag fylkeskommune og Namsos og Overhalla kommuner har sluttet seg til det skisserte opplegget for slutføring av Namdalsprosjektet. Statens vegvesen har etter dette inn-

hentet tilbud på arbeidene med tilknytning av brua til rv 17 via Mettedalen. Innkomne tilbud tilsier imidlertid at arbeidene vil bli 16-17 mill. kr dyrere enn forutsatt i den finansieringsplanen som det er oppnådd lokal enighet om.

Det er flere alternative løsninger for finansiering av kostnadsøkningen på tilknytningen til rv 17; for eksempel økt bompenggebidrag, økte statlige bevilgninger, innsparinger eller redusert innhold i prosjektet, ev. en kombinasjon av flere alternativer. Ulike løsninger ble drøftet i et møte mellom Namsos kommune, Statens vegvesen Vegdirektoratet og Samferdselsdepartementet tirsdag 3. juli. I dette møtet opplyste Statens vegvesen at dagens inntektsutvikling indikerer at i alle fall deler av kostnadsøkningen vil kunne dekkes med bompenger innenfor den vedtatte innkrevingsperioden. Dette må imidlertid vurderes nærmere, i samråd med bompengeselskapet.

Namdalsprosjektet omfatter prosjekter og tiltak på øvrig riksvegnett samt noen mindre tiltak på det kommunale vegnettet. Spørsmålet om ev. økte statlige rammer til prosjektet må derfor tas opp med Nord-Trøndelag fylkeskommune som skal ha avgjørende innflytelse på prioriteringen innenfor den fylkesfordelte investeringsrammen til øvrig riksvegnett.

SPØRSMÅL NR. 1328

Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 5. juli 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Trondhjemmeren Fredrik Due innehar rekorden som lengst regjerende norsk statsminister. Under Dues regjeringstid oppnådde Norge gode resultater både i forhold til utvikling og vekst i norsk næringsliv og i konflikten med Sverige under unionstiden. Allikevel finnes det ingen større byste eller statue av Due hverken i hovedstaden eller i hjembyen Trondheim.

Vil statsråden ta initiativ til at et slikt minne kan reises innen 150-årsdagen for Dues avgang i desember 2008?»

BEGRUNNELSE:

27. februar 1840 ble trondhjemmeren og statssekretæren Fredrik Due utnevnt av kong Carl Johan som norsk statsminister. Da Due 18 år og 282 dager senere gikk av som statsminister, satte han ny rekord i antall år som statsminister i Norge både sammenhengende og totalt. Begge disse rekordene står ennå, og vil sannsynligvis gjøre det i all fremtid. På grunn av sin gode dialog med unionskongene Carl Johan og

Oscar I oppnådde Due meget i konflikten mellom den norske og den svenske regjering på denne tiden. Norsk næringsliv og sjøfart opplevde vekst og velstand. Når Fredrik Due til tross for sine åpenbare kvaliteter som regjeringssjef allikevel aldri har blitt hedret slik han burde, kan det forklares med at han var høyremann og representant for embetsmannsstaten. Da Venstre og senere Arbeiderpartiet overtok makta, ble det et stadig viktigere poeng å ta avstand fra dette regimet og dets viktigste spillere. Når 150 år er gått, burde det allikevel være nok til å legge bak seg dette og hedre Fredrik Due for den lange og gode innsatsen Due gjorde for Norge ved statsrådsavdelingen i Stockholm.

Svar:

Kultur- og kirke departementet tar ikke initiativ til å reise monument til minne om enkeltpersoner. Etter min vurdering er det ikke grunnlag for å gjøre unntak i dette konkrete tilfellet.

SPØRSMÅL NR. 1329**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 31. juli 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Er statsråden enig med Oslo kommune som ikke ønsker en utbygging av Nyland Syd-terminalområdet med mindre det etableres en ny tilførselsvei med tunnel for å begrense miljøkonsekvensene, og hva vil Regjeringen i så fall gjøre for å sikre dette?»

BEGRUNNELSE:

Bystyret i Oslo vedtok i møte 20. juni 2007 følgende i sin høringsuttalelse til forslag til riksveibudsjett 2008 for Region Øst: "Oslo kommune understreker at Nyland Syd-utbyggingen vil føre til større lokale miljøproblemer, og skal ikke gjennomføres uten at det er etablert ny tilførselsvei (herunder tunnel) mellom terminalområdet og E6."

En etablering av det nye terminalområdet på Nyland Syd vil uansett få store miljøkonsekvenser, ikke minst i forhold til økt tungtrafikk i Groruddalen. Etablering av en tilførselsvei som beskrevet vil kunne dempe effekten av dette. Forslaget ble vedtatt med stemmene fra Venstre, Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Rød Valgallianse.

Svar:

Jeg vil vise til at i godkjent reguleringsplan for Nyland Syd er det, i tråd med overordnede transportpolitiske føringer, lagt til rette for terminalvirksomhet med høy andel av godstransport på jernbane. Det er forutsatt at det skal opparbeides en ny atkomstveg til rv 191 Nedre Kalbakkvei, som erstatter utkjøring

gjennom boligområder på Furuset. Nedre Kalbakkvei er foreslått omregulert til firefelts veg mellom Alfasetveien og Strømsveien, med god tilknytning til E6. Reguleringsplanen er til behandling i Oslo kommune, og det er lagt til opp til anleggsstart i 2008. I arbeidet med reguleringsplan for Alnabruterminalen er det på kort og mellomlang sikt forutsatt atkomst til E6 via Nedre Kalbakkvei.

Det er stort utbyggingspress i Alnabruområdet. Statens vegvesen har i samarbeid med Oslo kommune startet arbeid med en trafikkanalyse som tar utgangspunkt i eksisterende og forventet trafikk. Som innspill til trafikkanalysen har Oslo kommune ved Plan- og bygningsetaten analysert vedtatte arealplaner for området Alnabru-Breivoll. Denne analysen viser at det hittil bare er bygget ut 1/3 av det utbyggingspotensialet som kommunedelplanen og vedtatte reguleringsplaner legger opp til. Videre utbygging i dette området vil derfor kunne medføre betydelige trafikale konsekvenser og utfordringer både i forhold til miljøet og i forhold til det lokale og det overordnede vegnettet.

Det er nødvendig med planavklaringer før det kan tas standpunkt til en langsiktig løsning i forhold til E6, herunder eventuell tunnel. Trafikkanalysen for Alnabruområdet vil være et viktig grunnlag for konsekvensvurdering av nye tiltak i transportsystemet, herunder en eventuell ny atkomst til hovedvegnettet. Det er ikke prioritert større tiltak i dette området i Nasjonal transportplan 2006-2019 og det er naturlig å se dette i sammenheng med arbeidet med Oslopakke 3.

SPØRSMÅL NR. 1330**Innlevert 29. juni 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 6. juli 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I en uttalelse fra Direktoratet for naturforvaltnings direktør, Janne Solli, gis det uttrykk for at Regjeringen vil stramme inn lov om motorferdsel i utmark. Denne uttalelsen står i sterk kontrast til flere av regjeringspartienes stortingsrepresentanter, spesielt Arbeiderpartiets Torny Pedersen, om at loven skal liberaliseres.

Vil Regjeringen foreslå en innstramming av kommunenes rett til å forvalte snøscooterferdsel, eller vil Regjeringen foreslå en innstramming?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingets debatter om den fremtidige endringen av lov om motorferdsel har flere av regjeringspartienes stortingsrepresentanter gitt uttrykk for at

Regjeringen vil fremlegge forslag om liberalisering av lov om motorferdsel, mer lokal forvaltning og allmenngjøring av prinsippet om at friluftsførmål skal vær gyldig grunn for kjøring. Fredag 29. juni uttaler imidlertid Janne Solli, direktør i Direktoratet for naturforvaltning, at Regjeringen vil legge frem en innstramming av dagens lovverk. Disse uttalelsene står i sterk kontrast til Torny Pedersens uttalelser til media og i stortingssalen i anledning behandlingen av Fremskrittspartiets Dokument 8-forslag om motorferdsel i utmark.

Svar:

Direktoratet for naturforvaltning (DN) sendte fredag 29. juni et forslag til nytt regelverk for motorferdsel i utmark og vassdrag på høring. Av høringsbrevet fremgår det at høringsforslaget er utarbeidet på bakgrunn av resultatene fra prosjektet "Motorferdsel og Samfunn" (MoSa). Videre har DN trukket inn

sin generelle erfaring med praktisering av eksisterende lov og regelverk og effekter på naturmiljø og samfunn av motorisert ferdse, rapportering av kommunenes dispensasjonspraksis og erfaringer fra motorferdselsforsøket i 8 kommuner. Høringsfristen er satt til 15. oktober d.å.

DN har særskilt oppfordret høringsinstansene til å gi sin vurdering av de overordnede hovedspørsmål og hovedgrep - hvilke av disse man støtter, ikke støtter eller foreslår justeringer, og da med en begrunnelse.

DN skal sammenfatte høringsuttalelsene, og vil gi sin endelige tilråding til departementet i løpet av annet halvår 2007/tidlig 2008. Departementet vil deretter på bakgrunn av evalueringen av motorferdselsforsøket, MoSa-prosjektet, direktoratets tilråding samt erfaringer med dagens regelverk ta stilling til de foreslåtte endringer i regelverket.